JAMES PATTERSON

& ANDREW GROSS

SALVAMARUL

JAMES PATTERSON
& ANDREW GROSS

SALVAMARUL

650165

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PATTERSON, JAMES
Salvamarul / James Patterson; trad.: Adriana Lomnășan
București: RAO International Publishing Company, 2009

ISBN 978-973-103-904-6

I. Lomnășan, Adriana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JAMES PATTERSON & ANDREW GROSS
Lifeguard
© 2002 by James Patterson.
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
ADRIANA LOMNĂȘAN

© RAO International Publishing Company, 2006
pentru versiunea în limba română

martie 2009

ISBN 978-973-103-904-6

Autorii le mulțumesc celor care au ajutat la scrierea acestei cărți, Sunny și Don Sweeney, locuitori din Brockton și prieteni. Lui Jennifer Genco și personalului de la Breakers din Palm Beach. Și lui Steve Vasblom din Auckland, un neozeelandez nebun, dar care revine cu picioarele pe pământ pe an ce trece.

Partea întâi

LOVITURA PERFECTĂ

Capitolul 1

– Nu te mișca, i-am spus lui Tess, transpirat și gâfâind. Nici să nu clipești. Dacă respiri măcar, sunt sigur ca o să mă trezesc și o să mă întorc la cărat șezlonguri pe marginea piscinei, imaginându-mi-o pe fata asta superbă căreia știu ca i se va întâmpla ceva incredibil. Toate astea vor fi fost doar un vis.

Tess MacAuliffe zâmbi și în ochii ei de un albastru profund am văzut acel ceva care mi se părea irezistibil la ea. Nu numai că era arăta de nota zece plus. Era mai mult decât frumoasă. Era suplă și atletică, avea un păr des, arămiu, împletit într-o coadă lungă, franțuzească, și un râs care te făcea și pe tine să râzi odată cu ea. Ne plăceau aceleași filme: *Memento, The Royal Tennenbaums, Casablanca*. De cele mai multe ori râdeam la aceleași glume. De când am întâlnit-o, n-am mai putut să mă gândesc la altceva.

În ochii lui Tess se vedea milă.

– Îmi pare rău că fantezia asta ar putea să dispară, Ned, dar trebuie să ne asumăm riscul. Îmi zdrobești mâna cu corpul tău.

M-a împins, și eu m-am rostogolit pe spate. Așternuturile fine de bumbac din apartamentul ei elegant de hotel erau răvășite și umede. Undeva pe podea erau blugii mei, sarongul ei cu imprimeu de leopard, și o pereche de bikini negri. Cu doar o jumătate de oră mai devreme stăteam față în față la micuța Café

Boulud din Palm Beach, ciugulind burgeri – la treizeci de dolari bucata – din mușchi de vită tocat, împănat cu foie gras și trufe.

La un moment dat, piciorul ei se frecase de al meu. Așa am ajuns în pat.

– Aaah, oftă Tess, întorcându-se pe-o parte, așa e mai bine. Trei brățări Cartier din aur zdrăngăneau la brațul ei. Și ia te uită cine mai e încă aici!

Am respirat. Am îndreptat cearșaful din jurul meu. M-am plesnit peste piept și picioare, ca și cum voiam să mă asigur.

– Daa, am zis rânjind.

Soarele cobora de-a lungul lui Bogart Suite din hotelul Brazilian Court, un loc unde abia dacă-mi puteam permite o băutură, ca să nu mai vorbim de cele două camere luxoase cu vedere la curte, închiriate de Tess pe ultimele două luni.

– Sper că știi, Ned, că lucruri de felul ăsta nu mi se întâmplă prea des, spuse Tess, puțin jenată, cu capul odihnindu-i-se pe pieptul meu.

– La ce lucru te referi? am întrebat uitându-mă în ochii ei de un albastru intens.

– Păi, oare la ce aș putea să mă refer? La faptul că am fost de acord să iau prânzul cu o persoană pe care am văzut-o doar de două ori pe plajă. Și că am venit aici cu tine în mijlocul zilei.

– Ah, la asta, am spus eu ridicând din umeri. Mie mi se întâmplă cel puțin o dată pe săptămână.

– Chiar așa? Ți se întâmplă? mă întrebă ea îngropându-și bărbia direct între coastele mele.

Ne-am sărutat, și am simțit că între noi începe din nou să crească *ceva*. Transpirația de pe sânii lui Tess era caldă și delicioasă, și palma mea se plimba de-a lungul picioarelor ei lungi și fine și peste fundul ei. Se întâmpla ceva magic. Nu mă puteam abține să n-o ating pe Tess. Aproape că uitasem cum e să te simți așa.

Careu de aşi, aşa se numeşte lucrul ăsta acolo de unde vin eu. În sudul Bostonului. De fapt, în Brockton. Să vezi două meciuri consecutive ale lui Yankees. Să găseşti o bancnotă de o sută de dolari uitată într-un buzunar. Să câştigi la loterie.

Lovitura perfectă.

– Zâmbeşti, spuse Tess uitându-se la mine, sprijinită într-un cot. Vrei să-mi spui şi mie de ce?

– Fără motiv. Doar pentru faptul că sunt aici cu tine. Ştii cum se spune – o vreme, singurul meu noroc a fost ghinionul.

Tess îşi legănă şoldurile atât de uşor, ca şi cum noi doi mai făcuserăm asta de nenumărate ori, şi am ajuns încet din nou în ea. M-am pierdut pentru o secundă în albastrul pur al ochilor ei, în apartamentul acela sofisticat, în mijlocul zilei, cu femeia aceea incredibilă care, cu câteva zile înainte, ar fi fost de neconceput în viaţa mea.

– Ei bine, felicitări, Ned Kelly, zise Tess punând un deget pe buzele mele. Cred că norocul tău începe să se schimbe.

BIBLIOTECA
650165

Capitolul 2

O cunoscusem pe Tess cu patru zile în urmă, pe o minunată plajă cu nisip alb, care se întindea de-a lungul lui North Ocean Boulevard din Palm Beach.

„Ned Kelly", așa mă prezentam eu. *Ca proscrisul.* Sună bine dacă ești într-un bar cu un grup de tipi duri în jurul tău. Nimeni în afară de câțiva băutori de bere australieni și câțiva englezi nu știau cu adevărat despre cine vorbeam.

În acea zi de marți, ședeam pe plajă după ce curățasem piscina și căsuța anexă de lângă imensa vilă unde lucram. Eram tipul de la piscină, angajat cu jumătate de normă, și mai făceam și comisioane pentru domnul Sol Roth – sau Sollie, cum îi spuneau prietenii – tot în regim part-time. Sollie are una dintre casele acelea întinse pe suprafețe mari, tipice pentru Florida, care se văd de pe plajă din nordul hotelului The Breakers și despre care te întrebi „Oau, oare cui îi aparține asta?"

Curățam piscina, îi lustruiam colecția de mașini de epocă decapotabile, luam de la librăria Classic romanele polițiste special selectate pentru el de către amicii lui, Cheryl și Julie, și uneori jucam chiar câteva jocuri de gin cu el lângă piscină la sfârșitul zilei. Îmi închiriase o cameră în casa servitorilor de

deasupra garajului. Eu și Sollie ne-am cunoscut la Ta-boó, unde eram ospătar în weekend. Pe vremea aceea eram și salvamar cu jumătate de normă la Midtwon Beach. Sollie îmi făcuse o ofertă pe care n-am putut-o refuza, după cum glumea el.

Odată ca niciodată, am fost la facultate. Am încercat „viața reală". Am și predat pentru o vreme, în nord, până când s-a ales praful. Probabil că amicii mei de aici ar fi șocați dacă le-aș spune că într-un timp m-am gândit să fac un master în Educație Socială la Universitatea din Boston. Probabil ar întreba „Un master în ce? Administrarea Plajelor?"

Așa că în ziua aceea frumoasă ședeam pe plajă. I-am făcut cu mâna lui Miriam, care locuia într-o mare casă mediteraneeană lângă noi și își plimba pe plajă terierii, pe Nicholas și pe Alexandra. O altă vecină de-a lui Sollie, Melanie Butschere, faimoasa biografă, ieșise cu fiii ei, Michael și Peter. Băieții poartă numele de Fescoe – tatăl lor este proprietarul echipei Red Sox –, dar Melanie își păstrase numele cu care își semna dintotdeauna cărțile. Câțiva puști făceau surf la o sută de metri distanță de mal. Mă gândeam să combin înotul cu alergarea. Să alerg vreo doi kilometri în susul plajei, să înot înapoi și după aceea să fac iar o alergare în viteză la deal și înapoi. Și în tot timpul ăsta – să mă uit la ocean.

Apoi a apărut – ca într-un vis.

Într-un bikini albastru fantastic, în valuri până la glezne. Părul ei lung, arămiu, înnodat și răsucit, flutura ca o liană.

În acel moment avea totuși un aer trist. Se uita în gol spre orizont. Credeam că-și șterge ochii.

Am avut un déjà-vu– plaja, valurile, fata frumoasă, părăsită de iubit –, credeam că o să facă o nebunie.

Pe plaja mea.

Așa că am alergat spre ea în apă.

– Hei...

Mi-am pus mâna la ochi să mă apăr de soare și m-am uitat cu privirea mijită la fata aceea superbă.

– Dacă te gândești la ceea ce cred eu, nu te-aș sfătui.

– La ce să mă gândesc? se uită ea la mine surprinsă.

– Nu știu. Văd o fată frumoasă pe plajă, ștergându-și ochii, uitându-se dezolată la mare. Nu am mai văzut asta într-un film?

– Te referi la partea în care fata se duce să facă o baie într-o după-amiază fierbinte? întrebă ea zâmbind.

Atunci mi-am dat seama că plânsese cu siguranță.

– Da, la partea aceea mă refer, am spus eu ridicând din umeri, puțin jenat dintr-odată.

Avea un lanț subțire de aur în jurul gâtului și un bronz perfect. Un accent – poate englezesc.

Dumnezeule, te dădea gata.

– Presupun c-am fost doar precaut. Nu vreau accidente la mine pe plajă.

– *La tine* pe plajă? întrebă ea, uitându-se în sus la domeniul lui Sollie. Și aceea este casa ta, presupun, zâmbi ea, jucându-se cu mine.

– Sigur, vezi fereastra de deasupra garajului? Acolo, uite-o, i-am arătat eu. Printre palmieri. Dacă te înclini puțin în partea asta....

Rugăciunile mele au fost ascultate, am făcut-o să râdă.

– Ned Kelly, am zis eu întinzându-i mâna.

– Ned Kelly...? La fel ca proscrisul?

M-am uitat pentru a doua oară surprins. Nimeni nu îmi spusese asta până atunci. Rămăsesem acolo ca trăsnit, cu un rânjet prostesc pe față. Să nu credeți că i-am dat măcar drumul la mână.

– Sydney, New South Wales, spuse ea afișându-și accentul de engleză australiană.

– Boston, am răspuns eu rânjind.

Așa a început. Am mai povestit puțin, despre cum locuiește ea aici de două luni și cum face plimbări lungi pe plajă. A spus că s-ar putea să mai revină pe aici și în ziua următoare. Iar eu am

zis că s-ar putea să fiu și eu în același loc. În timp ce se îndepărta, mă gândeam că probabil râde de mine în spatele ochelarilor de soare Chanel de patru sute de dolari.

– Apropo, spuse ea întorcându-se, a fost un film. *Humoresque*. Cu Joan Crawford. Ar trebui să-l vezi.

În seara aceea am închiriat *Humoresque,* care s-a terminat cu frumoasa eroină care se îneacă intrând încet în apa mării.

Tess s-a întors miercuri. Arăta chiar mai sexy în costumul negru dintr-o piesă și cu pălăria de paie. Nu mai părea tristă. Am înotat și i-am spus că o să o învăț să facă surf. Pentru un timp mi-a cântat în strună. Apoi, când am lăsat-o liberă, a sărit pe coama valului potrivit ca o profesionistă.

– Sunt din Australia, prostuțule. Avem și noi Palm Beachul nostru. Imediat după Whale Beach, la nord de Sydney, îmi spuse ea râzând de pe mal.

Am stabilit o „întâlnire" peste două zile la prânz la Brazilian Court. Acolo locuia ea, într-unul dintre cele mai la modă locuri din oraș, la câteva străzi de Worth Avenue. Acele două zile au fost o eternitate pentru mine. De fiecare dată când suna telefonul, îmi imaginam că sună ea să anuleze. Dar nu a anulat. Ne-am întâlnit la Café Boulud, locul unde trebuie să faci rezervare cu o lună înainte dacă nu ești Rod Stewart sau vreo personalitate. Eram emoționat ca un puști care merge la prima întâlnire. Tess era deja așezată la masă într-o rochie sexy cu umerii dezgoliți. Nu puteam să-mi iau ochii de la ea. Nici nu am ajuns la desert.

Capitolul 3

– Mă gândesc că după-amiaza asta se află în top zece al celor mai grozave din viața mea, am spus eu în timp ce mi-am pus mâinile sub cap și am gâdilat-o pe Tess jucăuș cu degetele de la picioare.

Amândoi eram lungiți pe patul mare din apartamentul ei de hotel.

– Deci ai fost salvamar la Midtown Beach, spuse ea. Înainte să devii un bărbat întreținut. Ce face un salvamar, în Palm Beach?

Am rânjit, deoarece Tess îmi ridica în mod evident mingea la fileu.

– Un bun salvamar este un adevărat om al apei, am spus cu o licărire în ochi. Ne uităm la apă, dacă este lină sau dacă face vălurele. Dacă valurile se sparg. Dacă sunt acele sclipiri care te avertizează că există un contracurent. Îi avertizăm pe turiștii somnoroși să se întoarcă pentru a se prăji și pe cealaltă parte. Tratăm cu puțin oțet eventualele răni provocate de meduze. Lucruri de genul ăsta.

– Dar acum, ești un bărbat întreținut? întrebă ea rânjind.

– Poate *aș putea* să fiu, am replicat eu.

Se întoarse. În ochii ei era o sclipire sinceră.

– Știi ce am zis despre faptul că norocul tău se schimbă, Ned? Ei bine, poate încep să simt același lucru.

Nu-mi venea să cred că o persoană ca Tess MacAuliffe chiar îmi spunea mie asta. La ea totul era de primă mână și rafinat. Ce vreau să spun este că nici eu nu eram tocmai Joe-cel-Obișnuit, știam că, dacă aș fi în joc, aș fi unul dintre cei arătoși. Dar în timp ce o țineam în brațe nu puteam să nu mă întreb ce o supărase atât de tare. Ce ascundeau ochii ei în acea primă zi de pe plajă?

Privirea mi-a alunecat ușor spre ceasul antic de pe biroul cu masa culisantă de vizavi de pat.

– Dumnezeule, Tess!

Era aproape cinci. Toată după-amiaza ni se scursese printre degete.

– Știu că o să regret aceste cuvinte... dar trebuie să plec.

Am observat cum îi revine pe față expresia tristă de zilele trecute. Apoi a oftat:

– Și eu.

– Ascultă, Tess, am spus cu un picior în blugi, nu știam că o să se întâmple asta astăzi, dar trebuie să fac ceva. S-ar putea să nu ne mai vedem câteva zile, dar când o să ne întâlnim, lucrurile nu o să mai stea așa.

– Nu? Dar cum?

– Păi, în ceea ce mă privește. Unu la mână, nu o să mai trebuiască să am grijă de oamenii de pe plajă.

– Dar mie îmi place că ai grijă de oamenii de pe plajă, zâmbi Tess.

– Ce vreau să spun este că o să fiu liber. Să facem orice vrei tu. Am început să-mi închei cămașa și să-mi caut pantofii. Am putea să plecăm undeva. Pe insule. Cum îți sună asta?

– Sună bine, desigur.

Tess zâmbi ezitant.

Am sărutat-o lung. Un sărut care spunea „Îți mulțumesc pentru o după-amiază minunată". Apoi am ieșit, cu un mare efort de voință, dar erau oameni care contau pe mine.

– Nu uita ce ți-am spus. Să nu te miști. Nici măcar să nu clipești. Exact așa vreau să mi te amintesc.

– Ce ai de gând să faci, Ned Kelly, să jefuiești o bancă?

Am zăbovit în prag și m-am uitat lung la ea. Mă excita faptul că putea să întrebe așa ceva.

– Nu știu, i-am zis, dar uneori trebuie să faci ce se cuvine.

Capitolul 4

Nu mă gândeam la o bancă în timp ce săream în vechiul Bonneville decapotabil și mă îndreptam plutind de fericire spre podul dinspre West Palm. Dar Tess era pe-aproape. O singură lovitură, o afacere care nu se poate rata și care avea să îmi schimbe viața.

După cum spuneam, sunt din Brockton. Locul de obârșie al lui Marvelous Marvin Hagler[1] și al lui Rocky Marciano[2].

Districtul patru, Perkins Avenue, dincolo de calea ferată. Toată lumea din Brockton e de acord că Bush nu e un cartier ca toate celelalte.

Când eram mic, oamenii spuneau că Brockton e un sfert negru, un sfert italian, un sfert irlandez, un sfert suedez și polonez și încă un „sfert" – sfertul cu care nu se pune nimeni. Cartiere sărace cu șiruri de case dărăpănate, biserici, ruine de fabrici închise.

Bush era cel mai dur. Aveam bande. Ne băteam în fiecare zi. Dacă nu se lăsa cu oase rupte, nici nu-i spuneam bătaie. Jumătate din copiii pe care îi cunoșteam sfârșiseră în școli de corecție sau

---

[1] Boxer celebru din Boston, care şi-a început cariera în anii 1970 şi a intrat în International Boxing Hall of Fame în 1993. (n.tr.)

[2] Campion mondial la box la categoria grea din 1952 până în 1956. Singurul boxer care a câştigat toate meciurile din carieră. (n.tr.)

în programe de detenție juvenilă. Cei buni urmaseră câteva cursuri la colegiu ori făcuseră naveta la Northeastern pentru un an, după care se angajaseră fie în restaurantul tatălui, fie în serviciul public. Polițiști și pompieri, astea sunt produsele Brocktonului. Și luptători.

A, da, și escroci.

Nu erau neapărat oameni răi. Își plăteau chiria. Se căsătoreau și își scoteau familia la aniversări și la biserică la fel ca toată lumea. Erau proprietari de baruri și membri ai clubului Rotary. Făceau grătar duminica și erau o galerie a naibii de zgomotoasă pentru Sox și Pats. Doar că mai și pariau în același timp. Sau mai vindeau câteva mașini furate. Sau îi mai spărgeau capul câte unui fraier din când în când.

Tatăl meu era genul acela de tip. Își petrecea mai mult timp la pușcărie decât petrecea cu noi la cină. În fiecare duminică ne puneam cravata, ne înghesuiam în Dodge și făceam o excursie să-l vedem în uniforma lui portocalie de pușcăriaș. Am cunoscut o sută de tipi de felul ăsta. Încă mai cunosc.

Asta mă duce cu gândul la Mickey, Bobby, Barney și Dee.

Îi cunoșteam de o viață. Locuiam la aproximativ patru străzi distanță. Între Leyden și Edson și Snell. Știam totul unul despre celălalt. Mickey era vărul meu, fiul unchiului meu Charlie. Avea o constituție de umeraș de sârmă și păr creț și roșcat, dar era unul dintre cei mai duri nenorociți care au crescut vreodată în Brockton. Era mai mare decât mine cu șase săptămâni, dar dădea impresia că e vorba de șase ani. M-a băgat în bucluc de prea multe ori ca să mai țin socoteala, însă m-a și ajutat de mult mai multe ori. Bobby era vărul lui Mickey, dar nu și al meu. Îmi fusese ca un frate mai mare, de când fratele meu mai mare murise – într-un schimb de focuri. Dee era soția lui Bobby și fuseseră împreună de când ne știam. Barney era probabil cea mai amuzantă ființă umană pe care o întâlnisem vreodată; de asemenea, fusese și protectorul meu pe tot parcursul liceului.

În fiecare an ne petreceam vara lucrând la Vineyard: la bar, ca ospătari, ocupându-ne cu ce puteam ca să plătim facturile. Iarna, veneam aici. Parcam mașini la cluburi, eram echipaj pentru bărci de turiști, hămăleam, făceam parte din echipe de catering.

Poate că o persoană cu o viață convențională ar spune că eram mere putrede. Dar ar greși. Toată lumea spune că nu-ți poți alege familia, dar poți să îi alegi pe cei pe care-i iubești. Și ei au fost familia mea mai mult decât propria familie. Au dovedit asta de sute de ori.

În Brockton se nasc două tipuri de oameni. Cei care încearcă să reușească în viață punând în fiecare săptămână câțiva bănuți deoparte – ceea ce nu ia guvernul va lua biserica – și cei care așteaptă, urmăresc, stau cu ochii în patru după marea lovitură.

Câteodată chiar apărea ocazia. Ocazia pe care nu puteai s-o refuzi. Ocazia care îți putea schimba viața.

Spre asta mă îndreptam când am plecat din apartamentul lui Tess de la Brazilian Court.

Mickey o găsise.

Lovitura perfectă.

Capitolul 5

Imediat ce plecă Ned, Tess se aruncă la loc în pat cu un oftat de bucurie și neîncredere în același timp. „Trebuie c-ai înnebunit Tess. Ești nebună, Tess."

Nebună că-i permisese unuia ca Ned să se apropie de ea, mai ales acum că se întâmplau atâtea alte lucruri în viața ei.

Dar Ned avea acel ceva care nu o lăsa să se oprească. Poate erau ochii lui, poate farmecul lui, poate aspectul lui plăcut de băiețel. Poate inocența lui. Felul în care venise la ea pe plajă, pur și simplu, de parcă ea ar fi fost o domnișoricică la ananghie. Trecuse mult timp de când nu mai fusese tratată de cineva în felul ăsta. *Dorită*. Și îi plăcea. Cărei femei nu i-ar fi plăcut? Dacă ar fi știut el asta.

Încă mai zăcea confortabil între cearșafuri, retrăind fiecare detaliu delicios al după-amiezii, când îi auzi vocea.

– Următorul.

Stătea acolo – zâmbind satisfăcut – sprijinindu-se de ușa dormitorului.

Tess era înspăimântată de moarte. Nici măcar nu auzise cheia descuind ușa apartamentului.

– M-ai speriat, spuse, după care se acoperi.

– Sărăcuța Tess. Clătină din cap și azvârli cheia într-o scrumieră de pe birou. Văd că prânzurile la Boulud și Ta-boó te

cam plictisesc de la un timp. Ai început să mergi prin licee să agăți tipi care își termină pregătirea pentru bacalaureat.

– Mă urmăreai? strigă Tess.

Ăsta ar fi fost exact stilul lui de jigodie. Să creadă că are dreptul să facă asta.

– S-a întâmplat pur și simplu, spuse ea defensiv, puțin rușinată. De fapt mult mai rușinată de faptul că trebuia să se justifice. Crede că valorez ceva. Nu ca tine...

– S-a întâmplat pur și simplu. Intră în dormitor și își scoase geaca sport Brioni. S-a întâmplat pur și simplu, de parcă v-ați întâlnit pe plajă. Și apoi v-ați reîntors în același loc. Și întâmplarea a făcut să vă întâlniți la prânz la Boulud. *Un salvamar*. Cât de romantic, Tess.

Se ridică nervoasă.

– Mă urmăreai? Du-te-n mă-ta!

– Credeam că știi, spuse el ignorându-i reacția, sunt tipul gelos.

Începu să-și dea jos tricoul polo. Lui Tess i se făcu pielea de găină. Era convinsă că el îi simte panica în timp ce își descheie cureaua de la pantaloni.

– Cât despre cum m-ai trimis la origini, zise el zâmbind și dându-și jos pantalonii, îmi pare rău, Tess, dar nu o să se întâmple. De ce crezi că-ți cumpăr toate bijuteriile alea scumpe?

– Ascultă, spuse Tess, învelindu-se în cearșaf, hai să nu o facem azi, să vorbim doar...

– Putem vorbi, spuse el ridicând din umeri, punându-și tricoul împachetat cu atenție pe marginea patului și dându-și jos chiloții. Sunt de acord să vorbim. Hai să vorbim despre cum te tratez eu ca pe o prințesă din lumea bună, despre cum ți-am cumpărat inelele de pe degete, brățările de la încheietură, lasoul ăla cu diamant pe care îl porți la gât. La naiba, le știu pe fetele de la Tiffany după numele mic – Carla, Janet, Katy.

– Ascultă..., spuse Tess holbându-se la el agitată. S-a întâmplat pur și simplu. E un tip de treabă.

– Sunt convins de asta. Zâmbi. De tine nu prea pot să-mi dau seama dacă ești de treabă sau nu. Mai întâi primești bijuteriile și Mercedesul. Și apoi te transformi într-o debutantă în călduri care și-o trage cu valetul în parcare.

Tess începea să se sperie. Cunoștea felul lui de a fi când se ajungea la așa ceva. Bărbatul se îndreptă spre marginea patului și se așeză. Erecția lui aproape că-i făcea greață. Se smuci, dar el o prinse și îi strivi mâna. Apoi o prinse de lasoul cu diamant. Pentru o secundă crezu că o să i-l smulgă de la gât.

– E rândul meu, dulceață...

Aruncă cearșaful la o parte și o întinse pe pat. Apoi o înșfăcă de glezne și îi desfăcu picioarele. O învârti și o penetră cu forța. Ea nu se lupta. Nu putea. Când îl simți înăuntrul ei, îi veni să se sufoce. Se credea proprietarul ei, și poate chiar așa era. Se mișca brutal, ca întotdeauna, și parcă înăuntrul ei era ceva barbar și străin. Nu mai simțea decât rușine. „Îmi pare rău Ned", își șopti ei înseși. Se uită la el cum grohăie și transpiră ca un animal dezgustător.

O obliga să facă tot ce dorea el – toate lucrurile pe care ea le ura. Când termină, Tess zăcea acolo, simțindu-se atât de murdară și tremurând de parcă în cameră s-ar fi făcut frig. Voia să plângă. Trebuia să se termine. Acum.

– Trebuie să vorbesc cu tine, spuse Tess.

El era în picioare și își trecea cureaua prin eleganții pantaloni italieni de golf.

– Îmi pare rău, iubito, dar n-am acum timp de vorbit și de îmbrățișat. Trebuie să mă întorc.

– Atunci ne vedem mai târziu? La balul de caritate?

– Depinde, spuse el aranjându-și părul în oglindă.

– Depinde de ce? întrebă ea nedumerită.

El zâmbi, aproape cu milă.

– Situația e foarte confortabilă, nu-i așa, Tess? Cu siguranță că te simți ca acasă, nu, din moment ce ai început să-ți faci nevoile în locul în care dormi? Ești foarte drăguță, iubirea mea, dar știi ce cred eu? Bijuteriile și mașina elegantă... Încep să cred că te-au făcut să ai impresia că locul tău chiar este aici. Zâmbi din nou. Sper că a fost tot atât de bine pentru tine pe cât a fost și pentru mine.

Se întoarse, jucându-se cu cheia de la cameră.

– Și apropo, să știi că ar fi cazul să încui ușa. Nu știi niciodată cine mai vine la una mică.

Capitolul 6

„S-a terminat!" strigă ea pentru sine.

Tess lovi așternuturile furioasă. Se simțea rușinată, nervoasă, slabă. „Acest lucru nu va mai continua."

Niște obiecte care probabil căzuseră din buzunarul lui făcură un zgomot metalic pe așternuturi. Mărunțiș, un reper de golf. Tess le izbi de perete cu toată puterea. Nu se mai merita. Pentru nimic în lume.

Își puse un halat și alergă spre baie. Ar fi făcut orice să scape de amintirea atingerilor lui. Asta avea să fie ultima dată când îi va fi simțit mâinile pe ea. Însemna să renunțe la toate astea, dar el devenise insuportabil. Așa cum spusese Ned, puteau pleca oriunde. Să plece unde vedeau cu ochii. Nici nu știuse cât de profetic fusese. Un nou început. Da, își câștigase acest drept.

Tess merse în dressingul din dormitor și scoase o rochie de seară Dolce & Gabbana lungă și fără spate. Alese o pereche de pantofi Manolo Blahnik maro. Avea să fie superbă în seara asta. Să-i arate ce a pierdut pentru restul vieții.

Își prinse părul și se scufundă goală în cadă. Mirosul uleiului de baie de lavandă o făcu să se simtă bine, curată. Se întinse și își odihni capul pe marginea de porțelan fin. Apa trecu peste umerii ei. Închise ochii.

Fața și râsul lui Ned i se strecurară în minte. Oricâtă rușine simțise, nu fusese destulă încât să șteargă senzația unei zile foarte

bune. Ned Kelly. *Ca proscrisul.* Zâmbi din nou. Aproape ca o pisică. Era timpul să facă o încercare cu cineva care s-o trateze cum se cuvine – să iasă totul minunat. El o admira cu adevărat.

Auzea ventilatorul de la baie. Pentru o secundă, Tess stătu întinsă, cu ochii închiși. Apoi auzi pe cineva fredonând.

Deschise ochii brusc. Deasupra ei stătea gogeamite omul. Inima îi ajunse în gât.

– Ce faci aici?

Avea o privire rece și morocănoasă, părul negru, legat într-o coadă. Avea impresia că-l mai văzuse undeva.

– Păcat, spuse el ridicând din umeri.

Dintr-odată, o prinse pe Tess de gât cu mâinile lui solide și îi împinse cu forța capul sub apă.

„Ce faci?"

Tess își ținu respirația cât putu de mult, dar când deschise gura apa dădu năvală în plămâni, făcând-o să tușească și să se înece, lăsând să intre și mai multă apă. Se zbătea și lovea cada de porțelan. Încerca să se ridice cu forța, dar Coadă o prinsese de umeri și de cap. Era incredibil de puternic, probabil era mai greu decât ea cu vreo cincizeci de kilograme.

Panica puse stăpânire pe ea. Tot mai multă apă îi invada plămânii. Încercă să-l zgârie pe față, să-i lase o urmă, orice. Vedea prin apa cu săpun cum mâinile lui groase o țin la fund. Trecu prea mult timp. Nu se mai zbătu. Nu mai lovi apa. Nu mai tuși. „Asta nu se întâmplă", spuse o voce înăuntrul ei.

Apoi, altă voce, speriată – mult mai resemnată decât și-ar fi putut Tess imagina vreodată: „Ba da, se întâmplă. Așa este când mori".

Capitolul 7

– Hei, proscrisule! exclamă Bobby în timp ce intram în bucătăria casei dărăpănate, de un galben canar, situată într-o zonă neîngrijită, imediat după Interstate 95 din Lake Worth.

– Neddie.

Dee se ridică și mă sărută pe obraz. Un vis îmbrăcat în blugi, cu păr blond, ca mierea. De fiecare dată când Dee își încolăcea brațele în jurul meu, îmi aminteam că fusesem îndrăgostit de ea de la cincisprezece ani. Toată lumea din cartier era. Dar ea căzuse pradă în clasa a noua farmecului de Bon Jovi al lui Bobby.

– Unde ai fost? întrebă vărul Mickey, ridicând privirea.

Purta un tricou negru pe care scria: NU EȘTI UN DUR DACĂ NU AI FOST ÎN BROCKTON.

– Tu unde crezi că a fost? zise Barney lăsându-se pe speteaza scaunului și rânjind pe sub ochelarii cu ramă neagră ca ai lui Elvis Costello. Uită-te la fața puștiului. Cea mai importantă zi din viața lui și el vrăjește femei.

– Te rog, spuse Dee încruntându-se la el cu reproș. Apoi ridică din umeri cu o sclipire întrebătoare în privire. Deci?

– Deci... m-am uitat eu în jurul mesei. A apărut.

Toată lumea chicoti.

– Slavă Domnului! spuse Bobby. Mă întrebam cum o să o scoatem la capăt dacă Neddie are un atac de panică la fiecare cinci minute. Uite, meriți asta... zise el întinzându-mi o bere.

– Dacă iau în considerație cât e ceasul și rânjetul ăla de mâncător de rahat de pe față, aș zice că a fost cel mai bun prânz din viața ta.

– Nu m-ai crede dacă ți-aș povesti, am spus eu clătinând din cap.

– Hei, avem tot timpul din lume, interveni Mickey sarcastic. Ce naiba, doar nu mai avem nimic de făcut astăzi. Ah, ba da, mai e bagatela aia de cinci milioane de dolari.

– Relaxează-te, spuse Barney, facându-mi cu ochiul. E doar ofticat pentru că singura chestie care stătea cu el în același pat a fost eutanasiată de ASPCA[1].

Cei din jurul mesei râdeau. Mickey luă o geantă neagră de pânză groasă. Scoase din ea cinci plicuri oficiale maronii.

– Și cum o cheamă?

– Tess, am spus eu.

– Tess. Mickey își rotunji buzele și apoi le curbă într-un zâmbet. Crezi că Tess o să mai fie îndrăgostită de tine când o să te-ntorci acasă cu un milion de dolari?

Toată lumea se apropie de masă. În seara asta lucrurile aveau să se schimbe pentru noi toți. Era incitant. Dar era vorba de afaceri.

Mickey ne înmână plicurile.

[1] The American Society for the Prevention of Cruelty to Animals (Societatea Americană de Prevenire a Cruzimii față de Animale)

Capitolul 8

Era planul lui Mickey, până la ultimul detaliu. Doar el știa cum o să se întâmple. Și cum o să funcționeze toate.

Era o casă superbă pe South Ocean Boulevard. Pe Billionare's Row în Palm Beach. Avea chiar și un nume. Casa del Oceano.

Și, în această casă, erau opere de artă consacrate, în valoare de șaizeci de milioane de dolari. Un Picasso. Un Cézanne. Un Jackson Pollock. Probabil mai erau și alte lucruri de valoare. Dar planul lui Mickey era clar: doar acestea trei urmau să fie luate.

În spatele loviturii era o minte care plănuise totul. I se spunea doctor Gachet. Mickey nu voia să ne spună cine era. Crema și cireașa de pe tort erau că nici nu trebuia să vândă marfa mai departe. Doar intrat și curățat. Partea noastră era zece la sută din bani. *Cinci milioane.* Ziua de mâine era asigurată. Ca în vremurile bune, împărțeam totul la cinci.

Riscam totul. Cazierul meu curat. Viața pe care o dusesem, oricum ar fi fost ea.

– Eu, Bobby și Barney vom intra în casă, explică Mickey. Dee stă afară cu walkie-talkie-ul. Ned, tie ți-am lăsat treaba cea mai simplă.

Tot ce aveam de făcut era puțină gălăgie prin Palm Beach prin declanșarea alarmelor câtorva dintre casele scumpe. Toți proprietarii erau la un fastuos bal de caritate la Breakers. Aveam fotografii cu casele și o foaie cu adresele. Poliția locală avea puțini oameni, așadar, dacă porneau alarmele prin tot orașul, ar fi mers precum Keystone Kops[1] în cincisprezece direcții diferite. Mickey știa cum să intre în casa aleasă și să dezactiveze alarma. S-ar fi putut să fie o menajeră sau două de care trebuia să ne ocupăm, dar atât. Cea mai grea parte era să nu scăpăm tablourile când le luam de pe pereți.

– Ești sigur? am întrebat eu uitându-mă fugitiv pe fotografiile din casă și întorcându-mă spre Mickey. Știi că aș intra cu tine.

– Nu trebuie să demonstrezi nimic, spuse el clătinând din cap. Nu ai fost niciodată arestat de când erai copil. În plus, ce o să conteze o micuță condamnare pentru jaf și trafic de bunuri furate pentru noi restul? Dacă te prind pe tine, de ce o să te acuze, de vandalism minor?

– Dacă te prind, nici să nu te întorci aici. Barney râse, dând pe gât o înghițitură de bere. O să-ți păstrăm noi partea.

– Am votat cu toții, spuse Dee. Nu mai e cazul să discutăm. Vrem să rămâi teafăr și nevătămat. Pentru micuța ta Tess, spuse ea râzând vesel.

M-am uitat la adrese: El Bravo, Clarke, Wells Road. Unele dintre cele mai frumoase străzi din Palm Beach. Acolo locuia „spuma" – vechea gardă.

– Ne întâlnim aici la nouă și jumătate, spuse Mickey. Banii ar trebui să ne intre în cont mâine. Vreo întrebare...?

Mickey dădu ocolul mesei cu privirea. Oamenii pe care îi cunoșteam de-o viață – prietenii mei cei mai buni. Își înclină berea.

– *Asta* este. După asta am terminat-o. Dee, tu și Bobby puteți să vă cumpărați restaurantul despre care vorbiți mereu. Barney

[1] Comedie mută din 1915 ai cărei protagoniști sunt un grup de polițiști incompetenți. (n.tr.)

are deja numele pe o reprezentanță de mașini din Natick. Neddie, tu poți să te apuci să scrii Marele Roman American sau să-ți cumperi o echipă de hochei, cum vrei. V-am promis dintotdeauna că o să vă ofer această șansă, așa că iat-o. Cinci milioane. Mă bucur că suntem cu toții aici să-i împărțim. Așadar... puneți mâinile pe masă... La asta lucrăm de când aveam treisprezece ani. Se uită de la unul la altul. Ultima șansă să renunțați. Băieți... Neddie, ne implicăm?

Mi se strânsese stomacul. Lucrul ăsta era mai important decât tot ce făcusem înainte. Adevărul este că eram chiar fericit cu viața simplă pe care o duceam. Dar oare o să-mi mai iasă vreodată în cale o asemenea ocazie? Viața îmi luase câteva lucruri pe vremea când eram în nord. Părea că acum e momentul să recuperez o parte din ele.

– Împreună, au spus Bobby, Barney, Dee.

Am inspirat. Cinci milioane. *Știam* că depășesc limita. Dar îmi doream asta. După cum spusese Tess, poate că norocul meu începea să se schimbe. Începeam să visez din nou, și cu un milion de dolari îți cumperi multe vise.

Am bătut cu toții palma.

– Împreună, am spus.

Capitolul 9

„În Palm Beach nu plouă cu apă de ploaie, plouă cu Perrier." Replica asta mi-a dat-o odată un nenorocit – conținea totuși un dram de adevăr. Ăsta era locul pentru lovitura perfectă.

La o oră și jumătate după întâlnirea de la Lake Worth, am parcat Bonneville-ul în josul străzii lângă o impresionantă clădire modernă din stuc și sticlă, în spatele unui gard înalt, pe Wells Road. Purtam șapcă de baseball și blugi, și un tricou închis la culoare, care se potrivea cu lumina asfințitului.

Pe cutia poștală scria „Reidenouer". Mă întrebam dacă este același Reidenouer despre care văzusem la știri că falimentase o companie de produse medicale din Florida. Dacă ar fi fost așa, ar fi fost mai ușor.

În parcarea circulară pavată era parcat un Mercedes SUV. M-am strecurat de-a lungul părții laterale a casei și am tras zăvorul de la o poartă care ducea în spate. Mă rugam să nu fie nimeni în casă și să fie pusă alarma. Interiorul era întunecat, cu excepția unei singure lumini slabe, care venea de undeva de departe. Poate din bucătărie. Familia Reidenouer era probabil la Breakers. Totul părea perfect. În afară poate de cei zece mii de fluturași pe care-i aveam în stomac.

În spate era o piscină superbă, cu o căsuță în același stil ca al clădirii principale, sub o boltă de palmieri. M-am uitat la ceas:

19.40. Echipajul își prelua pozițiile, cu Dee scanând frecvențele poliției.

„Respiră adânc, Neddie..." Totul depindea de asta – anii de cazier curat, perspectiva închisorii, tot ce se putea întâmpla cu Tess. Îmi mai spusesem asta odată, că merita să încerc. Și că nu făceam ceva ce nu mai făcusem de câteva ori în trecut.

M-am furișat pe lângă piscină spre ușile glisante din spate. O încuietoare tipică. Pe pereții dinăuntru vedeam opere de artă. Eram sigur că pe ușă era contactul unei alarme.

Am scos un șperaclu de metal din buzunarul de la spate și l-am înfipt între rama ușii și fereastra de sticlă. Am împins. S-a produs o ușoară mișcare, dar încuietoarea nu cedă. Nu am fost surprins. Am împins din nou. Apoi a alunecat puțin. „Haide, Neddie, forță!"

Am simțit cum rama de sticlă cedează. Dintr-odată în casă se auziră câteva țiuituri tari, asurzitoare. Porniră luminile intermitente, în ritm cu bătăile inimii mele din acel moment. M-am uitat prin geam, dar nu am văzut pe nimeni.

Făcusem ce aveam de făcut. *Acum trebuia să dispar!*

M-am grăbit înspre drumul pe care intrasem, pipăind gardurile, până am ajuns în stradă. Am sărit înapoi în Bonneville. Nimeni nu trecu pe stradă. Nu vedeam nici o lumină. Alarma din spatele meu abia se mai auzea. Dar știam că polițiștii sunt pe drum.

Simțeam adrenalina.

„Una mai puțin!"

Am condus înapoi spre County, asigurându-mă de fiecare dată că polițiștii nu mă așteptau după colț. „Păstrează-ți calmul..." Până acum totul funcționa conform planului.

Am mers spre sud, până la Cocoanut Row, pe lângă Royal Poinciana Plaza. Am luat-o la dreapta spre lac, pe o stradă protejată de garduri cu tufe, numită Seabreeze. De data asta era o fermă veche, tip plantație, ca din anii treizeci. Am parcat la

jumătate de cvartal distanță și am încercat să merg încet pe lângă casă, cât de discret am putut, deși trebuia să țin cont și de orar.

Pe ușa din față era un abțibild pe care scria ADT Security. *Asta o să-i sperie pe hoți.* Am zăbovit o secundă în tufe, uitându-mă în jur. O femeie își plimba câinele în josul străzii, așa că am așteptat un moment până a intrat în casă. 19.58. Clar. Am găsit o piatră pe jos. Am azvârlit-o cât de tare am putut în fereastră. O alarmă ascuțită începu să sune și dintr-odată, o lampă automată scăldă șoseaua într-o lumină neașteptată. Auzeam lătratul strident al unui câine.

Am zburat, ascuns în umbră, cu inima pulsându-mi cu o sută de bătăi pe minut. *Asta fusese a doua!*

Ultima făcea parte dintre acele splendide case stil Minzer de pe El Bravo, după South County și lângă Worth Avenue. Era 20.05. Mă încadrasem la fix.

Un enorm gard verde se arcuia în fața unei porți grele de metal. Mă gândeam că înăuntru trebuie să fie o armată de servitori. Am parcat mașina la aproximativ un cvartal distanță de casă și m-am dus prin spate. M-am înghesuit printre gardurile înalte, sculpturale. Era o casă făcută să dureze multe veacuri. Trebuie să fi aparținut vreunei familii din vechea gardă, Lauder sau Tisch, sau poate unor miliardari de succes care s-au îmbogățit de pe urma internetului. Ușile din sticlă cu vedere la mare erau dublate. Mi-ar fi fost imposibil să le sparg.

Am mers aproape de partea laterală a casei și am ajuns la o ușă, despre care am presupus că este de la bucătărie. M-am uitat înăuntru. Nici o lumină.

Mi-am înfășurat mâna într-o bucată de material pe care o aveam și am spart un mic geam din ușă. La naiba... nici un sunet.

M-am uitat la ceas. Mickey și băieții erau gata să intre.

Am băgat mâna prin ușă, am învârtit mânerul și am intrat. Mamă, Doamne. Eram într-un fel de debara care dădea spre spatele casei. Am văzut o terasă închisă cu vedere la peluză.

Lângă ea era un salon. Tavane înalte, tapiserii pe pereți. Câteva candelabre care după cum arătau ar fi putut aparține familiei Romanov.

„Dumnezeule, oare am înnebunit sau de ce fac asta?" Știam că locul e ciudat. În mod evident, proprietarii sau angajații nu conectaseră alarma. Mă gândeam că aș putea să caut punctele de contact pe lângă geamuri. 20.10. Echipajul trebuia să intre din clipă în clipă. Trebuia să-mi termin treaba. Inima mea galopa.

Dintr-odată am auzit pași și am înghețat. O negresă într-o rochie albă foșni înspre bucătărie. Trebuie să fi fost servitoarea. Se uită în sus, mă văzu și mi-am dat seama că era mai speriată decât mine din faptul că scoase un sunet înfundat.

Nu a strigat, pur și simplu a rămas mută de uimire. Fața mea era ascunsă de șapcă. Nu avea după ce să mă identifice. O secundă am stat acolo pur și simplu și am mormăit: „Îmi cer scuze, doamnă". Apoi am zbughit-o spre ușă.

Mi-am imaginat că în două secunde o să sune la poliție. Ceea ce era la fel de eficient ca o alarmă.

Am fugit înapoi prin tufișuri, ascuns în umbră, până la Ocean Boulevard. Am sărit în Bonneville, l-am băgat repede în viteză și m-am îndepărtat conducând cu o viteză normală. M-am uitat înapoi. Totul era întunecat. Nimeni nu ieșise de nicăieri să se uite la numerele mașinii. Era 8.15. Polițaii probabil făceau ture prin tot orașul încercând să-și dea seama ce naiba se întâmpla.

„Ești nebun de legat, Ned Kelly!" am strigat eu cât mă ținea gura.

Trei alarme de casă în timp record.

Am apăsat pe accelerație și am simțit cum briza mării îmi biciuiește obrazul. Conduceam de-a lungul oceanului luminat de lună și simțeam în vene un fior incredibil. M-am gândit la Tess. Cum ar putea să fie cu ea. Cum făcusem atâtea încercări în direcția asta pentru atât de mult timp, iar acum dădusem lovitura perfectă.

Capitolul 10

Ceva nu era în regulă. Mickey simți asta odată ce păși prin porțile principale.

Era mai mult decât sensibil la lucruri de felul ăsta.

Casa era acolo, în fața lor. Spectaculoasă, vastă. Luminată ca un mare palat italian. Arcade venețiene și ferestre cu balcoane din piatră. O galerie arcuită, împânzită de plante agățătoare, care ducea la mare. Aleea pentru mașini avea, probabil, o sută de metri, și fiecare copac sau tufă era perfect luminată. Auzea scrâșnetul pietricelelor sub călcâiele lor. Purtau uniforme de polițist furate. Chiar dacă ar fi fost cineva prin preajmă, nu ar fi suspectat nimic. Totul era așa cum li se spusese că o să fie.

Cu toate astea, avea un sentiment ciudat.

Se uită la Bobby și la Barney. Se vedea că și ei erau agitați. Îi cunoștea destul de bine ca să își dea seama ce gândesc.

Niciodată nu fuseseră așa de aproape de ceva atât de măreț.

Casa del Oceano. Casa oceanului.

Mickey știa totul despre loc. Îl studiase. Știa că fusese construit în 1923 de cineva numit Adison Minzer. Știa aranjamentul interiorului, alarmele. Cum să intre, unde erau picturile.

Și atunci de ce se simțea nervos? „Haide, își spuse el încercând să se calmeze, sunt cinci milioane de dolari înăuntru."

– Și asta ce naiba este? întrebă Barney înghiontindu-l cu geanta neagră în care își ținea sculele.

La capătul aleii lungi cu pietricele se găsea un vas mare, din marmură, luminat.

– Baie pentru păsări, răspunse Mickey rânjind.

– Baie pentru păsări? întrebă Barney ridicând din umeri și potrivindu-și cascheta de polițist. Mie-mi pare o baie de pterodactili!

Ceasul lui Mickey arăta 20.15. Dee sunase; după cum se așteptau, Ned își făcuse treaba. Mașinile polițailor patrulau probabil prin tot orașul în acel moment. Știa că în copaci sunt camere, așa că își țineau fețele ascunse sub caschete. În fața ușilor de stejar aruncă o ultimă privire spre Bobby și Barney. Erau pregătiți. Așteptaseră mult timp momentul.

Mickey sună la ușă și, după un minut, le răspunse o menajeră de origine latină. Mickey știa că nu mai era altcineva în casă. Îi explică despre problemele din oraș și cum se declanșase o alarmă în zonă, iar ei fuseseră trimiși să verifice. Poate observase geanta lui Barney. Poate se întreba unde le era mașina. Dar, o secundă mai târziu, Bobby o lovi cu Maglite[1]-ul și o târî într-un dulap. Nici nu apucase să-i vadă bine. Se întoarse cu un zâmbet larg cât râul Charles[2]. Un zâmbet de un milion de dolari.

Intraseră!

---

[1] Marcă de lanterne creată de Mag Instruments (n.tr.)

[2] Râu ce desparte Boston de Cambridge, emblemă a bostonezilor, menționat în cântecul *Dirty Water* drept loc de popas al hoților. (n.tr.)

Capitolul 11

Primul lucru pe care îl aveau de făcut era să dezactiveze alarma interioară. Picturile și sculpturile erau cablate la puncte de contact care ar fi pornit alarma dacă acestea erau ridicate. Existau și senzori de mișcare. Mickey despături o bucată de hârtie pe care o îndesase în pantalonii de la uniformă.

Introduse numerele pe un ecran digital: 10–02–85.

Ar fi fost bine să funcționeze. Totul depindea de... următoarele... câteva... secunde.

O lumină verde pâlpâi. *Sistem dezactivat!* Pentru prima dată stomacul lui Mickey se relaxă cu adevărat. Pe fața lui apăru un rânjet. Acum *chiar se întâmpla!* Le făcu cu ochiul lui Bobby și Barney.

– OK, băieți, locul ne aparține.

În fața lor era o arcadă sculptată din mahon, care ducea în sufrageria mare și blindată. Peste tot erau obiecte spectaculoase. Opere de artă pe toți pereții. Mai era un șemineu mare de piatră cu o scenă din Veneția deasupra. Un Canaletto, dar i se spusese să îl lase acolo. Urne chinezești albastre și albe, statuete de Brâncuși din bronz. Un candelabru care arăta de parcă aparținuse unui țar. Șase uși de sticlă dădeau spre o terasă cu vedere la mare.

– Nu știu dacă tipul care a spus că oamenii bogați sunt altfel decât noi se referea la asta, zise Barney holbându-se, dar, vai... Dumnezeule!

– Uită de asta, rânji Mickey incitat. Asta nu-i decât un bacșiș pentru taxi comparativ cu scopul vizitei noastre!

Știa unde să meargă. Cézanne-ul era în salon. Adică în partea dreaptă. Barney scoase un ciocan și o pilă din servieta lui neagră, pe care voia să le folosească pentru a desface pânzele din ramele antice și grele.

Salonul avea tapet roșu în relief și o masă lungă, furniruită, cu un candelabru uriaș. Arăta de parcă ar fi putut găzdui jumătate din omenire.

Inima lui Mickey bătea cu putere. „Uită-te după Cézanne, își spunea – mere și pere." Pe peretele din partea dreaptă.

Dar, în loc de fiorul de cinci milioane de dolari pe care îl aștepta, măruntaiele îi înghețară. Simți răceala chiar în mijlocul pieptului.

Peretele era gol. Nu era nici o natură moartă. Nici un Cézanne.

Pictura nu era acolo!

Mickey simți un junghi ascuțit în inimă. Pentru o secundă rămăseseră acolo toți trei, holbându-se la spațiul gol. Apoi se urni, alergând spre cealaltă parte a casei.

Biblioteca.

Picasso-ul era deasupra căminului, pe peretele îndepărtat. Sângele lui Mickey alerga fierbinte. Totul fusese planificat. Alergă înspre camera cu cărți aliniate.

Alt fior. De fapt, era mai mult o explozie de gheață.

Nici un *Picasso!* Și peretele acela era gol. Simți dintr-odată că-i vine să vomite. „Ce mama dracului?"

Mickey alergă ca un nebun înapoi spre partea din față a casei. Se îndreptă spre scara largă și urcă la etajul doi. Era ultima lor șansă. Dormitorul. Pe peretele dormitorului se presupunea că este un Jackson Pollock. Pe ăsta nu aveau de gând să-l rateze. Munciseră prea mult. Ăsta era biletul lor de ieșire. Nu avea idee ce se întâmpla.

Mickey ajunse acolo primul, Bobby și Barney imediat după el. Se opriră și se holbară la perete, cu aceeași expresie de rău fizic pe fețe.

– Fiu de cățea! strigă Mickey.

Izbi cu pumnul într-o gravură înrămată de pe perete, însângerându-și articulațiile degetelor.

Pollock-ul dispăruse. La fel și Picasso-ul și Cézanne-ul. Voia să-l omoare pe cel care făcuse asta, oricine ar fi fost el – cel care le furase visele.

Cineva le înscenase toate astea.

Capitolul 12

Acum totul pare o prostioară... un martini orange... o barcă cu pânze plutind pe marea albastră a Caraibelor.

La asta mă gândeam când am auzit prima dată că ceva nu mersese cum trebuia.

Am parcat pe South County Road, vizavi de sediul pompierilor din Palm Beach, urmărind mașinile de poliție care treceau în viteză pe lângă mine, cu lumini și sirene dezlănțuite. Mi-am făcut treaba foarte, foarte bine.

Mă gândeam la Tess întinsă lângă mine pe punte. Într-un costumaș strâmt, bronzată și splendidă. Și sorbeam din acele pahare de martini. Nu știu cine le prepara. Puteam adăuga un căpitan și un echipaj. Cert este că eram undeva în Caraibe. Și erau atâât de bune!

În acel moment vocea lui Dee se auzi în walkie-talkie:

– Ned, unde ești? Neddie!

Doar la auzul vocii ei, îmi reveni starea de nervozitate. Nu trebuia să vorbesc cu ea până la 21.30, când urma să ne întâlnim la casa din Lake Worth. Părea speriată. Cred că atunci mi-am dat seama că scena de pe barca cu pânze nu o să fie niciodată realitate.

– Ned, s-a întâmplat ceva! strigă Dee. Întoarce-te aici, chiar acum!

Am luat aparatul și am apăsat pe butonul de emisie.

– Dee, ce vrei să spui cu „s-a întâmplat ceva"?

– Lovitura a eșuat, spuse ea. S-a terminat, Ned.

O cunoșteam pe Dee de când eram mici. Se stăpânea întotdeauna. Dar dezamăgirea și furia îi explodau în voce.

– Ce vrei să spui prin „a eșuat"? am întrebat eu. Bobby și Mickey sunt în regulă?

– Întoarce-te! îmi ceru ea. Contactul lui Mickey... Gachet. Nenorocitul ne-a înscenat asta!

Capitolul 13

În acel moment inima aproape că mi se opri. Ce voia Dee să spună cu înscenarea?

Capul îmi căzu pe volan. Nu știam decât un nume – Gachet. Mickey nu ne spusese niciodată mai mult. Dar era cert, lovitura dispăruse. La fel și milionul meu de dolari. Apoi mi-am dat seama că situația se putea înrăutăți. *Cu mult.* Mickey, Bobby și Barney ar fi putut fi arestați.

Am băgat mașina în viteză, dar nu știam sigur unde să merg. Înapoi la casa de întâlnire? Sau în camera mea de la Sollie, unde să stau pur și simplu? Mi-am dat seama că totul era în pericol. Slujba mea, locuința de la Sollie. Întreaga mea viață. Imaginea lui Tess îmi trecu repede prin fața ochilor... Totul!

Am pornit mașina. Am făcut la dreapta pe Royal Palm Way, îndreptându-mă spre podul din mijloc, care ducea la West Palm.

Dintr-odată sirenele explodară în jurul meu. Am înghețat. M-am uitat în spate și am văzut mașini de poliție care se apropiau de mine. Inima îmi zvâcni de parcă atinsesem un fir de curent electric. Eram prins! Am încetinit – așteptând să mă oprească.

Dar, în mod incredibil, au trecut în viteză foarte aproape de mine. Doi negri și doi albi. Nu mă căutau pe mine și nici nu se îndreptau spre Ocean House ori spre oricare dintre locurile unde declanșasem alarma. *Ciudat.*

Dintr-odată au întors pe Cocoanut Row, ultima stradă principală înainte de pod. Au luat-o strâns la stânga prin trafic, cu sirenele și luminile aprinse. Nu avea nici o logică.

Oare încotro se îndreptau acum, când se petreceau atâtea în oraș? I-am urmărit, cel puțin câteva străzi. Albii și negrii au întors pe Australian Avenue. I-am văzut că se opresc la jumătatea străzii.

Acolo erau mai multe mașini de poliție și un microbuz de la morgă.

Erau parcați în fată la Brazilian Court. Începeam să mă enervez. Acolo locuia Tess. Ce se întâmpla?

Am tras Bonneville-ul la capătul străzii și m-am apropiat de hotel. Pe cealaltă parte a străzii, vizavi de intrare, se adunaseră oameni. Nu văzusem niciodată atâtea mașini de poliție în Palm Beach. Era o nebunie. Pe noi trebuiau să ne urmărească. Știam că era mai bine să mă întorc la Lake Worth. Dar cuvintele lui Dee încă îmi mai răsunau în cap. *Nenorocitul ne-a înscenat asta.* Înscenat? Cum?

În fața intrării hotelului, curioșii erau înghesuiți în semicerc. Mi-am făcut loc printre ei. M-am îndreptat spre o femeie care purta un pulover alb peste o rochie de plajă și ținea de mână un băiețel.

– Ce se întâmplă?

– A avut loc o crimă, răspunse ea emoționată. De aceea ați auzit sirenele.

– Oh, am bâiguit eu.

Acum chiar că eram speriat. *Aici locuia Tess.* Mi-am făcut drum afară din mulțime, fără să mă mai gândesc la mine. Angajaților hotelului în uniforme negre li se arăta drumul spre ieșire. M-am apropiat de o funcționară de la recepție, o femeie blondă pe care am recunoscut-o din prima parte a zilei.

– Poți să-mi spui ce s-a întâmplat?

– Cineva a fost ucis, spuse ea mișcând din cap năucită. *O femeie.* În hotel.

– O femeie. M-am uitat fix în ochii ei. Începeam să-mi pierd cumpătul. Vrei să spui o clientă?

– Da. Apoi se uită la mine ciudat. Nu-mi dădeam seama dacă-și amintește de mine sau nu. Camera o sută douăzeci și unu, spuse ea.

Lumea începu să se învârtă în jurul meu. Stăteam acolo, fără să mai simt nimic, cu buzele tremurând.

Am încercat fără succes să spun ceva.

Apartamentul o sută douăzeci și unu era apartamentul Bogart.

Tess era moartă?

Capitolul 14

M-am uitat cum încărcau targa în mașina de la morgă, ale cărei lumini intermitente pâlpâiau. Atunci i-am văzut mâna lui Tess, cu cele trei brățări de aur la încheietură, atârnând prin sac.

M-am dat în spate, simțind că pieptul îmi va exploda. Nu mă puteam gândi decât la faptul că abia ne despărțiserăm, cu câteva ore în urmă...

Trebuia să plec de acolo. Poliția din Palm Beach era peste tot. Mi-era teamă că mă căutau și pe mine.

Am ajuns înapoi la mașină chiar în momentul în care tot corpul a început să-mi tremure. Apoi un nod dureros mi se înțepeni rapid în gât. Am vomitat pe peluza îngrijită a nu-știu-cui.

Tess era moartă.

Cum se putuse? Tocmai mă despărțisem de ea. Tocmai petrecusem cea mai frumoasă după-amiază din viața mea cu ea. Funcționara de la hotel spusese *ucisă*. Cum? De ce? Cine ar ucide-o pe Tess?

Buimăcit, am început să recapitulez în viteză zilele în care am fost împreună. Cum ne înțeleseserăm să ne revedem. Cum fusese înscenată lovitura de la Ocean House.

Toate astea erau independente una de cealaltă. Era doar o coincidență. Una oribilă – simțeam că nu mai pot să-mi stăpânesc lacrimile.

Apoi, când n-am mai putut să mă abțin, s-a rupt barajul.

Mi-am sprijinit capul și am rămas acolo, cu fața scăldată în lacrimi. La un moment dat mi-am dat seama că trebuie să plec. Cineva putea să mă recunoască din acea după-amiază. Funcționara blondă. Nu puteam să mă duc la poliție să mă destăinui, nu după ce se întâmplase în această seară. M-am îndepărtat de bordură. Nu știam unde naiba merg. Mă îndepărtam pur și simplu.

Capitolul 15

Am făcut o dată la stânga, apoi din nou stânga, și am ajuns din nou pe Royal Palm. Mintea mea era bulversată. Hainele îmi erau îmbibate de transpirație. Am condus tot drumul până la Lake Worth cu mintea începețoșată. Totul se schimbase pur și simplu. Toată viața mea. Se mai întâmplase odată – în Boston. Dar de data aceasta nu mă voi mai putea ridica.

Am întors pe Interstate 95 spre Sixth Avenue, cu imaginea îngrozitoare a mâinii lui Tess atârnând și cu vocea speriată a lui Dee alternându-mi în minte.

Locuința lui Mickey era aprope de autostradă. Pe aici nu erau Breakers. Nici cluburi stil Bice sau Mar-a-Lago. Erau doar case umile în formă de cutie și rulote unde oamenii beau bere pe scaune de peluză, având camionete și Harley-uri în garajele deschise.

O mașină de poliție se deplasă în viteză pe lângă mine și m-am încordat din nou. Apoi alta. Mă întrebam dacă îmi cunoștea cineva mașina. Poate fusesem văzut în Palm Beach?

Am întors Bonneville-ul pe West Road, la două străzi de casa galbenă pe care o închiriaseră Mickey și Bobby.

Stomacul îmi era aproape în gât.

Peste tot lumini intermitente ale mașinilor de poliție. La fel ca mai înainte. Nu puteam să-mi cred ochilor. Oamenii se înghesuiau pe peluzele din fața caselor – în bluze de corp și maiouri, uitându-se în josul străzii. Ce naiba se întâmpla?

Strada lui Mickey era baricadată. Polițai peste tot. Luminată ca o zonă de război.

Am simțit un junghi de groază. Polițaii ne descoperiseră. La început a fost doar frică. Toată tărășenia urma să fie demascată. O meritam. Pentru că mă implicasem în ceva prostesc.

Apoi a fost mai mult decât frică. Era mai mult greață. Unele dintre lumini veneau de la mașinile Serviciului de Urgențe.

Și erau exact în fața casei lui Mickey.

Capitolul 16

Am sărit din Bonneville și mi-am făcut loc până în fața mulțimii. Așa ceva nu se putea întâmpla din nou. *Nu se putea, nu se putea.*

M-am apropiat de un negru în uniformă de om de serviciu. Nu a trebuit nici măcar să întreb.

– S-a produs un fel de masacru în casa aceea de acolo. Clătină din cap. Un grup de albi. Inclusiv o femeie.

Toată lumea se holba la casa lui Mickey.

Mă simțeam de parcă aveam un atac de cord în toată regula. Pieptul îmi era atât de tare strâns într-o menghină, încât nici nu puteam respira. Stăteam în semiîntuneric, cu buzele tremurându-mi și cu lacrimi alunecându-mi pe obraji. Fuseseră vii. Dee îmi spusese să mă întorc. Mickey și Barney, și Bobby, și Dee. Cum se putea să fie morți acum? Era ca un vis îngrozitor din care te trezești și nu mai este real.

Dar asta era real. Mă uitam la casa galbenă și la toți acei oameni de la poliție și de la EMS[1]. *Spuneți-mi că nu este real!*

M-am împins în față tocmai când se deschidea ușa de la intrare. Au apărut paramedicii. Mulțimea a început să murmure. Împingeau afară tărgile pe rotile.

Unul dintre saci era deschis. „Alb", spuse cineva.

---

[1] Emergency Medical Sevice (Serviciul de Urgențe Medicale)

Am văzut părul roșu cârlionțat. *Mickey.*

În timp ce mă uitam cum era dus spre mașina morgii, am avut o viziune scurtă de acum douăzeci de ani. Mickey obișnuia să-mi dea pumni în spate la școală. Felul lui ciudat și neplăcut de a spune „salut". Mereu mă lua prin surprindere. Mergeam pur și simplu pe hol, între ore, și *bang!* Și lovea ca un nenorocit! Apoi a început să-mi ceară câte douăzeci și cinci de cenți ca să nu mă lovească. Ridica doar pumnul cu ochii larg deschiși. „Ești speriat?" Într-o zi nu am mai putut suporta. Nu-mi mai păsa ce o să se întâmple. L-am prins și l-am împins într-un calorifer. I-am lăsat o urmă pe spate pe care cred că a avut-o tot liceul. S-a ridicat, și-a luat cărțile și mi-a întins o mână. În ea ținea cam patru dolari. În monede de douăzeci și cinci de cenți. Tot ce îi dădusem. A rânjit doar:

– Mă așteptam să faci asta, Neddie.

Asta îmi fulgeră mie prin minte. Toată scena aia nebună într-o secundă. Apoi apărură mai multe târgi pe rotile. Am numărat patru. Cei mai buni prieteni ai mei de pe lumea asta.

M-am întors în mulțime. Mă simțeam închis, prins în capcană. Aveam junghiuri în piept. M-am lăsat dus de fluxul de oameni care se înghesuiau ca să vadă mai bine.

Și atunci m-a lovit gândul – „La ce este bun un salvamar dacă nu poate salva vieți?"

Capitolul 17

Nu-mi amintesc prea mult din ce s-a întâmplat după aceea. Tot ce știu e că m-am împleticit înapoi la mașină – repede – și am condus – mult mai repede.

Mă gândeam ce opțiuni am. Ce puteam să fac? Să mă predau? „Să fim serioși, Ned, ai luat parte la un jaf. Prietenii tăi sunt morți. Cineva sigur va face legătura între tine și Tess. O să te alegi cu o condamnare pentru crimă." Nu gândeam limpede, dar un lucru devenise clar: *viața mea aici era terminată.*

Am dat drumul la radio pe un post local de știri. Reporterii erau deja la locurile crimelor. „O tânără frumusețe la selectul Brazilian Court din Palm Beach. Patru persoane neidentificate ucise în stil de execuție în Lake Worth..." și alte știri. „Un îndrăzneț furt de opere de artă pe plajă. Artă în valoare de șaizeci de milioane a fost declarată furată!" Deci un jaf avusese loc. Dar nimeni nu spunea dacă poliția vedea vreo legătură între evenimente. Și, slavă Domnului, nimic despre mine!

Era trecut de unsprezece când am traversat în sfârșit podul Flagler înapoi spre Palm Beach. Două mașini de poliție erau parcate în mijlocul lui Poinciana, cu luminile aprinse, blocând strada. Eram sigur că se uită după un Bonneville.

„Gata cu joaca, Ned!" mi-am spus, aproape resemnat. Dar am trecut chiar pe lângă ei, fără nici o dificultate.

Orașul era liniștit dacă te gândeai la tot ce se petrecuse. La Palm Beach Grill era încă aglomerat. Și la Cucina. Dinspre Cucina se auzea muzică. Dar străzile erau în general liniștite. Îmi amintea de gluma că sunt mai multe lumini în centrul Bagdadului în timpul unui raid aerian decât în Palm Beach după ora zece. Am făcut dreapta pe County și am condus spre Sea, apoi am luat-o în stânga spre plajă. Am tras cu grijă la numărul 150, deschizând automat porțile. Mă rugam să nu fie polițiști. „Te rog, Doamne, nu acum." Casa lui Sollie era întunecată, curtea era goală. Rugăciunile îmi fuseseră ascultate. Pentru scurt timp.

Sollie fie se uita la televizor, fie dormea. La fel și Winnie, menajera. Am parcat în curte și am urcat scările spre camera de deasupra garajului unde dormeam. După cum spusesem, viața mea acolo se terminase.

În Palm Beach învățasem că existau și milionari cu mii de dolari, tipi care pretind că sunt bogați, dar nu sunt. Sunt vechii bogați și sunt noii bogați. Vechii bogați au de obicei maniere mult mai bune, sunt obișnuiți să aibă ajutoare în jur. Noii bogați, cum era Sollie, pot să-ți facă necazuri – sunt pretențioși, te insultă, nesiguranța pe care o au în legătură cu averea lor neașteptată se răsfrânge abuziv asupra ajutoarelor. Dar Sollie era un prinț. Se dovedise că avea nevoie de mine ca să-i țin piscina curată, să-i duc labradorul mare și galben la veterinar, să fac pe șoferul pentru el ocazional, când avea o întâlnire, și să-i lustruiesc mașina. Asta se dovedise o plăcere. Sollie schimba mașini de colecție pe decapotabile în West Palm la fel de des cum schimbam eu DVD-urile la Blockbuster. Acum avea o limuzină Mercedes Pullman cu șase uși care aparținuse prințului Rainier, un Mustang decapotabil din 1965, un Porsche Carrera de mers prin oraș, și un Bentley ciocolatiu pentru evenimente importante... un garaj-grajd tipic pentru Palm Beach.

Am scos doi saci de pânză de sub pat și am început să arunc haine în ei. Tricouri, blugi, câteva pulovere. Bățul de hochei semnat de Ray Bourque[1], pe care-l aveam din clasa a zecea. Întotdeauna mi-au plăcut: *Marele Gatsby*, *Soarele răsare*, *soarele apune* și *Marile speranțe*. (Presupun că întotdeauna am avut o afinitate pentru outsiderii care refuză să urmeze regulile celor din clasa dominantă.)

Am mâzgălit repede un bilețel pentru Sollie. O explicație cum că trebuise să plec brusc și de ce. Îmi displăcea enorm să plec așa. Sol îmi era ca un unchi. Un unchi minunat. Mă lăsa să locuiesc în casa lui extraordinară și tot ce aveam de făcut era să am grijă de piscină, să-i curăț mașinile și să fac câteva comisioane. Simțeam că nu e drept să mă furișez în întuneric. Dar ce puteam să fac?

Am luat totul și am coborât. Am deschis portbagajul Bonneville-ului și am aruncat sacii înăuntru. Mă uitam la casa în care locuisem în ultimii trei ani și îmi luam la revedere, când luminile se aprinseră.

M-am rotit pe călcâie cu inima cât un purice. Sollie stătea în picioare, în halat și papuci de casă, cu un pahar de lapte în mână.

– Isuse, m-ai speriat, Sol.

Se uită la portbagajul deschis și la genți. Avea o expresie dezamăgită în timp ce punea totul cap la cap.

– Să înțeleg că nu ai timp de un joc de rummy de rămas-bun.

– Am lăsat un bilet, am spus, puțin rușinat. Rușinat că mă găsea furișându-mă așa, și mai mult, rușinat de ceea ce avea să descopere dimineața. Ascultă, Sol, s-au întâmplat lucruri oribile. S-ar putea să auzi ceva... Vreau ca tu să știi că nu am fost eu. Nu eu am făcut-o. Nu am făcut nimic din toate astea.

Strânse din buze.

---

[1] Raymond Jean „Ray" Bourque – jucător de hochei din echipa Boston Bruins, care deține recordul pentru cele mai multe goluri marcate din apărare. (n.tr.)

– Trebuie să fie de rău. Hai, puștiule. Poate te pot ajuta. Un om nu fuge așa, în toiul nopții.

– Nu mă poți ajuta. Am lăsat capul în pământ. Nimeni nu mă poate ajuta acum.

Voiam să alerg și să-l îmbrățișez, dar eram prea emoționat și confuz. Trebuia să plec de acolo.

– Vreau să-ți mulțumesc, i-am spus. Am sărit în Bonneville și am învârtit cheia în contact. Pentru că ai avut încredere în mine, Sol. Pentru tot...

– Neddie, l-am auzit strigând. Orice ar fi, nu poate fi atât de rău. Nu există probleme care să nu poată fi rezolvate. Atunci când ai nevoie de prieteni, nu e momentul să fugi...

Înainte să aud restul, eram la poartă. L-am văzut în oglinda laterală în timp ce acceleram pe alee.

Când am ajuns la podul Flagler, aproape plângeam. Să las totul în urmă, pe Mickey, pe prietenii mei, pe Tess...

Sărmana Tess. Mă omora amintirea momentelor petrecute împreună doar cu câteva ore în urmă, când credeam că lucrurile chiar merg spre mai bine. Un milion de dolari și fata visurilor mele.

„Norocul ți s-a întors, Neddie." Nu m-am putut abține să nu râd. „Ghinionul, poate."

În timp ce mă îndreptam spre podul Flagler, puteam să disting turnurile strălucitoare de la The Breakers luminând cerul. Am presupus că am cel mult o zi până când numele meu va ieși la iveală. Nu știam nici măcar unde intenționam exact să merg.

Cineva îmi omorâse prietenii cei mai buni. Doctor Gachet, nu știu ce naiba doctor ești, dar poți să fii sigur că o să plătești pentru asta.

„Careu de ași", am mormăit din nou în timp ce traversam podul, lăsând în urmă luminile aprinse din Palm Beach. Lovitura perfectă. *Sigur că da.*

Partea a doua

ELLIE

Capitolul 18

Ellie Shurtleff îngenunche în fața tabloului de siguranță din pivnița de la Casa del Oceano și îndreptă o lumină spre cablul coaxial pe care îl avea în mână.

Ceva la locul acestei crime nu avea sens.

În calitate de agent special responsabil de la noul Departament de Furturi și Fraude Opere de Artă al FBI-ului din regiunea de sud a Floridei, așteptase mult timp un asemenea eveniment. Azi-noapte se raportase că se furase artă în valoare de șaizeci de milioane, chiar din ograda ei. Adevărul este că Ellie *era* tot departamentul.

De când părăsise New Yorkul cu opt luni în urmă – și de când cu afacerea în care era implicat curatorul adjunct de la Sothesby's – Ellie pur și simplu stătuse în biroul din Miami, monitorizând licitații și intercepții de-ale Interpolului, în timp ce ceilalți agenți dădeau iama în traficanți de droguri și spălători de bani. Începuse încet-încet să se întrebe, la fel ca toți membrii familiei ei, dacă avusese o ascensiune sau un declin în carieră. Furtul de opere de artă nu era tocmai o misiune strălucitoare în acea regiune. Toți ceilalți aveau diplome de la Facultatea de Drept, nu masterul în Arte Frumoase.

Desigur, erau și avantaje, își reamintea ea constant. Căsuța de pe plaja din Delray. Să-și scoată caiacul în valuri – tot timpul anului. Și desigur că, la reuniunea de zece ani a celor care

obținuseră MFA[1] la Columbia, promoția 1996, ea ar fi fost singura care să poarte asupra ei un Glock.

Ellie se ridică în sfârșit. La înălțimea de aproape un metru cincizeci și șase de centimetri și la patruzeci și șapte de kilograme, cu părul șaten și scurt și cu ochelarii cu rame din baga, știa că nu arăta a agent. Cel puțin nu ca un agent căruia îi este permis să iasă din laborator. Gluma care circula prin birou era că trebuise să-și cumpere impermeabilul FBI de la Burdine's, de la raionul de copii. Dar la Quantico fusese a doua din clasă. Fusese în top la Managementul locului crimei și la Psihologia crimei avansate. Era pricepută cu Glockul și îl putea dezarma pe unul cu mult mai înalt.

Din întâmplare știa și câte ceva despre antecedentele stilistice ale cubismului.

Și câte ceva despre cablurile electrice. Se uită la cablul prăjit. „OK, Ellie, de ce?"

Menajera auzise clar cum hoții setau codul de alarmă. *Dar cablul era tăiat.* Atât alarmele interioare, cât și cele de exterior. Dacă știau codul, de ce mai tăiaseră cablul? Avuseseră acces; casa era închisă. Poliția din Palm Beach părea că se hotărâse deja, și erau foarte buni la asta. Luaseră amprentele. Hoții fuseseră în casă pentru doar câteva minute; știuseră exact ce să ia. Poliția îi declarase pe cei trei intruși în uniforme de polițiști furate hoți profesioniști fără nici un dubiu.

Dar, indiferent ce credea poliția locală, sau cât se plângea cretinul de sus, Dennis Stratton, de pierderea lui de neînlocuit, trei cuvinte începură să se insinueze în mintea lui Ellie:

Ajutor din interior.

---

[1] Master in Fine Arts (Masterul în Arte Frumoase)

Capitolul 19

Dennis Stratton ședea, cu picioarele încrucișate, pe un scaun de nuiele cu multe perne, în somptuoasa cameră cu vedere la ocean. Mai multe apeluri pâlpâiau pe linia internă și un telefon mobil îi era lipit de ureche. Vern Lawson, șeful detectivilor din Palm Beach, se agita prin apropiere, împreună cu soția lui Stratton, Liz – o blondă înaltă, atrăgătoare, în pantaloni crem și cu un jerseu de cașmir albastru-deschis în jurul umerilor. O menajeră de origine latină tot venea și pleca, ducând o tavă de ceai cu gheață.

Un valet o conduse pe Ellie până în cameră. Stratton îi ignoră pe amândoi. Stilul de viață al bogătașilor îi dădea lui Ellie o ușoară stare de confuzie. Cu cât aveau mai mult, cu atât păreau că-și pun mai multe straturi de protecție între ei și restul rasei umane. Mai multă izolație în pereți, mai mulți parapeți la fortăreață, distanță mai mare de ușa de la intrare.

– Șaizeci de milioane, lătră Dennis Stratton în telefon. Vreau pe cineva aici astăzi. Și să nu fie vreun servitoraș de la birourile locale, care are o diplomă de la Arte.

Trânti receptorul. Stratton era scund, bine făcut, cu un început de chelie, cu ochi pătrunzători, de oțel. Purta un tricou strâmt gri-verzui peste pantalonii albi din serj. Într-un final se uită nervos la Ellie, de parcă era un contabil începător enervant care îi punea o întrebare despre taxe.

– Ai găsit tot ce îți trebuia de aici, doamnă detectiv?

– Agent special, spuse Ellie, corectându-l.

– *Agent special.* Stratton dădu din cap. Își întinse gâtul spre Lawson. Vern, vrei tu să verifici dacă „agentul special" mai vrea să vadă și altă parte a casei?

– Sunt OK, spuse Ellie dându-l la o parte pe polițistul din Palm Beach. Dar, dacă nu vă deranjează, aș vrea să mă uit pe listă.

– Lista? oftă Stratton de parcă voia să spună: „N-am mai făcut asta de trei ori până acum?" Împinse o foaie de hârtie de-a lungul unei mese chinezești pe care Ellie o etichetă ca fiind din secolul al XVIII-lea timpuriu. Să începem cu Cézanne-ul. *Mere și pere...*

– Aix-en-Provence, exclamă Ellie. 1881.

– Îl știi? zise Stratton revenind la viață. Bine! Poate o să îi convingi pe idioții ăștia de la asigurări cât valorează cu adevărat. Apoi ar fi flautistul lui Picasso, și Pollock-ul cel mare din dormitor. Nenorociții ăștia au știut exact ce fac. Am plătit unsprezece milioane doar pentru ultimul.

„Prea mult." Ellie se amuză puțin. Acolo unii încercau să-și cumpere intrarea în circuitul social prin arta pe care o dețineau.

– Și nu uita Gaume-ul... zise Stratton răsfoind niște hârtii pe care le avea în poală.

– Henri Gaume? spuse Ellie.

Verifică lista. Fu surprinsă să-l vadă acolo. Gaume era un postimpresionist cuminte, care nici măcar nu era atât de căutat de colecționari. La un preț de treizeci–patruzeci de mii, constituia o eroare de calcul pe lângă ceea ce fusese luat.

– Preferatul soției mele, nu-i așa, dragă? A fost ca și când cineva a încercat să ne înjunghie direct în inimă. Trebuie să le recuperăm. Uite...

Stratton își puse o pereche de ochelari de lectură și citi cu dificultate numele lui Ellie.

– Agent special Shurtleff, spuse Ellie.

– Agent Shurtleff, aprobă Stratton din cap. Vreau ca lucrurile să fie clare. Pari genul riguros și sunt convins că slujba ta este să îți bagi puțin nasul pe aici, să iei câteva notițe, și apoi să te întorci la birou și să pui un raport la dosar înainte de a se încheia ziua...

Ellie simți că-i fierbe sângele în vene.

– Dar eu nu vreau ca problema asta să se piardă în lanțul birocratic sub forma unui memoriu care sfârșește aruncat pe biroul vreunui director regional. *Îmi vreau tablourile înapoi.* Până la ultimul. Vreau ca oamenii cei mai buni din departament să lucreze la asta. Banii nu înseamnă nimic în acest caz. Aceste tablouri au fost asigurate pe șaizeci de milioane...

„Șaizeci de milioane? Ellie zâmbi în sinea ei. Poate patruzeci, în cel mai bun caz." Oamenii au întotdeauna o impresie distorsionată despre avuțiile lor. Natura moartă de Cézanne era comună. O văzuse apărând la licitații de câteva ori, niciodată neprovocând altceva decât rezervă. Picasso-ul era din perioada albastră, când producea tablouri doar ca să și-o tragă. Pollock-ul, ei bine, Pollock-ul era bun, Ellie trebuia să recunoască. Cineva îi condusese direct aici.

– Dar ceea ce ei au luat de aici este de neînlocuit. Stratton își menținu privirea asupra ei. Inclusiv Gaume-ul. Dacă FBI-ul nu este capabil, o să-mi aduc propriii oameni. Pot să fac asta, înțelegi? Spune-le asta superiorilor tăi. Pune-i pe oamenii care trebuie la treabă pentru mine. Poți să faci asta, agent Shurtleff?

– Cred că am obținut ce îmi trebuia, spuse Ellie. Îndoi inventarul și îl puse între notele ei. Încă un lucru. Pot să vă întreb cine a activat alarma aseară când ați ieșit?

– Alarma? spuse Stratton ridicând din umeri. Se uită repede la soția lui. Nu știu să fi făcut asta. Lila era aici. Oricum, alarmele interioare sunt activate mereu. Tablourile astea erau conectate direct la poliția locală. Ai văzut aranjamentele de aici.

Ellie dădu din cap afirmativ. Își puse carnețelul în servietă.

– Și cine mai știa codul?

– Liz. Eu. Miguel, administratorul proprietății noastre. Lila. Fiica noastră Rachel, care e la Princeton.

Ellie se uită la el îndeaproape.

– Codul de la alarma interioară, vreau să spun.

Stratton lăsă jos hârtiile. Ellie văzu un rid ivindu-i-se pe frunte.

– Ce sugerezi? Că cineva a știut codul? Că așa au intrat aici? Începu să se înroșească la față. Se uită spre Lawson. Ce se întâmplă aici, Vern? Vreau ca de acest lucru să se ocupe specialiști. Profesioniști, nu o începătoare care aduce acuzații... Știu că polițiștii din Palm Beach stau cu mâinile în sân. Nu putem face ceva în legătură cu asta?

– Domnule Stratton, spuse jenat detectivul din Palm Beach, acesta nu este singurul lucru care s-a întâmplat azi-noapte. Cinci oameni au fost uciși.

– Încă ceva, interveni Ellie îndreptându-se spre ușă. Puteți să-mi spuneți și mie care era codul alarmei interioare?

– Codul de alarmă, zise Stratton, strângând din buze.

Ea își dădu seama că îi displăcea. Stratton era obișnuit să pocnească din degete și să vadă oamenii sărind.

– Zece, zero–doi, optzeci și cinci, recită el lent.

– Ziua de naștere a fiicei dumneavoastră? întrebă Ellie încercându-și instinctul.

Dennis Stratton neagă din cap.

– Ziua în care am vândut primele acțiuni.

Capitolul 20

„Agent începător." Ellie fierbea de mânie, în timp ce valetul închidea ușa de la intrare în urma ei și ea păși pe aleea lungă cu pietricele.

Văzuse multe case impunătoare de-a lungul anilor. Problema era că erau de obicei locuite de niște nenorociți care se doreau la fel de impunători. Asemenea clovnului ăstuia bogat. Își aminti că de asta dorise în primul rând să plece de la Sothesby's. Primadone bogate și idioți ca Dennis Stratton.

Ellie se urcă în Crown Vicul ei de serviciu și-l apelă pe agentul special șef Moretti, superiorul său în C-6, Divizia Fraudă și Furt. Lăsă vorbă că merge să verifice niște crime. După cum spusese Lawson, patru oameni muriseră. Și în aceeași seară dispăruseră opere de artă în valoare de șaizeci de milioane. Sau cel puțin patruzeci...

Era puțin de condus de la casa lui Stratton până la Brazilian Court. Ellie chiar fusese acolo o dată de când se mutase, să ia prânzul la Café Boulud cu mătușa ei de optzeci de ani, Ruthie.

La hotel, cu ajutorul insignei își făcu loc printre mașinile de poliție și microbuzele presei adunate afară, croindu-și drum spre camera 121 de la primul etaj. Apartamentul Bogart. Îi amintea lui Ellie de faptul că Bogart și Bacall, Cary Grant, Clark Gable și Garbo stătuseră în hotelul ăsta.

Ușa era păzită de un polițist din Palm Beach. Își arătă repede legitimația de FBI și se lovi de aceeași privire – un holbat lung, interogativ de la poză la ea – de parcă polițistul era un bodyguard sceptic care verifică legitimații false.

– E reală. Ellie zăbovi cu privirea asupra lui, ușor enervată. Și eu sunt reală.

Înăuntru, era un living mare, decorat elegant, cu un fel de tematică tropicală indiană: mobilă antică din Anglia colonială, reproduceri de gravuri cu crini imperiali, palmieri în bătaia vântului la aproape fiecare fereastră. Un criminalist dădea cu spray pe masa de cafea, căutând amprente.

Stomacul lui Ellie dădea semne de neliniște. Nu avusese parte de prea multe omucideri. De fapt nu avusese parte de nici una – însoțise doar grupul în cursul pregătirii ei la Quantico.

Păși în dormitor. Nu mai conta că pe insigna ei scria FBI, camera asta avea ceva cu adevărat sinistru: camera, nederanjată, exact așa cum fusese în seara precedentă în momentul crimei sângeroase și brutale. „Haide, Ellie, ești de la FBI."

Se mișcă încet prin cameră, fără a avea nici cea mai vagă idee ce căuta. O rochie de seară sexy, fără spate, era întinsă pe patul șifonat. Dolce & Gabbana. O pereche de pantofi scumpi pe podea. Manolo. Fata avea ceva bani – și gusturi!

Ceva îi atrase privirea. Niște mărunțiș dintr-o pungă de plastic pentru dovezi, deja etichetată. Încă ceva – un reper de golf. Unul negru, cu înscris aurit.

Ellie apropie de ochi punga de dovezi. Putea să vadă înscrisul de pe reperul de golf: Trump International.

– Turul de pregătire pentru FBI e programat abia peste patruzeci de minute, o sperie o voce din spatele ei.

Ellie se întoarse și văzu un tip chipeș, bronzat, într-o jachetă sport, care stătea cu mâinile în buzunare și se sprijinea de ușa de la dormitor.

– Carl Breen, spuse, Poliția Palm Beach PD. Departamentul Crime Violente. Relaxează-te, continuă el zâmbind, e un compliment. Majoritatea agenților care vin aici arată de parcă ar fi fost dați afară de la școala de poliție.

– Mulțumesc, spuse Ellie îndreptându-și cutele pantalonilor și aranjându-și tocul care nu își găsea locul la talie.

– Așadar, ce-i aduce pe cei de la FBI la micuțul nostru loc de joacă? Crima are încă jurisdicție locală, nu-i așa?

– De fapt, investighez un jaf. Un furt de obiecte de artă din una dintre marile reședințe din josul străzii. *Din susul* străzii, presupun.

– Detalii artistice, ha? Breen dădu din cap cu un fel de rânjet. Și verificai dacă trântorii locali își fac și ei treaba?

– De fapt, voiam să văd dacă vreuna din aceste crime se leagă în vreun fel, răspunse Ellie.

Breen își scoase mâinile din buzunare.

– Să se lege de furtul de obiecte de artă. Să vedem. Se uită rapid în jur. E un tablou colo pe perete. Ăsta e genul de lucruri pe care îl cauți?

Ellie simți cum sângele îi urcă în obraji.

– Nu chiar. Dar e bine de știut că ai ochiul format pentru a recunoaște calitatea.

Detectivul zâmbi astfel încât ea să-și dea seama că glumește. De fapt, avea un zâmbet frumos.

– Dacă ai fi spus crimă pasională, era mult mai simplu. O interesantă atracție a societății din Palm Beach. Era aici de câteva luni. Oamenii vin și pleacă în fiecare zi. Sunt sigur că atunci când o să descoperim cine plătește nota, o să dăm de un băiat de bani gata sau așa ceva.

O conduse pe Ellie pe coridor înspre baie.

– S-ar putea să vrei să-ți ții respirația. Sunt destul de sigur că Van Gogh nu a pictat niciodată așa ceva.

Pe pereții de faianță erau lipite o serie de poze de la locul crimei. Unele oribile. Decedata. Ochii sărmanei fete larg deschiși și obrajii umflați precum cauciucurile. Goală. Ellie încercă să nu facă nici o grimasă. „Era foarte drăguță", gândi ea. Excepțională.

– A fost violată?

– Juriul nu a decis încă, spuse polițistul din Palm Beach, dar vezi cearșafurile de acolo? Petele alea nu arată a sos de mere. Și raportul preliminar de la locul faptei arată că era dilatată ca și cum ar fi făcut sex cu vreo câteva minute înainte. Instinctul îmi spune că acela care a făcut asta avea un fel de relație cu ea.

– Da, spuse Ellie înghițind în sec.

Era clar că Breen avea dreptate. Își pierdea doar timpul acolo.

– Criminalistul care a cercetat locul faptei a plasat crima între orele cinci și șapte aseară. La ce oră a avut loc jaful tău?

– Opt și un sfert, spuse Ellie.

– Opt și un sfert, zici? Breen zâmbi și îi dădu un cot, prietenește, nu condescendent. Nu pot să spun că sunt vreun expert, Doamnă Agent, dar mi se pare că nu prea ai nici un temei să faci o legătură. Tu ce crezi?

Capitolul 21

Se simțea ca o nemernică. Nervoasă pe sine însăși, jenată. Detectivul din Palm Beach chiar încercase să o ajute.

În timp ce Ellie urca înapoi în mașină, obrajii i se înroșiră și se înfierbântară din nou. *Detalii artistice.* Chiar trebuia să fie așa de evident că nu era în elementul ei?

Urma casa dărăpănată din Lake Worth, imediat cum se iese de pe Interstate, unde patru oameni între douăzeci și treizeci de ani fuseseră uciși în stil mafiot. Scena asta era total diferită. Mult mai sinistră. O omucidere cvadruplă aproape că atrăgea atenția la nivel național. Microbuzele presei și mașinile poliției blocau un perimetru de două străzi în jurul casei. Părea că toți polițiștii și criminaliștii din sudul Floridei se învârteau înăuntru.

De îndată ce pași în interiorul casei galbene cu șindrilă, Ellie simți că nu mai poate să respire. Era chiar rău de data asta. Formele a trei victime erau marcate cu cretă pe podeaua bucătăriei și a dormitorului modest mobilate. Pete neregulate de sânge și de altceva, despre care Ellie știa că e și mai groaznic, erau răspândite încă pe podele și pe pereții cu zugrăveală subțire. Simți în stomac un val de greață. Înghiți.

„Acum chiar că am făcut cale lungă de la MFA."

În cealaltă parte a camerei îl zări pe Ralph Woodward de la biroul local. Ellie merse la el, bucuroasă să găsească o față cunoscută.

Păru surprins să o vadă.

– Ce crezi, agent special, întrebă el, învârtindu-și ochii prin camera simplă, lipești câteva poze pe pereți, câte o plantă ici și colo, și nu o să mai recunoști locul, nu-i așa?

Ellie obosise să audă toate mizeriile astea. Ralph nu era băiat rău, dar pentru Dumnezeu...

– Eu mă gândesc la droguri, spuse Ralph ridicând din umeri. Cine altcineva omoară așa?

După cărțile de identitate, victimele erau din Boston. Cu toții aveau caziere – infracțiuni minore și de clasa B. Spargeri, furturi auto. Unul dintre ei lucra part-time la bar la Bradley, un loc lângă Intracoastal în West Palm. Altul parca mașini la unul dintre cluburile country locale. Un altul – Ellie făcu o grimasă când citi raportul – era o femeie.

Îl zări pe Vern Lawson, șeful detectivilor din Palm Beach, intrând în casă. Avu o conversație pentru o secundă cu câțiva polițiști, apoi îi surprinse privirea.

– Nu îți depășești puțin atribuțiile, agent Shurtleff?

Se duse la Woodward de parcă erau prieteni.

– Ai un minut, Ralphie?

Ellie se uită cum cei doi se îndreptară împreună spre bucătărie. Îi trecu prin minte că poate vorbeau despre ea. „Să-i ia dracu', dacă asta fac." Era cazul ei. Nimeni nu o dădea la o parte cu forța. Obiecte de artă în valoare de șaizeci de milioane, sau cât naiba costau, care fuseseră furate, nu erau tocmai un furt minor.

Ellie înaintă spre o serie de fotografii ale victimelor. Dacă stomacul ei începuse să protesteze la vederea lui Tess MacAuliffe în cadă, de data asta aproape că îi venea pe gât micul dejun. O victimă căzuse chiar la intrare, împușcată în cap. Tipul cu părul roșu fusese împușcat la masa din bucătărie. Cu o pușcă. Doi fuseseră omorâți în dormitor, cel mai puternic împușcat în spate, poate în timp ce încerca să scape, iar fata,

înghesuită într-un colț, probabil implorând pentru viața ei, fusese ucisă cu o rafală directă. Pe toți pereții erau numerotate urmele de gloanțe de pistol și de pușcă.

„Droguri? inspiră Ellie. Cine altcineva omoară așa?"

Simțindu-se puțin inutilă, își căută drumul spre ușă. Aveau dreptate. Nu era terenul ei. Simțea de asemenea nevoia să ia niște aer.

Apoi văzu pe bufetul de la bucătărie ceva ce o făcu să se oprească.

Unelte.

Un ciocan, o pilă cu muchii drepte. Un cutter.

Nu erau simple unelte. Nu ar fi însemnat nimic pentru altcineva, dar pentru Ellie erau ustensilele standard pentru o acțiune pe care o făcuse de o sută de ori. Pentru desfacerea unei rame.

„Doamne", începu Ellie să se gândească.

Se întoarse la fotografiile crimelor. Ceva se lega. *Trei* victime de sex masculin. *Trei* hoți de sex masculin implicați în furtul de obiecte de artă de la Stratton de acasă. Se uită la fotografii mai îndeaproape. Văzu ceva. Dacă nu ar fi fost la ambele locuri ale crimei, nu ar fi observat.

Toate victimele de sex masculin purtau pantofi negri cu șireturi.

Ellie se forță să-și amintească înregistrările camerelor de la Casa del Oceano. Apoi aruncă o privire fugară prin încăpere.

Aproximativ o duzină de polițiști păzeau locul. Se uită mai atent. Inima începu să-i bată cu viteză.

Pantofi de polițist.

Capitolul 22

Hoții fuseseră îmbrăcați în uniformă de polițist, corect? Punct marcat pentru absolventa de Arte Frumoase.

Ellie se uită prin camera aglomerată. Îl văzu pe Woodward lângă bucătărie, încă discutând cu Lawson. Își făcu loc până la ei.

– Ralph, cred că am descoperit ceva.

Ralph Woodward avea acel stil prietenos al sudiștilor de a te expedia cu zâmbetul pe buze.

– O secundă, Ellie.

Ellie știa că nu o ia în serios.

În regulă, dacă ei voiau să o lase să facă asta singură, avea să o facă.

Ellie își arătă insigna unuia dintre detectivii locali de la Omucideri, care ajunsese printre primii la locul crimei.

– Mă întrebam dacă ați descoperit ceva interesant? În dulapuri sau în mașină? Uniforme de polițist, poate o lanternă Maglite?

– Mașina a fost luată de cei de la laborator, răspunse polițistul. Nimic ieșit din comun.

„Desigur, își spuse Ellie. Nu s-au uitat cu atenție." Sau poate că infractorii scăpaseră deja de ele. Dar sentimentul pe care îl avea devenea tot mai puternic.

Urme de cretă și steguleț identificau fiecare victimă. Și mai erau pungi cu dovezi, ce conțineau tot ce avuseseră la ei.

Ellie începu cu dormitorul. Victima numărul trei: Robert O'Reilly. Împușcat în spate. Ridică punga cu dovezi. Doar câțiva dolari. Un portmoneu. Nimic mai mult. Următorul, fata. Diane Lynch. Aceeași verighetă ca și Robert O'Reilly. Îi goli poșeta. Doar niște chei, o rețetă de la Publix. Nu prea multe.

„Rahat!"

Ceva o îndemna să continue. Cu toate astea, nu avea idee ce căuta. Bărbatul de la masa din bucătărie. Michael Kelly. Aruncat de forța împușcăturii de perete, dar încă așezat pe scaun. Luă punga de plastic cu dovezi de lângă el. Chei de la mașină și în jur de cincizeci de dolari.

Mai era și o bucățică de hârtie, împăturită. O mișcă în pungă. Părea că erau niște cifre.

Își puse o pereche de mănuși de latex și luă bucata de hârtie din pungă. O despături. Presupunerea se transformă în convingere.

10–02–85.

Mai mult decât niște simple cifre. Codul alarmei lui Dennis Stratton.

Capitolul 23

Am condus spre nord, prin întuneric, forțându-mi Bonneville-ul să țină 120 de kilometri pe oră pe I-95. Voiam să mă îndepărtez cât mai mult posibil de Palm Beach. Cred că nici nu am clipit până am ajuns la granița dintre Georgia–Carolina de Sud.

Am parcat într-un loc numit Hardeeville, un popas de camioane cu un semn mare pe care scria TRECEȚI PE LÂNGĂ CELE MAI BUNE CLĂTITE DIN SUD.

Mi-am umplut rezervorul și m-am așezat extenuat într-un separeu din restaurant. M-am uitat în jur și am văzut doar câțiva camionagii cu ochii împăienjeniți sorbind cafea sau citind ziarul. Am avut un atac violent de panică. Nu știam dacă eram căutat sau nu.

O chelneriță roșcată, cu un ecuson pe care scria „Dolly", a apărut și mi-a turnat o ceașcă de cafea de care aveam foarte mare nevoie.

– Mergi departe? mă întrebă ea amabilă cu accent de sud.

– Sper că da, i-am răspuns.

Nu știam dacă poza mea apăruse la știri sau dacă cineva o să mă recunoască văzându-mă. Dar mirosul de sirop de arțar și de biscuiți îmi făcea poftă. Eram destul de departe încât să mă tenteze clătitele alea.

Am comandat o cafea la clătite și m-am dus la toaletă. Un camionagiu masiv se împinse în mine în drumul spre ieșire. Odată rămas singur, m-am uitat în oglindă și am fost uimit de fața care mă privea: niște ochi obosiți, injectați, speriați. Mi-am dat seama că purtam aceiași blugi și același tricou cu găuri din seara cu alarmele. Mi-am stropit fața cu apă rece.

Stomacul meu gemea cu un zgomot urât. Mi-am dat seama că nu mâncasem din ziua anterioară, când luasem prânzul cu Tess.

Tess... Ochii mi se umplură din nou de lacrimi. Mickey, și Bobby, și Barney, și Dee. Dumnezeule, îmi doream să pot da timpul înapoi și toți să fie în viață. Totul se preschimbase doar într-o noapte oribilă.

Am luat *USA Today* de pe tejghea și m-am așezat la loc în separeu. Când am întins ziarul pe masă, mi-am dat seama că mâinile îmi tremurau. Începeam să mă lovesc de realitate. Oamenii în care avusesem cea mai mare încredere din viața mea erau morți. În ultimele șase ore retrăisem coșmarul ultimei nopți de sute de ori – de fiecare dată era mai rău.

Am început să răsfoiesc ziarul. Nu eram sigur dacă voiam să găsesc ceva sau nu. În mare parte erau multe articole despre situația din Irak și despre economie. Noua rată a dobânzilor scăzuse drastic.

Am întors pagina și ochii aproape mi-au sărit din orbite.

JAF ÎNDRĂZNEȚ DE OBIECTE DE ARTĂ ȘI ORGIE CRIMINALĂ ÎN PALM BEACH.

Am îndoit pagina.

Rafinata și plăcuta stațiune Palm Beach a fost zdruncinată azi-noapte de un lanț de crime violente, începând cu înecarea unei femei atrăgătoare în apartamentul ei de hotel, continuând

cu o spargere îndrăzneață și furtul unor picturi neprețuite din una dintre cele mai vechi reședințe din oraș și culminând câteva ore mai târziu cu uciderea în stil mafiot a patru oameni dintr-un oraș din apropiere.

Polițiștii spun că nu au indicii directe pentru seria de crime brutale și că în acest moment nu știu dacă există legătură între ele.

Nu înțelegeam. *Furtul unor picturi neprețuite...* Dee spusese că lovitura fusese o țeapă...

Am citit mai departe. Numele celor uciși. În mod normal, erau doar nume și fețe abstracte. Dar astea erau oribil de reale. Mickey, Bobby, Berney, Dee... și, desigur, Tess.

„Nu visezi, Ned. Toate astea chiar se întâmplă."

Articolul continua cu descrierea furtului celor trei lucrări valoroase din Casa del Oceano, reședința cu patruzeci de camere a omului de afaceri Dennis Stratton. Estimate la aproape șaizeci de milioane de dolari, furtul picturilor al căror nume nu era menționat era unul dintre cele mai mari jafuri de artă din istoria SUA.

Nu-mi venea să cred.

Furate? Fusese o înscenare. Fusese o înscenare de zile mari.

Sosiră clătitele și chiar arătau excelent, ca în reclamă, dar mie nu îmi mai era foame.

Chelnerița îmi umplu ceașca de cafea și întrebă:

– Toate bune, dragule?

Am făcut tot posibilul să zâmbesc și să aprob din cap, dar nu am putut răspunde. O nouă frică îmi invada mintea.

„O să facă legătura cu mine."

Totul o să iasă la iveală. Nu gândeam foarte limpede, dar un lucru era clar: odată poliția ajunsă la Sollie, o să-și dea seama ce mașină am.

Capitolul 24

În primul rând, trebuia să scap de mașină.

Am plătit nota și am condus Bonneville-ul spre un șir de magazine, am ascuns numerele în niște tufișuri și am luat tot ce putea să îi conducă la mine. M-am dus înapoi în centru și m-am postat în fața unui mic refugiu de metal care era stația de autobuze a orașului. Dumnezeule, paranoia era de acum al treilea nume al meu.

O oră mai târziu, eram într-un autobuz spre Fayetteville, Carolina de Nord – mă îndreptam spre nord.

Presupun că știusem unde merg de la început. La stația din Fayetteville am devorat un burger cu cartofi prăjiți de care aveam disperată nevoie, dintr-o rulotă ce servea prânzul. Am evitat privirile tuturor celor pe care îi vedeam, de parcă memorau mental fața mea.

Apoi am sărit în Greyhoundul de noapte, care ducea spre toate destinațiile din nord: Washington, New York.

Și Boston. Unde naiba altundeva să mă duc?

De acolo începuse lovitura, nu?

Majoritatea timpului am dormit și am încercat să-mi fac un plan pentru când voi ajunge acolo. Nu fusesem acasă de patru ani. *De la marea mea decădere din drepturi.* Știam că tatăl meu era bolnav acum, dar nici înainte, când nu era bolnav, nu fusese tocmai o Stânca Gibraltarului. Mai ales dacă iei în considerație

condamnările pentru tot felul de activități, de la primirea de bunuri furate până la pariuri ilegale, și trei șederi la închisoarea Souz în Shirley.

Și mama... Să spunem doar că pe ea te puteai baza oricând. Cel mai mare fan al meu. Cel puțin de când fratele meu mai mare, John Michael, fusese ucis în timp ce jefuia un magazin de băuturi. De atunci am rămas doar eu și fratele meu mai mic Dave. „Nu o să calci pe urmele nimănui, Ned", mă făcuse ea să-i promit de timpuriu. „Nu trebuie să fii ca tatăl tău – sau ca fratele tău mai mare." Mă scosese din încurcături de multe ori. Mă lua de la antrenamentele de hochei ale Organizației Tinerilor Catolici la miezul nopții.

Asta era problema acum. Nu eram nerăbdător să-i văd fața când mă furișam acasă. Aveam să-i rup inima.

Am schimbat de două ori autobuzul. În Washington și în New York. La fiecare oprire bruscă, inima mea se oprea, înghețа. „Până aici mi-a fost", mă gândeam. O să blocheze drumul și o să mă dea jos! Dar nu fusese nici un blocaj. Trecuserăm pe lângă orașe și prin state, mult prea încet pentru mine.

Mi-am dat seama că visam cu ochii deschiși. Eram fiul unui escroc de doi bani și iată că mă întorceam – căutat de poliție, un ratat de zile mari. Îl depășisem chiar și pe tatăl meu. În mod sigur aș fi crescut și eu în sistem, la fel ca Mickey și Bobby, dacă nu aș fi știut să patinez. Hocheiul îmi deschisese uși. Premiul Leo J. Fennerty era un pas mare spre CYO[1]-ul din Boston. Drum deschis spre BU[2]. Ceva în genul unui bilet la loterie. Până când m-am rănit la genunchi în anul doi.

Așa am pierdut bursa, dar universitatea mi-a dat un an să dovedesc că merit să rămân. Și așa am făcut. Probabil au crezut că nu sunt decât un tăntălău entuziasmat de sport, care o să pice,

---

[1] Catholic Youth Organization (Organizația Tinerilor Catolici)

[2] Boston University (Universitatea din Boston)

dar mie începuseră să mi se deschidă orizonturile. Nu trebuia să mă duc înapoi în vechiul cartier să-i aștept pe Mickey și pe Bobby să iasă de la pușcărie. Pentru prima dată în viața mea, am început să citesc, să citesc cu adevărat. Spre uimirea tuturor, chiar am absolvit – cum laude. În slujba guvernului. Am primit o slujbă care presupunea să predau studii sociale pentru clasa a opta la Stoughton Academy, un loc pentru tinerii cu probleme. Celor din familie nu le-a venit să creadă. *Era posibil ca un Kelly să fie plătit ca să stea într-o sală de clasă?*

Oricum, totul se terminase. Într-o singură zi – ca și acum.

După Providence, totul devenise familiar. Sharon, Walpole, Carton. Locuri unde jucasem hochei în copilărie. Începeam să am emoții. Iată-mă, înapoi acasă. Nu mai eram copilul care plecase la BU. Nici măcar cel care practic fugise din oraș – și sfârșise în Florida.

Eram un om vânat, cu un laț la gât mai strâns decât avusese tatăl meu vreodată.

„Așchia nu sare departe de trunchi, mă gândeam eu în timp ce autobuzul oprea la stația Atlantic Avenue din Boston. Nici dacă o arunci."

Nici măcar dacă o arunci cât de departe poți.

Capitolul 25

– Agentul special Shurtleff a pus totul cap la cap.

Asta îi spunea George Moretti, șeful lui Ellie, lui Hank Cole ridicând din umeri ca și cum ar fi vrut să spună „Îți vine să crezi?" Cei trei erau în biroul lui de la etaj din Miami.

– A recunoscut la locul crimei unelte ce pot fi folosite pentru a desface rame de tablouri. Apoi a găsit printre lucrurile victimelor numere care se potriveau cu codul de alarmă al lui Stratton. Am depistat uniformele furate la scurt timp, îndesate într-un sac găsit într-o mașină în josul străzii pe care era casa.

– Se pare că licența ta în Arte ți-a folosit în sfârșit la ceva, agent special Shurtleff, zâmbi Cole, directorul adjunct, încântat.

– S-a întâmplat deoarece am avut acces la ambele scene ale crimei, spuse Ellie, puțin emoționată.

Era prima dată când apărea în fața directorului adjunct.

– Toate victimele erau din zona Bostonului, familiarizate cu locul, cu caziere pentru infracțiuni minore. Moretti împinse o copie a raportului preliminar către șeful lui. Nu au mai făcut însă nimic de această amploare. Mai există un membru al acestui grup, care trăia aici și care se pare că lipsește. Le întinse o fotografie. Un anume Ned Kelly. Nu a apărut aseară când i-a început tura. Nimic neobișnuit – din moment ce polițiștii din Carolina de Sud au găsit un Bonneville vechi

înmatriculat pe numele lui lângă Autostrada I-95, la 650 de kilometri spre nord...

– Bun. Are cazier acest Kelly? întrebă ADIC-ul.

– Infracțiuni juvenile, șterse din cazier, spuse Moretti. Dar cu tatăl lui situația este diferită. Trei pedepse pentru de toate, de la pariuri ilegale, până la primire de bunuri furate. O să arătăm fotografia puștiului prin hotelul din Palm Beach, unde a avut loc cealaltă crimă – o chestiune de rutină. Nu se știe niciodată.

– Eu am fost de fapt la locul crimei, interveni Ellie. Le spuse șefilor că momentele morților nu se potriveau. De asemenea, că poliția din Palm Beach trata crima ca pe una pasională.

– Se pare că agentul nostru are planuri să devină și detectiv la Omucieri, spuse Hank Cole rânjind.

Ellie se stăpâni și înghiți remarca, roșie în obraji.

„N-ar fi ajuns nicăieri în cazul ăsta fără mine."

– Oricum, putem să lăsăm autoritățile locale să se ocupe de unele amănunte, îi zâmbi Cole. Se pare că acest Ned Kelly și-a tras în piept vechii prieteni, nu? Acum chiar că a trecut la prada mai mare. Deci, ce zici, agent special, întrebă el, întorcându-se spre Ellie, ești gata să zbori în nord și să te ocupi de tipul ăsta?

– Desigur, spuse Ellie.

Indiferent că erau condescendenți sau nu, îi plăcea că i se acordă atenție și că măcar o dată era și ea în echipa specială.

– Aveți idee unde s-ar putea duce?

Moretti ridică din umeri. Se duse la o hartă aflată pe perete.

– Are familie, rădăcini, acolo. Poate și vreo afacere murdară. Înfipse un ac roșu. Deducem că în Boston, domnule.

– De fapt, Brockton, spuse Ellie.

Capitolul 26

Localul lui Kelty, de la intersecția lui Temple cu Main din South Brockton, se închidea de obicei pe la miezul nopții. După rezumatul meciului lui Bruins sau după *Baseball Tonight,* sau când Charlie, proprietarul, îl împingea în sfârșit afară pe ultimul client care bolborosea în fața sticlei de Budweiser.

În seara asta am avut noroc. Luminile s-au stins la 11.35.

La câteva minute după, un tip masiv, cu păr șaten și creț, într-un hanorac Falmouth cu glugă, urlă un „pe mai târziu, Charlie!" și închise ușa în urma lui, pășind pe trotuar. Se îndreptă spre Main prin răcoarea lunii aprilie, cu o geantă pe umăr.

L-am urmărit de pe cealaltă parte a străzii, la o distanță sigură. Totul în zonă se schimbase. Magazinul de bărbați și gogoșeria Supreme B, pe unde ne pierdeam de obicei timpul, se transformaseră acum într-o spălătorie mizerabilă și un magazin de băuturi de mâna a doua. Și tipul pe care îl urmăream se schimbase.

Era unul dintre tipii aceia îndesați, cu umeri puternici și cu un zâmbet impertinent, care putea să-ți rupă încheietura în luptă dacă voia. Fotografia lui exista încă în liceul local. Fusese odată campion districtual la categoria 90 de kilograme pentru liceul Brockton.

„Mai bine ți-ai face un plan, Ned."

O luă la stânga pe Nilsson, traversând calea ferată. L-am urmărit, la circa treizeci de metri în spate. La un moment dat s-a uitat în urmă, poate că a auzit pași, și atunci m-am înghesuit în umbră. Aceleași șiruri de case umile din șindrilă, pe lângă care

trecusem de o mie de ori când eram mic și care acum arătau și mai umile, și mai dărăpănate.

Dădu colțul. Pe stânga erau școala elementară și Buckley Park, unde obișnuiam să jucăm Rat Fuck[1] pe monede de douăzeci și cinci de cenți pe terenul de baschet. La o stradă mai încolo, pe Perkins, erau ruinele vechii fabrici de încălțăminte Stepover, cu ferestrele acoperite de scânduri de ani de zile. M-am gândit la vremurile în care ne ascundeam acolo de preoți și, ca să chiulim de la ore, să fumăm puțin. Când am dat colțul, nu mai era.

„Ah, rahat, Neddie", m-am înjurat eu. Nu am fost niciodată în stare să urmăresc pe cineva.

După care eu am fost cel luat prin surprindere.

Dintr-odată am simțit un braț puternic strângându-mă de gât. Am fost împins înapoi și un genunchi mi s-a înfipt în șira spinării. Nenorocitul era mai puternic decât îmi aminteam. Am dat din mâini, încercând să-l dau jos de pe spatele meu. Nu puteam respira. L-am auzit mârâind, aplicând și mai multă presiune, trăgându-mă spre spate. Simțeam că o să mi se rupă șira spinării.

Am intrat în panică. Dacă nu mă răsuceam repede, avea să-mi rupă spatele.

– Cine-a prins-o? îmi sâsâi el în ureche dintr-odată.

– Cine-a prins ce? am gâfâit eu încercând să respir.

M-a răsucit mai tare.

– Lovitura lui Flutie. Cupa Orange. 1984.

Am încercat să-l mișc cu forța în față, folosindu-mi șoldurile pe post de pârghie, folosind toată puterea pe care o aveam în mine. Strânsoarea lui deveni mai puternică. Simțeam în plămâni o durere ucigătoare.

– Gerard... Phelan, am gâfâit eu într-un final.

Dintr-odată, strânsoarea din jurul gâtului meu cedă. Am căzut într-un genunchi, sorbind aerul.

M-am uitat la fața satisfăcută a fratelui meu, Dave.

– Ești norocos, spuse el rânjind.

Apoi întinse o mână să mă ajute. Aveam de gând să întreb cine a prins ultima pasă din colegiu a lui Flutie.

---

[1] Joc de cărți (n.tr.)

Capitolul 27

Ne-am îmbrățișat. Apoi am stat acolo cu Dave cât timp el a inventariat shimbările noastre fizice. Era masiv; arăta ca un bărbat acum, nu ca un copil. Ne-am bătut pe spate. Nu-l văzusem pe fratele meu mai mic de aproape patru ani.

– Mă bucur să te văd, i-am spus și l-am îmbrățișat din nou.

– Da, a spus el rânjind. Ei bine, eu nu prea mă bucur acum.

Am râs, așa cum făceam pe vremuri, și ne-am prins de mâini în stil de ghetou. Apoi fața i se schimbă. Mi-am dat seama că auzise. Toată lumea auzise până la acel moment.

Dave clătină din cap neajutorat.

– O, Neddie, ce naiba s-a întâmplat acolo?

L-am dus în parc și, așezați pe o lespede, i-am spus cum mă dusesem la casa din Lake Worth și îi văzusem pe Mickey și pe prietenii noștri scoși în saci mortuari.

– Isuse, Neddie, zise Dave clătinând din cap. Ochii i se umeziră și își luă capul în palme.

Mi-am pus mâna pe umărul lui. Era greu să-l vezi pe Dave plângând. Era ciudat; era cu cinci ani mai mic decât mine, dar el fusese întotdeauna cel echilibrat și stabil, chiar și atunci când fratele nostru mai mare murise. Eu eram întotdeauna în contradictoriu; era ca și când rolurile se inversaseră. Dave era în anul doi la Facultatea de Drept de la BC[1]. Steaua familiei.

---

[1] Boston College (Colegiul din Boston)

– E mai rău de atât, am spus eu strângându-l de umăr. Cred că sunt căutat, Dave.

– Căutat? își ridică el capul. Tu? Căutat pentru ce?

– Nu sunt sigur. Poate pentru crimă.

I-am spus versiunea completă. Toată povestea. I-am spus și despre Tess.

– Ce vrei să spui? Dave ședea acolo uitându-se la mine. Că ai fugit aici? Că ai fost implicat? Ești parte din toată nebunia asta, Ned?

– Mickey a pus totul la cale, am spus eu, dar nu avea în zonă nici o cunoștință care să se fi aflat în spatele acestei afaceri. Se pare că totul a fost condus de aici. Dave, oricine ar fi fost, este aceeași persoană care ne-a omorât prietenii. Până când dovedesc contrariul, oamenii o să creadă că eu am fost. Dar cred că știm amândoi pentru cine de aici lucra Mickey, am spus eu uitându-mă în ochii lui care erau, de fapt, ochii mei.

– *Tata?* Crezi că tata a avut legătură cu toate astea? Se uită la mine de parcă eram nebun. Nu se poate. Vorbim despre Mickey, Bobby și Dee. Sunt sânge din sângele lui, Ned, și carne din carnea lui. Și în plus, tu nu știi, Ned – e bolnav. Are nevoie de un transplant de rinichi. Omul e prea bolnav ca să mai fie membru al vreunui grup criminal.

Cred că în acel moment Dave îmi aruncă o privire ciudată. Nu mi-a plăcut ce vedeam în ochii lui.

– Neddie, știu că nu ți-a mers prea bine...

– Ascultă-mă, i-am spus luându-l de umeri, uită-te în ochii mei. Orice ai auzi, Dave, orice ar spune dovezile, nu am avut nici un amestec. I-am iubit la fel de mult ca și tine. Eu am declanșat alarmele. Asta e tot. A fost o prostie, știu. Și o să plătesc pentru asta. Dar orice ai auzi, orice ar spune la știri, eu nu am făcut decât să declanșez câteva alarme. Cred că Mickey mă punea la încercare în urma poveștii de la Stoughton.

Fratele meu dădu din cap. Când ridică privirea, am văzut o altă expresie pe chipul lui. Omul cu care împărțisem camera până la cincisprezece ani; cu care mă bătusem până la saisprezece ani; aveam aceeași carne și același sânge.

– Ce vrei să fac?

– Nimic. Tu ești la Facultatea de Drept. L-am prins de bărbie. S-ar putea să am nevoie de ajutorul tău dacă situația se înrăutățește.

M-am ridicat.

Se ridică și Dave.

– O să te duci la tata, nu-i așa?

Nu i-am răspuns.

– Asta e o prostie, Ned. Dacă te caută, o să afle.

L-am lovit cu pumnul în glumă, apoi l-am îmbrățișat. Marele meu frate mai mic.

Am început să alerg în josul dealului. Nu voiam să mă întorc pentru că mi-era frică să nu-mi dea lacrimile dacă aș fi făcut-o. Nu mai puteam rezista. Când aproape ajunsesem pe Perkins, m-am întors.

– Darren a fost.

– Ce? întrebă Dave nedumerit.

– Darren Flutie. Am rânjit. Fratele mai mic al lui Doug. El a prins ultima pasă a lui Doug în colegiu.

Capitolul 28

Mi-am petrecut noaptea la motelul Beantown de pe Autostrada 27 din Stoughton, la câțiva kilometri mai sus de barul lui Kelty.

Toate știrile de seară preluaseră povestea. Rezidenții din Brockton uciși. Fețele prietenilor mei la TV. O imagine a casei din Lake Worth. Îmi era greu să adorm după toate astea.

În dimineața următoare, la ora opt, am luat un taxi care m-a lăsat pe Perkins, la câteva străzi de casa părinților mei. Aveam pe mine o pereche de blugi și puloverul meu vechi și rupt de la BU. Mi-am îndesat o șapcă cu Red Sox pe cap. Eram speriat. Îi știam pe toți de acolo și chiar după patru ani, toți mă știau pe mine. Dar nu era doar asta. Era faptul că o revedeam pe mama. După toți acești ani. Să mă întorc acasă așa.

Mă rugam să nu fie și poliția acolo.

Am trecut repede pe lângă casele vechi și familiare, cu verandele lor înclinate și curțile lor mici și cafenii. Într-un târziu am zărit casa noastră veche, victoriană, de culoarea mentei. Arăta mult mai mică decât mi-o aminteam. Și mult mai învechită. „Cum naiba am încăput toți aici?" Runnerul mamei era pe alee. Lincolnul lui Frank nu era în zonă. Presupun că Thomas Wolfe[1] avusese dreptate cu venitul acasă, nu?

---

[1] Romancier american din secolul XX printre operele căruia se numără și romanul *You Can't Go Home Again (Nu te mai poți întoarce acasă)*. (n.tr.)

M-am sprijinit de un stâlp și m-am uitat lung la casă vreme de câteva minute. Părea în regulă totul, așa că m-am furișat înspre spatele casei.

Am văzut-o pe mama printr-o fereastră a bucătăriei. Era îmbrăcată deja într-o fustă de catifea și un pulover Far Isle și sorbea dintr-o cană de cafea. Fața ei era încă frumoasă, dar arăta mult mai bătrână. De ce n-ar arăta? O viață de probleme cu Frank „Whitey" Kelly o făcuse așa.

„OK, Ned, e momentul să te comporți ca un băiat mare... Oamenii pe care îi iubeai au murit."

Am bătut în geamul de metal al ușii din spate. Mama își ridică ochii din cafea. Fața i se albi. Se ridică, aproape fugi până la ușă și îmi dădu drumul înăuntru.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci aici, Ned? Oh, Neddie, Neddie, Neddie.

Ne-am îmbrățișat și mama mă strânse în brațe de parcă m-aș fi întors din morți.

– Săracii copii... Își lipi fața de mine.

Îi simțeam lacrimile. Apoi se retrase, cu ochii larg deschiși.

– Neddie, nu poți să stai aici. Polițiștii au trecut pe-aici.

– Nu eu am făcut-o, mamă. Orice ar spune ei nu e adevărat, jur pe Dumnezeu. Jur pe sufletul lui JM, nu am avut nimic de-a face cu ce s-a întâmplat acolo.

– Nu trebuie să-mi spui mie asta. Mama îmi atinse ușor obrazul cu mâna. Îmi dădu șapca jos și zâmbi când îmi văzu părul blond și dezordonat, bronzul de Florida. Arăți bine. Mă bucur așa tare să te văd, Neddie. Chiar și acum.

– Și eu mă bucur să te văd, mamă.

Era într-adevăr plăcut. Să stai din nou în bucătăria veche. Pentru câteva momente m-am simțit liber. Am luat o poză veche lipită de frigider. Băieții Kelly. Dave, JM, eu, pe terenul din spatele liceului Brockton. JM în tricoul lui de fotbal roșu cu negru. Numărul 23. În primul an.

Când mi-am ridicat privirea, mama se uita lung la mine.

– Neddie, trebuie să te predai.

– Nu pot, am spus eu clătinând din cap. O să o fac, până la urmă. Dar nu încă. Trebuie să-l văd pe tata. Unde e?

– Tatăl tău? întrebă ea clătinând din cap. Crezi că eu știu? Se așează. Uneori am impresia că și doarme la Kelty în ultimul timp. Lucrurile s-au înrăutățit pentru el, Neddie. Uneori cred că nu își mai dorește decât să moară...

– Crede-mă, o să mai trăiască destul cât să-ți mai facă ție necazuri, am pufnit eu.

Dintr-odată am auzit zgomotul unui vehicul trăgând lângă trotuar afară. Se auzi o portieră trântită. Speram să fie Frank.

M-am dus la o fereastră și am tras jaluzelele.

Nu era tatăl meu.

Doi bărbați și o femeie veneau pe alee înspre casă.

Mama se repezi spre fereastră. În ochii ei se citea îngrijorare.

Îl văzusem pe tata ridicat de poliție de prea multe ori ca să nu-i recunoaștem pe oamenii legii.

Capitolul 29

Amândoi ne uitam cu ochii larg deschiși la „sentința de minim douăzeci și doi de ani de închisoare sau închisoare pe viață“ care se îndrepta spre casă.

Unul dintre cei trei agenți, un negru într-un costum bej, se despărți de ceilalți și o luă prin spate.

„La dracu' Neddie, gândește! Ce naiba facem acum?“

Niciodată nu mi-am mai simțit inima bătând cum am simțit-o în secundele în care agenții au ajuns sus la capătul scărilor. Era inutil să fug.

– Predă-te, Neddie, spuse mama din nou.

Am clătinat din cap că nu.

– Nu, trebuie să-l găsesc pe Frank. Am luat-o pe mama de umeri, cu un licăr rugător în ochi. Îmi pare rău.

M-am lipit de peretele de lângă ușa din față, neștiind ce să fac în continuare. Nu aveam nici o armă. Și nici un plan.

Cineva ciocăni la ușă.

– Frank Kelly? se auzi o voce. Doamna Kelly? Suntem de la FBI!

Imaginația mea o luase razna, dar nu venea cu nimic din ce m-ar fi putut ajuta. Trei agenți, unul dintre ei femeie. Femeia era bronzată, ceea ce însemna că vine din Florida.

– Doamna Kelly? Ciocăniră din nou.

Prin jaluzele vedeam un tip solid. Mama răspunse în sfârșit. Se uită la mine neajutorată. Am dat din cap că poate să deschidă ușa.

Am închis ochii pentru jumătate de secundă. „Te rog să nu faci cea mai mare prostie din viața ta."

Dar am făcut-o oricum.

M-am repezit la agent imediat ce a intrat pe ușă. Ne-am rostogolit pe podea. L-am auzit icnind și, când am ridicat privirea, arma îi alunecase din mână și era la aproximativ un metru depărtare. Amândoi ne-am uitat la ea. El, neștiind dacă un criminal sadic tocmai îl atacase. Eu, știind că, odată ce mă îndreptam spre armă, viața mea așa cum o știam s-ar fi terminat. Nu-mi păsa de femeie, sau de tipul care se furișa prin spate. Scopul meu era arma. Nu exista cale de mijloc.

M-am rostogolit de pe el și am prins arma cu ambele mâini.

– Nu mișcă nimeni!

Agentul stătea nemișcat pe podea. Femeia – care era de fapt mică și drăguță – căuta sub jacheta costumului după armă. Al treilea agent tocmai intrase prin ușa din spate.

– Nu! am strigat și am întins arma și mai mult.

Femeia se uită la mine, cu mâna pe toc.

– *Te rog*... te rog nu o scoate, i-am spus.

– Te rog, Neddie, mă imploră mama, lasă jos arma. E nevinovat. Se uită la agenți. Ned nu ar face rău nimănui.

– Nu *vreau* să fac rău nimănui, le-am spus. Acum puneți armele pe podea. Haideți!

Au făcut ceea ce le-am cerut și eu le-am luat în grabă pistoalele. Am mers cu spatele spre ușa glisantă și le-am aruncat departe în tufișuri. „Și acum, ce naiba e de făcut?" M-am uitat la mama și i-am zâmbit cu inima îndoită.

– Cred că trebuie să împrumut mașina.

– Neddie, te rog..., mă imploră mama din nou.

Pierduse deja un fiu într-un schimb de focuri. Pe sărmanul John Michael.

Muream pe dinăuntru știind cât rău îi fac. M-am îndreptat spre agenta FBI cea drăguță. Aproape că puteam s-o ridic cu o mână. Deși încerca să arate curajoasă, se vedea că e speriată.

– Cum te cheamă?

– Shurtleff, răspunse agenta ezitând, Ellie.

– Îmi pare rău, Ellie Shurtleff, dar vii cu mine.

Agentul de pe podea se ridică.

– În nici un caz. Nu pleci cu ea. Dacă vrei să iei pe cineva, ia-mă pe mine.

– Nu, i-am spus făcându-l să se dea înapoi sub amenințarea pistolului. Pe ea am ales-o. Ea vine cu mine.

Am luat-o de mână.

– Nu o să-ți fac nici un rău, Ellie, dacă totul merge bine.

Chiar și în momentul acela nebunesc i-am zâmbit în colțul gurii.

– Știu că asta nu înseamnă prea mult, am spus eu întorcându-mă spre tipul de pe podea, dar nu sunt vinovat de ceea ce v-a adus pe voi aici după mine.

– Există un sigur fel în care o poți dovedi, spuse agentul FBI.

– Știu, am spus dând din cap, de aceea fac asta. Am ceva de dovedit – sunt nevinovat.

Am luat-o pe Shurtleff de braț și am deschis ușa. Ceilalți doi agenți stăteau de parcă erau suspendați în aer.

– Am nevoie doar de cinci minute, am spus. Asta e tot ce cer. V-o aduc înapoi cum am luat-o. Nici nu îi șifonez hainele. Nu i-am omorât pe oamenii aceia de acolo. Restul depinde de voi. M-am întors înspre mama. Cred că e clar că nu o să vin la cină în curând. I-am făcut cu ochiul în semn de rămas-bun. Te iubesc, mamă.

Apoi am mers cu spatele spre ușă, cu mâna încleștată pe cea a agentului Shurtleff. Am coborât scările împreună cu ea. Tipii

de la FBI erau deja la ferestre, unul din ei își scotea telefonul. Am deschis ușa Runnerului și am împins-o înăuntru.

– Mă rog să fie cheile la locul lor. Chiar am zâmbit când am spus asta. De obicei sunt.

Erau acolo, slavă Domnului! Am dat înapoi pe alee. Câteva secunde mai târziu, luam curba pe Perkins, peste calea ferată, spre Main.

Încă nu se vedea nici o lumină. Nici o sirenă. Erau câteva căi de ieșire din oraș și am conchis că cel mai bun traseu era prin nord, pe Autostrada 24.

M-am uitat în spate și am răsuflat ușurat.

„Bine lucrat. Tocmai ai adăugat la CV-ul tău răpirea unui agent federal."

Capitolul 30

– Ești speriată? o întrebă banditul Ned Kelly întorcându-se, în timp ce gonea cu Runnerul spre nord pe Autostrada 24.

Ținea arma în poală, îndreptată înspre ea.

„Speriată, ezită Ellie. Tipul e căutat pentru interogatoriu într-o omucidere cvadruplă!"

Se gândi la toate scenariile cu ostatici. Probabil că exista în manuale ceva ce ea ar trebui să spună. „Fii calmă. Începe un dialog." Era convinsă că deja există un ordin de urmărire a mașinii. Toți polițiștii pe o rază de optzeci de kilometri în jurul Bostonului sunt cu ochii în patru. Într-un final, hotărî să spună ceea ce simțea.

– Da, sunt speriată, zise Ellie înclinând din cap aprobator.

– Bun, răspunse Ned dând și el din cap, pentru că și eu sunt speriat. Nu am mai făcut niciodată în viața mea așa ceva. Dar poți să stai liniștită. Serios. Nu vreau să-ți fac nici un rău. Trebuie doar să scap de aici. Dacă vrei, pot să și deblochez portiera. Poți să sari la următoarea oprire. Nu glumesc. Ai cuvântul meu.

Spre uimirea ei, Ellie auzi încuietoarea automată ridicându-se. Se apropia o ieșire de pe autostradă, iar el încetini la următoarea rampă.

– Sau, spuse el părând oarecum neajutorat, poți să mai stai cu mine puțin. Poate mă ajuți să găsesc o cale să ies din încurcătura asta.

Kelly opri mașina așteptând o mișcare din partea ei.

– Haide, presupun că mai am, cât să spun, cam trei minute până când o să apară polițiști la fiecare ieșire de pe autostradă.

Ellie se uită la el, puțin surprinsă. Puse mâna pe mânerul ușii. O voce din interior îi spuse: „Ți se oferă un cadou. Profită!"

Fusese la casa din Lake Worth. Văzuse sângele și trupurile măcelărite. Tipul ăsta avea o legătură cu victimele. Fugise.

Dar ceva o ținu pe loc. Tipul avea un zâmbet speriat, aproape fatalist.

– Nu am mințit mai înainte. Nu sunt un criminal. Nu am nici legătură cu ceea ce s-a întâmplat în Florida.

– Faptul că ai luat ostatic un agent federal nu este tocmai în favoarea acestui lucru, spuse Ellie.

– Erau prietenii mei, familia mea. Îi cunoșteam de o viață. Nu am furat acele tablouri și nu am omorât pe nimeni. Tot ce am făcut a fost să declanșez niște alarme. Uite, spuse el agitând arma în aer, nici nu știu să folosesc chestia asta.

„Așa părea", se gândi Ellie. Și își amintea că fuseseră declanșate câteva alarme la niște proprietăți din oraș chiar înaintea furtului. Presupuseseră că fusese o diversiune.

– Haide, ieși, spuse Kelly privind înapoi, aștept însoțitori.

Dar Ellie nu coborî. Rămase pur și simplu acolo, uitându-se la el. Dintr-odată nu mai părea așa nebun. Doar confuz, speriat. Depășit cu mult de situație. Și nu știa de ce, dar nu se simțea amenințată. Poliția era pe drum. Poate reușea să-l convingă. „Dumnezeule, Ellie, asta e cu totul altceva decât Departamentul de Gravuri Rare de la Sothelby!"

– Două, spuse Ellie luând încet mâna de pe mânerul ușii, în timp ce se uita la el. Mai ai două minute. Înainte ca toată poliția din Boston să fie aici.

Fața lui Ned Kelly păru că se înseninează.

– OK, spuse el.

– Trebuie să-mi spui tot ce s-a întâmplat acolo, zise Ellie. *Poate* reușesc să fac ceva. Nume, contacte. Tot ce știi despre jaf. Vrei să scapi din încurcătura asta? E singura cale.

Un zâmbet fugar străbătu fața lui Ned. Ellie nu văzu în el un ucigaș cu sânge rece, doar un tip care era la fel de speriat ca și ea, care își săpase o groapă atât de adâncă, încât era posibil să nu mai iasă niciodată din ea. Se gândea că poate reușește să-i câștige încrederea. Să-l convingă pe tip să se predea, fără să aibă nimeni de suferit. Dacă polițiștii îl prindeau acum, nu știa sigur ce o să se întâmple.

– OK, repetă el.

– Și, dacă aș fi în locul tău, aș mai îndrepta arma aia spre mine din când în când, spuse Ellie. Nu îi venea să creadă că făcea asta. Suntem antrenați să dezarmăm oameni, să știi.

– Corect, spuse Ned rânjind nervos. Ambală Runnerul în susul rampei. Primul lucru pe care ar fi bine să-l facem e să scăpăm de mașina mamei.

Capitolul 31

Am schimbat Runnerul pe un microbuz Voyager care stătea pornit în parcarea unui supermarket.

Manevră veche. Când eram mic, îl văzusem pe Bobby făcând chestia asta de o duzină de ori. Proprietarul tocmai își ducea căruciorul de cumpărături înapoi la supermarket. Cu tot ce se întâmpla, m-am gândit că mai am cel puțin o oră până să răspundă cineva la reclamație.

– Nu pot să cred că tocmai am făcut asta, spuse Ellie Shurtleff clipind, uimită, având în vedere că după un minut rulam liniștiți pe Autostrada 24.

Pe fața ei se putea citi: „Una e să stai cu tipul ăsta, și cu totul alta e să iei parte la furtul unei mașini".

Un odorizant de mașină cu miros de brad se legăna agățat de oglindă. De bord era atașat un carnețel galben. Pe el erau mâzgălite următoarele: „Cumpărături. Manichiură. De luat copiii la 15.00". O sacoșă de cumpărături se legăna în spate. Minipizza. Și cereale Count Chocula.

Ne-am uitat unul la altul și aproape am izbucnit în râs la primul gând care ne trecu amândurora prin minte: un criminal căutat care conduce un microbuz.

– Ce mai mașină de fugar, spuse ea dând din cap. Un adevărat Steve McQueen!

N-aveam nici o idee în ce direcție să o iau. Dar m-am gândit că cel mai sigur adăpost era micuța mea cameră de motel din Stoughton. Din fericire, era un loc pentru șoferi, așa că puteam să ajung în cameră fără să trec prin hol.

Am încuiat ușa în urma noastră și am spus ridicând din umeri:

– Ascultă, trebuie să te percheziționez.

Se uită spre mine cu o privire ce spunea „Poftim? Glumești? Acum?"

– Nu te îngrijora, i-am spus. Niciodată nu profit de un agent FBI la prima întâlnire.

– Crezi că dacă intenționam să te prind, nu aș fi făcut-o până acum? spuse Ellie Shurtleff.

– Îmi pare rău, am ridicat eu din umeri puțin jenat. E doar o formalitate.

Eram norocos că, dacă tot trebuise să răpesc un agent FBI, dădusem peste Ellie Shurtleff și nu peste vreo Lara Croft care până acum mi-ar fi smuls brațul din încheietură. Adevărul era că n-aș fi ghicit niciodată că este agent federal. Poate o profesoară de școală elementară. Sau o tipă care-și face masteratul. Avea părul ondulat și scurt, câțiva pistrui pe obraji și un nas mic cât un nasture. Și pe deasupra, ochi frumoși și albaștri în spatele ochelarilor.

– Ridică mâinile, am agitat eu arma, sau ține-le pe laterală, cum se face.

– Trebuie ridicate și puse pe perete, spuse ea, întorcându-se, dar ce naiba mai contează.

Și-a întins mâinile. Am îngenunchеat pipăindu-i buzunarele pantalonilor și coapsele. Purta un costum cu pantalon bej, pe care îl umplea destul de bine, și un tricou de bumbac alb. La gât îi atârna un fel de piatră verde semiprețioasă.

– Știi, nu mi-ar fi foarte greu să-ți plasez un cot în față chiar acum. Vedeam că își pierde răbdarea. Ne învață chestiile astea, să știi.

– Nu sunt tocmai un profesionist când vine vorba de asta.

Am luat distanță. Nu-mi plăcuse acel comentariu despre cotul în față.

– Ai putea să verifici și gleznele dacă tot faci asta. Majoritatea avem ceva legat acolo când suntem în misiune.

– Mulțumesc, am spus eu dând din cap.

– Doar o formalitate, spuse Ellie Shurtleff.

Nu am găsit nimic în afară de niște chei și bomboane mentolate pe care le țineа în poșetă. M-am așezat pe pat. Dintr-odată mi-am dat seama ce făcusem. Nu eram într-un film. Eu nu eram Hugh Jackman, iar ea nu era Jennifer Aniston, și scena asta nu era tocmai una cu final fericit.

Mi-am lăsat fruntea în palme.

Ellie se așeză pe un scaun cu fața la mine.

– Acum ce facem? am întrebat.

Am dat drumul micuțului televizor doar pentru a auzi știrile. Am încercat să-mi umezesc gura, dar era uscată precum deșertul Sahara.

– Acum... spuse Ellie Shurtleff ridicând din umeri, acum vorbim.

Capitolul 32

I-am povestit totul lui Ellie Shurtleff.

Tot ce știam despre furtul de obiecte de artă din Florida. Nu am omis nimic.

Mai puțin partea cu Tess. Nu știam cum aș fi putut să-i povestesc despre asta și să am pretenția să mă creadă în legătură cu toate celelalte. Pe lângă asta, îmi venea foarte greu și să mă gândesc la ce se întâmplase cu Tess.

– Știu că am făcut câteva prostii în ultimele zile, am spus uitându-mă la Ellie cu sinceritate. Știu că nu ar fi trebuit să fug înapoi în Florida. Știu că nu ar fi trebuit să fac ce am făcut astăzi... dar trebuie să mă crezi, Ellie... moartea prietenilor mei, a vărului meu... Am dat din cap dezaprobator. Nu!! Nici măcar nu am luat acele opere de artă. Cineva ne-a înscenat totul.

– Gachet? întrebă Ellie luând câteva notițe.

– Presupun, am spus eu frustrat. Nu știu.

Se uită la mine îndeaproape. Mă rugam să mă creadă. Aveam nevoie ca ea să mă creadă. A schimbat foaia.

– Și de ce ai venit aici?

– În Boston? am spus eu lăsând arma pe pat. Mickey nu avea relații acolo. Oricum, nu genul de relații de care ai nevoie să pui la cale un asemenea jaf. Toți cei pe care îi cunoștea erau de aici.

– Nu cumva voiai să găsești un cumpărător pentru operele de artă, Ned? Și tu cunoști oameni aici.

– Uită-te în jur, agent Shurtleff. Vezi vreo operă de artă pe aici? Nu eu am făcut acele lucruri.

– Va trebui să te predai, spuse ea. Va trebui să vorbești despre cei pe care vărul tău îi cunoștea și pentru care lucra. Nume, contacte, totul, dacă vrei să te ajut. Pot să fac pedeapsa pentru răpire mai ușoară, dar asta e singura ta cale de scăpare. Înțelegi asta, Ned?

Am dat din cap resemnat a aprobare. Aveam un gust amar. Adevărul era că nu știam care erau relațiile lui Mickey. Pe cine aveam să torn? Pe tata?

– Și de unde ați știut voi încotro mă îndrept? am întrebat.

Mă gândeam că Sollie Roth anunțase poliția când am plecat.

– Pentru că nu există așa de multe Bonneville-uri, a spus Ellie. Când l-am găsit în Carolina de Sud, ne-am făcut o idee destul de clară despre traseul tău.

„Ce chestie, mi-am spus eu, Sollie chiar nu m-a turnat."

Am vorbit ore în șir. La început despre crime, dar se părea că Ellie Shurtleff voia să știe fiecare detaliu al întregii mele vieți. I-am povestit cum e să copilărești în Brockton. Despre cartier și despre vechea gașcă. Cum am reușit să evadez cu bursa pentru hochei la BU.

Asta a părut să o surprindă.

– Ai urmat cursurile BU?

– Nu știai că vorbești cu câștigătorul din 1995 al bursei Leo J. Fennerty? Atacant de top al echipei din Boston. Am zâmbit și am ridicat din umeri cu modestie. Am și absolvit, am spus eu. Patru ani. Licență în Științe Politice. Probabil nu m-ai fi luat drept tipul academic.

– Nu știu de ce, dar, când căutai prin parcarea supermarketului o mașină de furat, nu m-am prea gândit la asta.

Ellie zâmbi.

– Am spus că nu am omorât pe nimeni, agent Shurtleff. Am zâmbit la rândul meu. Nu am spus niciodată că sunt un sfânt.

Asta o făcu pe Ellie Shurtleff să râdă de-a binelea.

– Vrei să te mai surprind cu ceva? am spus eu întinzându-mă pe pat, dacă tot îmi fac CV-ul? Am fost chiar și profesor pentru câțiva ani. Studii sociale pentru clasa a opta, la o școală de copii

cu probleme, aici în Stoughton. Eram destul de bun. Recunosc că poate nu știam pe de rost fiecare amendament al Constituției, dar mă înțelegeam bine cu elevii mei. Adică fusesem și eu ca ei, avusesem aceleași alternative.

– Și de ce nu a funcționat? întrebă Ellie, lăsând carnetul cu notițe.

– Vrei să mă întrebi cum se face că un tip deosebit ca mine ajunge salvamar în Palm Beach? Asta e într-adevăr o întrebare de un milion de dolari.

Ridică din umeri oarecum nedumerită.

– Continuă.

– În al doilea an al meu am devenit interesat de una dintre elevele mele. O fată. Era din sudul Brocktonului, la fel ca mine. Dominicană. Umbla cu o gașcă de duri. Dar era foarte inteligentă. Avea rezultate bune la teste. Voiam să-i meargă bine.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Ellie aplecându-se în față.

Se vedea că asta nu mai are nici o legătură cu Florida.

– Poate că am speriat-o, nu știu. Trebuie să înțelegi că orele la clasa aceea erau totul pentru mine. M-a acuzat de ceva. Că i-aș fi cerut favoruri pentru o notă, ceva de genul ăsta.

– O, nu.

Ellie se retrase. Se uită la mine neîncrezătoare.

– Nu s-a întâmplat nimic, Ellie. Poate am făcut câteva lucruri prostești. Poate că am dus-o acasă cu mașina de câteva ori. Poate că ea s-a complăcut să creadă o minciună despre mine, și minciuna asta pur și simplu a crescut de la sine. Dintr-odată povestea ei s-a dezvoltat. Dintr-odată eu eram cel care o acostase. În clasă, după ore, chiar în perimetrul școlii. A urmat o audiere. Dar un asemenea lucru... nu se șterge cu buretele. Mi-au oferit șansa să rămân, pe un post inferior – o slujbă administrativă. Am demisionat, am plecat imediat. Mulți oameni au renunțat la mine. Tata...

– Tatăl tău are cazier, nu? interveni Ellie.

– Cazier? Mai mult de atât, ai putea spune că are propria celulă la Centrul Corecțional Souz din Shirley, care îi este

rezervată în permanență. Îmi amintesc cum spunea „Așchia nu sare departe de trunchi", ca și cum aș fi dovedit că are dreptate. Imaginează-ți, el a fost cel care a renunțat la mine. Acum câțiva ani a cauzat moartea propriului fiu. Fratele meu mai mare. Știi care a fost de fapt gluma cea mai bună?

Ellie mișcă din cap că nu.

– La o lună după ce am plecat, fata a dat o dezmințire publică. Am primit o frumoasă scrisoare cu scuze din partea școlii. Dar în acel moment era prea târziu. Nu mai puteam fi profesor.

– Îmi pare rău, spuse Ellie.

– Dar știi cine nu a renunțat la mine, agent Shurtleff? Vărul meu Mikey. Nici Bobby, Bobby O'Reilly. Nici Barney, nici Dee. Fiind o gașcă de ratați din Brockton, au înțeles foarte bine că acea slujbă de profesor însemnase totul pentru mine. Și voi credeți că i-aș omorî pe oamenii ăștia. Mi-am pus mâna pe piept, aproape de inimă. Mi-aș lua propria viață dacă asta i-ar aduce înapoi. Oricum, am spus eu zâmbind și dându-mi seama că am devenit puțin prea patetic, tu chiar crezi că dacă aș deține obiecte de artă în valoare de șaizeci de milioane aș mai sta de vorbă cu tine într-un motel de doi bani?

Ellie zâmbi.

– Poate ești mai deștept decât pari.

Dintr-odată show-ul de la televizor fu întrerupt de un buletin de știri. *Știri de ultimă oră...* Un reportaj despre răpirea de astăzi. Ochii mi se bulbucară. O luam de la început. Fața mea apărea pe ecran. Doamne Dumnezeule... numele meu!

– Ned! spuse Ellie Shurtleff, văzându-mă panicat, trebuie să vii cu mine să te predai. E singurul mod în care putem rezolva asta. *Singura cale.*

– Eu nu cred asta. Am luat arma și am înșfăcat-o de mână. Haide, plecăm de aici.

Capitolul 33

Mi-am aruncat mica avere pe locurile din spate ale microbuzului. Găsisem o șurubelniță într-o cutie de scule și am schimbat numerele de Massachusetts cu numerele de Connecticut ale altei mașini din parcare.

Și trebuia să scap și de microbuz acum. Până acum probabil găsiseră Runnerul. Și mai trebuia să mă descotorosesc de Ellie Shurtleff. Singurul lucru pe care *nu puteam* să îl fac era să mă predau. Cel puțin nu până nu descopeream cine ne înscenase totul și cine îmi omorâse prietenii. Nu până nu îl găseam pe nenorocitul de Gachet.

Am sărit în microbuz, conducând agitat.

– Unde mergem? întrebă Ellie simțind că totul se schimbase.

– Nu știu, am spus.

– Vrei să te ajut, Ned? zise Ellie. Atunci trebuie să mă lași să te arestez. Nu face o prostie și mai mare decât cele pe care le-ai făcut deja.

– Cred că e prea târziu pentru asta, am spus.

Căutam un loc unde să o las.

Am găsit o porțiune liniștită pe Autostrada 138, între o curte de granit și o reprezentanță de mașini la mâna a doua. Am ieșit de pe drumul principal și am oprit într-un loc liniștit, ascuns de ochii curioșilor.

Ellie începea să se alarmeze. Vedeam asta în ochii ei. Era clar că nu ne îndreptam spre locul spre care credea ea. Ce aveam de gând să fac?

– Ned, te rog, spuse ea, să nu faci vreo prostie. Nu există altă cale.

– Mai există o altă cale.

Am oprit microbuzul. Am dat din cap în semn de „Haide, ieși".

– O să te găsească, spuse ea. Astăzi. Mâine. O să te omoare. Vorbesc serios, Ned.

– Tot ce ți-am spus este adevărat, Ellie. M-am uitat în ochii ei. Nu am făcut acele lucruri. Și nici altele despre care poate o să auzi. Acum, haide, coboară.

Am descuiat. M-am întins peste ea și am deschis larg ușa.

– Faci o greșeală, spuse Ellie. Nu face asta, Ned.

– Ei bine, mi-ai auzit povestea. Fac greșeli de ani de zile.

Să-i zicem un revers al sindromului Stockholm[1], dar mă atașasem puțin de agentul Ellie Shurtleff. Știam că voia cu adevărat să mă ajute. Era probabil ultima și cea mai bună șansă pe care o aveam. Așa că îmi părea rău să o văd că pleacă.

– Nici nu ți-am șifonat hainele, așa cum am promis. Nu uita să-i spui asta partenerului tău.

Ellie se uită la mine cu o privire dezamăgită și frustrată. Ieși ușor din microbuz.

– Răspunde-mi la o întrebare, am spus eu.

– Care ar fi? zise ea stând în picioare și uitându-se la mine.

– Cum de nu purtai armă la gleznă dacă erai în misiune?

– Pentru cei care lucrează în departamentul meu nu este necesar, spuse ea.

---

[1] Reacție psihologică a unora dintre cei luați ostatici, care se atașează și sunt loiali răpitorului. (n.tr.)

– Și anume ce departament? am întrebat eu, privind-o confuz.

– Furturi de Opere de Artă, răspunse agentul Shurtleff. Eu urmăream tablourile, Ned.

Am clipit. Mă simțeam de parcă Marvelous Marvin Haggler m-ar fi năucit cu o directă în bărbie.

– Adică am fost gata să-mi las viața în mâinile unui agent FBI care de fapt se ocupă de furturi de obiecte de artă? Dumnezeule, Ned, tu chiar nu faci niciodată nimic ca lumea.

– Încă poți s-o faci, spuse Ellie, stând acolo incredibil de tristă.

– La revedere, Ellie Shurtleff, i-am zis. Trebuie să recunosc că ai fost al naibii de curajoasă. Nu ai crezut nici un moment că o să te împușc, nu?

– Nu, spuse Ellie dezaprobând din cap. Am văzut-o zâmbind. Arma ta a avut tot timpul piedica pusă.

Partea a treia

GACHET

Capitolul 34

– Nu cred că a făcut asta, George! se auzi vocea lui Ellie în speaker. Oricum, nu el a comis crimele.

Echipa pentru situații de criză a FBI-ului tocmai îi ascultase raportul despre neplăcuta ei experiență. Poate că era puțin depășită de situație, dar le spusese ce văzuse. Că acest Kelly nu era un criminal. Doar un tip covârșit de probleme, care intrase în panică. Le spusese că până în momentul în care poza lui apăruse la televizor pe neașteptate, era convinsă că o să-l facă să se predea.

Acum, din sala de conferințe a directorului regional din Boston, putea să-i raporteze șefului ei de la biroul din Florida.

– George, îți amintești cum cei de la poliția locală au spus că la ora furtului porniseră alarme prin tot orașul? Asta a făcut el. Nu i-a omorât pe acei oameni și nici nu a luat operele de artă. A declanșat alarmele.

– După cum mi se pare mie, v-ați simțit bine împreună, spuse Moretti...

– Ce vrea să însemne asta? întrebă Ellie.

– Nu știu, dar mi se pare că ai aflat destul de multe despre tip. Ați furat împreună o mașină, v-ați povestit viețile unul altuia.

Ellie se holbă la speaker. Tocmai petrecuse opt ore cu o armă ațintită spre ea, cea mai stresantă zi din viața ei.

– Am menționat oare că avea o armă, George?

– Da, ai menționat. Și nu ai avut ocazia să i-o iei în tot timpul pe care l-ați petrecut împreună, inclusiv în cele două schimbări de locație? Sau să pleci de acolo, Ellie? Mă gândeam că poate un alt agent...

– Cred că m-am gândit că pot să îl arestez și să mă întorc cu el fără să sufere nimeni. Din ce am văzut eu, tipul nu era făcut pentru crimă.

– Îmi cer scuze dacă nu pot să cred asta, Ellie, pufni Moretti.

– Ce să crezi? întrebă ea ezitând.

– Ceea ce ai văzut tu. Cu tot respectul cuvenit, desigur.

– În ce bază? strigă ea. *Nenorocitul îi ascundea ceva.*

– În baza faptului ca tipii inocenți nu răpesc agenți federali, replică Moretti.

– Ți-am spus că a intrat în panică, George.

– Am arătat poza tipului prin Brazilian Court în Palm Beach, Ellie. A fost văzut cu Tess MacAuliffe, Ellie. A luat prânzul cu ea. În aceeași după-amiază în care a fost ucisă.

Capitolul 35

Sunt destul de sigur că acea noapte a fost cea mai lungă și cea mai însingurată noapte din viața mea. Era a treia mea noapte de fugar. Nu știam în cine puteam avea încredere, cu excepția lui Dave, dar eram hotărât să nu-l implic și pe el. Toți ceilalți la care aș fi putut să apelez, care m-ar fi ajutat, erau morți.

Cel mai rău lucru era că unii dintre aceia în care nu puteam avea încredere purtau același nume ca mine.

Am abandonat microbuzul și am petrecut noaptea chircit într-un cinema deschis non-stop din Cambridge, uitându-mă la nesfârșit la *Stăpânul inelelor,* împreună cu un grup de studenți mult prea entuziaști. Stăteam ghemuit în hanoracul cu glugă, prea speriat că cineva o să-mi vadă fața. Când se termină ultima reprezentație, m-am simțit efectiv grațiat.

Pe la ora opt a dimineții următoare am luat un taxi spre Watertown, care era la cincisprezece minute depărtare. Am aruncat o privire pe ediția de dimineață a ziarului *Globe* care se afla pe bancheta din față a taxiului. LOCALNIC URMĂRIT PENTRU RĂPIREA UNUI AGENT FBI. CĂUTAT ÎN LEGĂTURĂ CU CRIMELE DIN FLORIDA. M-am cufundat la loc în scaun și mi-am tras șapca.

Watertown era una dintre suburbiile de muncitori din Boston, cu excepția că în afară de irlandezi, italieni și negri mai locuiau acolo și armeni. Am coborât din taxi la Palfrey și am

mers câteva cvartele înapoi până la Mount Auburn. M-am oprit în fața unei case banale în stil victorian, imediat după colț.

Deasupra scărilor din față atârna un semn: REPARAȚII CEASURI. VÂNZARE ȘI CUMPĂRARE BIJUTERII. O săgeată de lemn indica spre etajul al doilea. Am urcat treptele și am luat-o spre verandă. Un clopoțel zdrăngăni în timp ce deschideam ușa.

Un tip masiv, cu șorț de bijutier și păr des și grizonant, ridică privirea de după tejghea. Pe fața lui ca de buldog apăru un zâmbet subțire.

– Îți asumi un mare risc să apari aici în felul ăsta, Neddie. Dar spune-mi, ce naiba mai faci?

Capitolul 36

Am întors semnul mâzgălit cu litere de mână pe partea pe care scria ÎNCHIS.

– Trebuie să vorbesc cu tine, unchiule George.

George Harotunian nu era unchiul meu adevărat. Dar îl cunoșteam de o viață. Era prietenul de încredere al tatălui meu, partenerul lui de afaceri. Omul care îi vindea marfa.

În copilărie, George a fost cel mai aproape de noțiunea de unchi pentru mine și Dave. Îi dădea întotdeauna bani mamei când tata era la pușcărie. Avea relații la stadion și făcea întotdeauna rost de locuri la meciurile lui Celtics. Cumva reușise să ocolească legea. Toată lumea se părea că îl place pe unchiul George. Și băieții buni, și băieții răi. Așadar, mă gândeam eu: „Oare el o fi Gachet?"

– Felicitări, Neddie, spuse George dând din cap dezaprobator. Întotdeauna am crezut că o să fie vorba de hochei, dar văd că acum ai intrat cu adevărat în prima ligă.

– Trebuie să-l găsesc pe Frank, unchiule George.

Își luă lupa de la ochi și mișcă scaunul cu rotile de lângă tejghea.

– Nu cred că ar fi un lucru înțelept, fiule. Vrei un sfat? Ai nevoie de un avocat. Lasă-mă să-ți fac legătura cu unul bun. Predă-te.

– Haide, unchiule George, știi că n-am făcut nimic.

– Știu că nu ai făcut nimic, spuse George aruncând un exemplar al ziarului de dimineață pe tejghea, dar ai un mod cu totul inedit de a le demonstra asta celor din jur. Crezi că tatăl tău a fost implicat? Dumnezeule, Neddie, nu îl știi cum e acum. Whitey e prea bolnav ca să mai facă ceva zilele astea. În afară de a tuși și a se plânge.

– Are nevoie de un rinichi, nu?

– Are nevoie de multe lucruri, fiule. Crezi că tatăl tău l-ar vinde pe fiul fratelui lui și pe ceilalți puști doar ca să facă pipi într-un tub pentru încă vreo câțiva ani? Îl judeci cam aspru, fiule.

– Știi mai bine decât oricine că Mickey n-ar fi mișcat un deget fără Frank, am zis. Nu spun că a vrut să omoare pe cineva, dar sunt convins că știe cine le-a făcut înscenarea. Știe ceva ce trebuie să aflu și eu. Prietenii mei cei mai buni sunt morți.

– Dumnezeule, Ned, șuieră George, crezi că tatăl tău cunoaște diferența dintre un Jackson Pollock și un amărât de joc Etch-A-Sketch[1]? Știu că nu e un sfânt, dar te iubește mai mult decât crezi.

– Cred, presupun, că își iubește viața mai mult. Trebuie să îl găsesc, unchiule George, te rog...

George ieși de după tejghea și se uită la mine, mișcându-și capul mare.

– Probabil ai nevoie de bani, fiule.

Băgă mâna sub șorț și despături cinci bancnote noi de o sută de dolari dintr-un teanc mare. Le-am luat și le-am îndesat în blugi. Dacă mergeam la un bancomat ar fi fost ca un semnal de localizare.

– Știu oameni la care ai putea să stai, dar cea mai bună șansă a ta este să te predai.

---

[1] Jucărie pentru copii, cu ajutorul căreia se pot face desene. (n.tr.)

– Spune-i tatălui meu că trebuie să-l văd, George. Într-un loc sigur, dacă nu are încredere în mine. Ar trebui să fie încântat. În sfârșit am și eu de-a face cu afacerile familiei.

Ochii lui George, pe jumătate acoperiți de pleoapele mari, se îmblânziră. Se uită la mine mult timp, apoi clătină din cap.

– Încearcă să mă suni joi, Neddie. Până atunci s-ar putea să dau de el.

– Mulțumesc, unchiule George, am zâmbit eu.

Mi-a întins mâna lui cărnoasă și, când am strâns-o, m-a luat și m-a îmbrățișat cu putere.

– Toată lumea știe că n-ai avut nici un amestec în ce s-a întâmplat acolo, fiule. Îmi pare rău de Mickey și de prietenii tăi. Dar ai probleme, Ned, și nu cred că Frank te poate ajuta. Oferta mea rămâne deschisă. Mai gândește-te. Și în primul rând, ai grijă.

Am dat din cap în semn de aprobare și l-am bătut pe spate. Apoi m-am îndreptat spre ușă.

– Nu te supăra, fiule, spuse el oprindu-mă, dar te rog să ieși prin spate.

Scările duceau la o mică parcare legată de o alee. I-am făcut cu mâna unchiului George în timp ce mă privea plecând. Știam că mă iubea ca pe un adevărat nepot.

Dar făcuse o greșeală, iar eu o observasem.

Nimeni nu menționase de furtul unui Jackson Pollock în nici un articol dintre cele citite de mine sau la vreun reportaj văzut la televizor.

Capitolul 37

Ellie mocnea și, de fapt, chiar îi plăcea când era așa – hotărâtă, combativă, luptând pentru cauza ei.

Fusese înșelată. Luptase pentru Ned, iar el o dezamăgise. „Idiotul știa", își tot repeta ea. O cunoștea pe Tess MacAuliffe. Fusese cu ea în ziua în care fusese omorâtă. Se simțea ca o proastă.

Ellie era încă în biroul din Boston, dar urma să plece acasă în acea noapte. Își petrecuse ziua răspunzând la telefoane – unul extrem de agitat de la părinții ei din New Jersey, unul de la directorul regional al FBI-ului, unde recapitulă experiența ei neplăcută pe care o povestise Echipei de Criză. Și apoi încercase să facă săpături după cineva numit Gachet care era implicat în acel gen de afaceri.

Cunoștea numele, desigur. Orice absolvent de la Facultatea de Arte îl știa.

Gachet era subiectul uneia dintre ultimele picturi ale lui Van Gogh. Tabloul fusese terminat în iunie 1980 în Auvres, cu câteva săptămâni înainte de moartea pictorului. Celebrul doctor cu ochi albaștri, dureros de triști. Prima dată fusese vândut direct din casa lui Van Gogh pentru trei sute de franci – cincizeci și opt de dolari. În 1990, un om de afaceri japonez plătise optzeci și două de milioane de dolari pentru el, cea mai mare sumă plătită pentru

o operă de artă până în acel moment. Dar ce naiba de legătură aveau toate astea cu jaful din Florida?

Petrecu de asemenea ceva timp punând cap la cap tot ce se putea afla despre Ned Kelly. Cazierele prietenilor lui. Al tatălui. Fratele cel mare care fusese împușcat de poliție în 1997 în cadrul unui jaf care era posibil să fi fost pus la cale de către tată.

Toate erau reale.

Apoi îl găsi pe Ned pe site-ul universității, într-o poză cu echipa de hochei a BU din 1996. Verifică la Academia Stoughton. Fusese acuzat, pe nedrept, de către o studentă. Și fusese exonerat la câteva săptămâni. Exact cum îi spusese Ned. Nu mințise în legătură cu asta.

„Doar în legătură cu ultimele patru zile?"

Tipul nu avusese nici o problemă reală toată viața, iar acum era acuzat de două crime înfiorătoare? Indiferent ce spuneau dovezile, Ellie era în continuare convinsă că nu era un criminal. Poate un mincinos. Cineva depășit cu mult de situație. Poate un donjuan. Dar un criminal cu sânge rece? La dracu', nu știa nici măcar să folosească o armă.

Se îndepărtă de la birou. Poate Moretti avea dreptate. Să se axeze pe operele de artă. Desigur, era amuzant să joace un timp alături de echipa de șoc, dar acum trebuia să pună punct jocului de-a urmărirea criminalilor.

– Shurtleff! spuse unul dintre agenții din Boston strecurându-și capul în cubiculum.

Ellie dădu întrebător din cap.

– Te caută cineva pe linia doi.

– Cine este? întrebă ea.

Toată povestea asta făcea deliciul mass-mediei. Evitase telefoane de la presă toată ziua.

– E un telefon de la o vedetă, spuse agentul ridicând din umeri. Cineva care se numește Steve McQueen.

Capitolul 38

De data aceasta era hotărâtă să facă lucrurile cum trebuie. Ca la carte. Nu ca data trecută. Deși gluma cu Steve McQueen o făcu să-și ascundă un zâmbet. Ellie apăsă pe un buton pentru a înregistra convorbirea. Puse mâna peste receptor și îi șopti agentului:

– Localizează apelul.

– Ți-e dor de mine, Ellie? întrebă Ned Kelly când ea răspunse.

– Acum nu ne jucăm, Ned, spuse Ellie. Toată lumea crede că ești cât se poate de vinovat. Ți-am spus că am avut o șansă să te ajutăm, dar acea șansă devine din ce în ce mai mică. Spune-mi unde ești. Lasă-mă să vin să te iau. Predă-te.

– Presupun că asta înseamnă că nu, oftă Ned dezamăgit.

– Vrei să știi de ce mi-e dor? spuse Ellie, enervându-se. Mi-e dor de momentul în care am avut șansa să-ți iau arma și să-ți pun cătușele. Am avut încredere în tine, Ned. Am pus totul la bătaie pentru tine. Iar tu nu mi-ai spus adevărul.

– La ce te referi? întrebă el, luat prin surprindere.

– La Brazilian Court, Ned. La Tess MacAuliffe. La partea de poveste care te plasează lângă ea în acea după-amiază. Sau ăsta a fost doar un mic detaliu pe care l-ai uitat când îmi spuneai povestea vieții?

– Oh. Ned tuși. Urmă un moment de tăcere. Probabil că se gândea la ce ar fi putut să spună pentru a continua șarada. Ellie, dacă ți-aș fi spus asta, ai fi crezut restul?

– Oare de unde ți-o fi venit ideea asta? Două scene ale crimei în decurs de câteva ore. Ai avut o zi plină, Ned, nu?

– Nu eu am făcut-o, Ellie.

– Asta spui tu tot timpul, Ned? Sau doar când e vorba de crime și de trafic interstatal de bunuri furate? Ah, da, și probabil când e vorba de hărțuirea sexuală a minorelor.

„Lovitură sub centură", își spuse Ellie imediat după ce rosti cuvintele. Își dorea să poată retrage ceea ce spusese. Știa că nu e adevărat.

– Presupun că am meritat asta, spuse Ned, dar îmi imaginez că ai verificat deja la Stoughton, așadar știi că ți-am spus adevărul. Localizezi această convorbire, Ellie?

– Nu, răspunse ea repede, deși știa că suna ca ceva de genul „evident că înregistrez asta, prostuțule. Sunt de la FBI".

– Excelent, oftă Ned exasperat. Presupun că nu mai am foarte mult de pierdut. OK, am fost cu ea, Ellie. Dar nu am omorât-o pe Tess. Nu înțelegi.

– Există totuși un lucru pe care îl înțeleg perfect, Ned. Spui că ești nevinovat – atunci, dovedește-o. *Predă-te!* Ai cuvântul meu că o să mă asigur că fiecare părticică din povestea ta va fi verificată. Nu m-ai amenințat nici măcar o dată ieri. Ai făcut bine. Asta o să fie în favoarea ta. Dar te rog, Ned, încerc să te ajut. Asta e singura cale.

Urmă o pauză prelungită. Pentru un timp crezu că îl pierduse. Într-un final îl auzi oftând:

– Cred că ar trebui să plec.

– Ce ai de gând să faci? întrebă Ellie cu emoție în voce. Să te lași omorât?

Ned ezită un moment.

– L-ai găsit pe Gachet?

Se uită la ceas. Era sigură că avuseseră destul timp să stabilească măcar cu aproximație pe unde este. Oricum, probabil că era într-o cabină telefonică și că într-un minut nu va mai fi acolo.

– Nu, răspunse ea, nu l-am găsit încă.

– Atunci căutați în continuare. Ellie, te rog. Să știi că te înșeli. Te înșeli în legătură cu Tess. N-aș fi omorât-o niciodată, Ellie.

– O altă prietenie de o viață? întrebă Ellie nervoasă, respirând frustrată în receptor.

– Nu, spuse Ned blând, nu a fost așa. Ai simțit vreodată că te îndrăgostești, Ellie?

Capitolul 39

Dennis Stratton fumega de furie.

În fața lui pe birou avea o copie din *USA Today* și un *Boston Globe.*

Amatoarea asta nenorocită strica totul într-o manieră revoltătoare.

În timp ce Stratton citea despre arestarea eșuată din Boston, stomacul începu să i se încordeze. Le spusese să pună profesioniști să se ocupe, iar ei pe cine trimiseseră? Pe târfa asta de la Departamentul local de Furturi de Opere de Artă. Acum chiar o dăduseră în bară. Personajul ăsta, Ned Kelly, putea fi oriunde.

Și nenorocitul avea ceva foarte prețios care îi aparținea.

Cei de la FBI încurcaseră lucrurile. La naiba, și îi avertizase. Acum nu mai putea să-și asume și alte riscuri. Kelly trebuia găsit. Nu-i păsa absolut deloc ce o să se întâmple cu el. Din punctul lui de vedere, Kelly ar fi trebuit s-o sfârșească în casa din Lake Worth împreună cu restul. Stratton îndreptă ziarul și citi. Surse FBI spuneau că nu au nici un fir direct despre locul unde ar putea fi suspectul. Pentru el totul devenea un coșmar public.

Stratton scoase un telefon mobil și tastă un număr privat. Sună de trei ori și o voce familiară răspunse:

– Într-un minut, OK?

Stratton așteptă cu nerăbdare verificând faxurile de dimineață. Întreținuse această relație de mult timp. Acum era

momentul să i se întoarcă favorul. Plătise pentru școala privată a copiilor acestui tip. Pentru excursii la pescuit la casa lui din Keys. Iar acum Stratton voia să-și recupereze investiția.

Vocea reveni după câteva secunde:

– Să înțeleg că ai văzut ziarele de dimineață?

– Le-am văzut, scuipă Stratton în telefon, și nu îmi place ce citesc. FBI-ul a încurcat lucrurile. Kelly are ceva foarte important ce îmi aparține. Nu te lăsa prostit – *are bunurile.* Ai spus că te ocupi. Până acum nu am nici o dovadă că s-ar ocupa cineva de asta. Nu văd decât că situația se înrăutățește.

– Se va rezolva, spuse omul încercând să pară calm. Am deja un om în acea zonă. M-a asigurat că avem un fir spre domnul Kelly.

– Vreau ceea ce îmi aparține. Nu cred că trebuie să fiu mai explicit de atât, nu? Orice altceva s-ar întâmpla nu mă privește. Este vorba pur și simplu de afaceri.

– Cred că am înțeles ce vreți să spuneți, domnule Stratton. Relaxați-vă, spuse celălalt. Știu că sunteți un om ocupat. Jucați o partidă de golf. Mergeți la masaj. Aștept vești de la omul meu în orice moment. Vă puteți baza pe el. După cum v-am spus de o sută de ori, domnule Stratton, spuse bărbatul râzând, de ce să ai prieteni...

Stratton închise brusc. Își puse mobilul în haină, se ridică și își îndreptă cămașa Thomas Pink. Așa ar fi trebuit să procedeze de la început, să lucreze cu un profesionist *adevărat.*

Soția lui intră în cameră. Purta colanți negri de jogging și un pulover de cașmir portocaliu legat la brâu.

– Te duci să alergi, dragă?

– Mă întorc în jumătate de oră, spuse Liz Stratton, îndreptându-se spre birou. Îmi caut cheile. Credeam că le-am lăsat aici.

– Îi anunț pe băieți, spuse Stratton întinzându-se spre telefon.

– Nu te obosi, Dennis. Își luă cheile de pe birou. Mă duc doar să dau o tură de-a lungul lacului.

Stratton o înșfăcă pe Liz de încheietură și o opri cu o smucitură în timp ce ea pleca.

– Nu mă obosesc deloc, spuse el, strângând-o.

– Te rog să-ți iei mâinile de pe mine, Dennis.

– Mă surprinzi, draga mea. Doar știi regulile.

Avea în privire o falsă preocupare ce nu însemna decât egoism, control.

Pentru o clipă rămaseră așa, privindu-se. Ea încercă să se elibereze. Apoi cedă.

– Cheamă-ți gorilele.

– Așa e mai bine, spuse Stratton, slăbind puțin strânsoarea și lăsând la iveală o urmă roșie pe încheietura ei. Îmi pare rău, draga mea. Dar niciodată nu putem fi în siguranță, nu-i așa?

– Să nu-ți pară rău, Dennis, zise Liz frecându-și încheietura pentru a scăpa de durere. Tu le faci asta tuturor, dragul meu. Ăsta e stilul tău. Șarmul tău.

Capitolul 40

M-am strecurat printre barele de metal, amestecându-mă în mulțime, și m-am îndreptat spre partea stângă, în susul rampei, spre semnul care spunea PELUZĂ.

Imediat ce am văzut terenul, am simțit un val familiar de adrenalină: vechea tabelă de scoruri. Apropierea de Monstrul Verde, unde, în 1978, Bucky Dent pusese încă o dată capăt viselor noastre.

Fenway Park.

Era o după-amiază minunată de primăvară. Cei de la Yankees erau în oraș. Tot ce-mi doream era ca pentru un singur nenorocit de minut, ei să fie motivul prezenței mele acolo.

Am coborât înspre teren la boxa 60 C. Apoi m-am oprit pentru o secundă în spatele omului slab, cu umeri înguști, care stătea cu fața la teren într-o cămașa albă cu gulerul desfăcut.

În sfârșit, m-am așezat lângă el. Abia s-a întors.

– Salut, Neddie.

Eram șocat de aspectul fragil și slab al tatălui meu. Obrajii îi erau trași și i se vedeau oasele ascuțite; părul lui, care fusese mereu alb, se împuținase, rămânând câteva șuvițe. Pielea îi era cenușie ca pergamentul. Mâinile tatălui meu, care fuseseră întotdeauna puternice, mâini de muncitor, erau numai piele și os. În ele ținea împăturită o hârtie cu scorurile.

– Am auzit că voiai să mă vezi.

– Dumnezeule, tată, mă sufoc, am spus uitându-mă la el pentru o secundă. Acolo, jos, sunt chiar cei de la Yankees sau niște agenți FBI sub acoperire?

– Crezi că am vreo legătură cu ce s-a întâmplat în acea casă? Tatăl meu dădu din cap dezaprobator. Ned, tu crezi că, dacă aș fi vrut să te vând, aș fi făcut-o în fața mamei tale? Dar să ne întoarcem la întrebarea ta, spuse rânjind, îl vezi pe numărul treizeci și opt? Nu cred că ar putea lovi nici o minge aruncată de *mine*.

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc. Frank se lumină și el. Pentru o secundă am zărit mocnind în ochii lui acea sclipire veche, familiară, de escroc irlandez din Boston.

– Arăți bine, Ned. Și ești și celebru acum.

– Tu arăți...

N-am știut ce să spun. Nu era ușor să-l văd pe tata așa.

– Nu trebuie s-o spui, zise el lovindu-mă cu programul peste picior. Arăt ca o fantomă care nu știe că a murit.

– Aveam de gând să spun ceva mai blând, am zâmbit eu.

Meciul ajunsese deja la a treia repriză. Loveau cei de la Sox, conduși cu 3–1. Mulțimea îi încuraja să fie uniți. Tata clătină din cap.

– Neddie, n-aș fi crezut nici într-o mie de ani că va trebui să-mi scot pălăria în fața ta. Mi-am petrecut viața driblându-i pe toți pentru orice oportunitate. Și uită-te la tine! Dai gol de la jumătatea terenului din prima încercare.

– Presupun că am fost întotdeauna puțin reținut. Am ridicat din umeri. Am știut întotdeauna că o să fac ceva măreț.

– Ei bine, Neddie, mi se rupe inima. Frank își curbă buzele într-un zâmbet trist. Oare nu senatorul Moynihan a spus că asta e soarta irlandezilor, astfel ca viața să ne facă să suferim continuu?

– Cred că vorbea despre familia Kennedy, tată. Sau despre Sox.

– Oricum, acestui bătrân i se rupe inima, spuse tata. Ce-a mai rămas din ea.

M-am uitat în ochii lui de un albastru-deschis, aproape transparenți. Nu la bătrânul slăbit pe care nu-l mai văzusem de patru ani. Ci la escrocul de o viață, despre care știam că mă trage din nou pe sfoară.

– Și mie mi se rupe inima, tată. Cine e Gachet?

Tatăl meu își menținu privirea spre teren.

– Cine să fie *cine?*

– Te rog, termină, tată. Ți-ai trăit viața cum ai vrut, dar acum sunt și eu prins în ea. Am nevoie să mă salvezi. Cine e Gachet?

– N-am idee despre cine sau despre ce vorbești, fiule. Îți jur pe Dumnezeu, Ned.

Am fost întotdeauna uimit de felul în care tatăl meu putea să îți vândă o minciună evidentă ca pe un adevăr.

– Georgie a avut o scăpare, i-am spus.

– Zău? făcu tatăl meu ridicând din umeri nedumerit. Ce fel de scăpare?

– A vorbit despre un Jackson Pollock care a fost furat. Asta nu cred că a fost dat la iveală până acum.

Frank zâmbi. Mă bătu pe umăr cu programul.

– Ți-ai ratat menirea, Ned. Trebuia să te faci detectiv, nu salvamar.

Am ignorat remarca.

– Te rog, tată, cine e Gachet? Nu te juca cu mine. Știm amândoi că Mickey nu ar fi făcut nimic fără să se sfătuiască întâi cu tine.

Am auzit lovitura bâtei. Mulțimea se ridică în expectativă. O lovitură directă pe deasupra zidului de lângă Nomar și două tururi complete. Nici unul din noi nu era atent.

– Sunt pe moarte, Ned, spuse tatăl meu. Nu am nici puterea, nici timpul necesare.

– Nu o să mori dacă îți faci rost de un rinichi.

– Rinichi? Pentru prima dată se întoarse spre mine cu pupilele întunecate de mânie. Chiar crezi că aș putea trăi cu gândul că le-am înscenat așa ceva acelor copii, Neddie?

– Nu știu. N-aș fi crezut nici că i-ai înscenat propriului fiu o lovitură criminală și că o să poți trăi cu asta. Ai pierdut deja un fiu, tată. Era implicat într-o lovitură pentru tine, corect? Corect?

Frank respiră scurt, apoi tuși. Nu-mi puteam da seama ce se petrece în mintea lui. Remușcare; mai degrabă negare. Ședea acolo pur și simplu, urmărind meciul. Arătă spre perete.

– Știi că acum au locuri și acolo?

– Tată, am spus întorcându-mă spre el. Te rog... Termină cu prostiile! Sunt căutat pentru *crimă.*

Frank își încleștă dinții, de parcă el era cel care suferea. Strânse programul tare în mâinile scheletice.

– Nimeni nu trebuia să pățească nimic, spuse el în sfârșit. Asta e tot ce am de spus.

– Dar au pățit, tată. Mickey, Bobby, Barney, Dee. Sunt morți cu toții. Știi cum mă simt când știu că tu ești singura persoană căreia pot să-i cer ajutorul? Ajută-mă să-i găsesc pe criminali, tată. Ajută-mă să-mi răzbun prietenii.

Se întoarse spre mine. Pentru o secundă am crezut că o să cedeze.

– Georgie te-a sfătuit bine, Ned. Ia-ți un avocat bun. Apoi predă-te. Orice om cu capul pe umeri știe că nu tu i-ai omorât pe puștii ăia. Eu nu știu mai multe.

– Nu știi mai multe? am întrebat cu ochii înfierbântați de lacrimi.

– Ieși din încurcătura asta, Neddie, spuse Frank întorcându-se și uitându-se furios la mine.

Nu cred că m-am simțit vreodată mai deprimat decât în acel moment, știind că tatăl meu o să mă lase să mă ridic și să plec, fără să facă nimic pentru a mă ajuta. Sângele îmi fierbea. M-am ridicat și m-am uitat în jos la el.

– O să-l găsesc, tată. Și când îl găsesc, o să aflu și despre tine. Nu-i așa?

Câțiva dintre cei de la Yanks ajunseseră la bază. Cei de la Sox făcuseră o schimbare la aruncare. Dintr-odată A-Rod aruncă o minge spre peretele din stânga terenului.

– Poți să crezi asta? scuipă tata. Exact cum spuneam, un nenorocit de blestem.

– Cred, tată.

I-am dat timp cât să se răzgândească, dar nici măcar nu s-a uitat la mine.

Mi-am tras șapca pe ochi și am părăsit terenul.

Și pe tata.

Capitolul 41

Nu am ajuns mult mai departe de a doua rampă a stadionului până să-mi dau seama că mă amăgeam. Toată bravura despre cum o să-l găsesc pe Gachet... Tot ce aveam erau sutele de dolari pe care mi le îndesase unchiul George în mână. Fața mea apărea la toate știrile. În orice secundă puteam fi încercuit de polițiști.

Nu știam nici măcar care era următoare mea mișcare.

Stăteam lângă parc pe Yawkey Way și pentru prima dată nu știam încotro s-o apuc. Știam cât de rău dădea chestia cu Tess MacAuliffe. Mai știam că probabil ADN-ul și amprentele mele erau peste tot prin cameră. Dar adevărul era că nu făcusem nimic altceva decât să pornesc câteva alarme de proastă calitate. Poate că Ellie avea dreptate. Poate că aveam o singură soluție. Să mă predau. Și fiecare moment de zăbavă era o ratare a acestei șanse.

Am găsit un telefon cu fise la câteva străzi distanță, în Kenmore Square. Trebuia să vorbesc cu cineva și un singur nume îmi venea în minte: Dave. Când i-am format numărul de mobil, am simțit cum toată greutatea lumii mi se ridică de pe umeri.

– Ned! exclamă Dave înăbușit când îmi auzi vocea. Dumnezeule, Neddie, am așteptat vești de la tine. Unde ești? Ești bine?

– Sunt OK. Mă gândesc la o grămadă de lucruri. Nu am reușit să rezolv situația chiar așa cum plănuisem.

Vocea lui coborî:

– Te-ai văzut cu tata?

– Da, ne-am văzut. În puține cuvinte mi-a urat noroc și a spus să-i scriu câte un rând de la închisoare. Cu toate astea, trebuie să te duci să-i vezi pe cei de la Sox jucând. Asta chiar a fost ceva. Ascultă, m-am mai gândit. La ce ai spus. Trebuie să vorbim, Dave.

– Și eu trebuie să vorbesc cu tine, Neddie. Vocea lui suna agitată. Și eu am să îți spun ceva. Despre acest Gachet... Dar, Ned, a fost poliția la mine. Toți se ocupă de asta acum. Am vorbit cu câțiva oameni... Cu toții știu că nu tu i-ai omorât pe Mickey și pe tipii de acolo. Se pare că există o chestie care se numește stare de agitare. De fapt, asta înseamnă că în momentul în care te-ai opus arestării nu erai în toate mințile.

– Asta ar fi apărarea mea? Că sunt nebun?

– Nu nebun, Ned. Că ai fost forțat să faci ceva ce nu ai fi făcut dacă aveai mintea limpede. Dacă te ajută să scapi de o parte din toate astea, de ce nu? Dar nu te mai afunda și mai mult. Ai nevoie de un avocat.

– Îți cauți clienți, domnule avocat?

– Ceea ce încerc eu să fac, tâmpitule, este să îți salvez viața.

Am închis ochii. „Acum s-a terminat, nu?" Trebuia să fac ceea ce trebuie.

– Unde ne putem întâlni, frate? Nu pot risca să trec pe la bar.

Dave se gândi câteva secunde.

– Îți amintești X-Man?

Philly Morsani. Aveam obiceiul să ne uităm la metrou la el în pivniță, pe Hillside, în cartierul unde crescuserăm. Era ca un fel de club privat al nostru. Îi plăcea atât de mult *X-Files,* încât îl poreclisem X-Man. Am auzit că lucra la Verizon acum.

– Sigur, îmi amintesc.

– E plecat cu afaceri și eu am fost cel care a avut grijă de casă. Cheia de la pivniță e la locul ei. Acum sunt la școală. Am

câteva lucruri de terminat aici. Ce părere ai de ora șase? Dacă ajung primul, îți las ușa descuiată.

– În timpul ăsta o să exersez să-mi țin mâinile la spate. Pentru momentul când îmi pun cătușele.

– O să te scoatem din asta, Ned. Nu ți-am spus până acum, dar am luat un zece la Legi.

– Isuse, acum totul pare mult mai ușor. Să trecem la subiect, ce-ai făcut la Litigii?

– La Litigii? spuse Dave oftând. Mm, la asta am picat.

Am început să râdem. La auzul propriului meu râs și la sentimentul că cineva era alături de mine, am simțit că sângele mi se încălzește și că prind puteri.

– O să te scoatem din asta, repetă Dave. Stai ascuns. Ne vedem la șase.

Capitolul 42

Aveam câteva ore de pierdut, așa că m-am plimbat prin Kenmore Square. Am băut o bere într-un bar irlandez gol și m-am uitat absent la sfârșitul meciului. The Sox au reușit chiar să marcheze de trei ori în repriza a noua și să câștige. Poate că ar trebui să cred totuși în miracole.

Am băut și ultima gură de bere – m-am gândit că poate va fi ultima pentru un timp foarte lung. Viața, așa cum o știam, era pe cale să se încheie. În mod sigur aveam să merg la închisoare. Am aruncat o hârtie de zece dolari pentru barman. „Stare de agitare... Excelent, Ned, viața ta a fost redusă la speranța că te-ai comportat ca un nebun."

Era trecut puțin de ora cinci când am găsit un taxi care m-a dus în Brockton pe patruzeci de dolari. Am coborât pe Edson și am traversat prin spatele școlii elementare spre Hillside, unde mă întâlneam cu Dave.

Era a treia casă în josul străzii, gri, în stilul Cape Cod și bătută de vreme, cu o alee scurtă și abruptă. Am simțit un val de ușurare. WRX-ul negru al fratelui meu era parcat pe stradă.

Am așteptat câteva secunde lângă un felinar, privind pe stradă. Nici un polițist. Nu mă urmărise nimeni. „E timpul să terminăm cu asta..."

Am alergat spre laterala casei. După cum spusese Dave, ușa la pivniță era deschisă. Ca pe vremuri. Stăteam pe-acolo, ne uitam la meciuri; ocazional, fumam puțină iarbă.

Am bătut la geam.

– Dave!

Nu răspunse nimeni.

Am împins ușa și mirosul de naftalină mucegăită îmi trezi multe amintiri plăcute. Philly nu prea redecorase de când am plecat. Aceeași canapea din tartan și împletitură de nuiele și același balansoar ponosit. O masă de biliard cu câteva lămpi Miller Lite deasupra lor, un bar din lemn ieftin.

– Hei, Dave! am strigat.

Am observat că pe canapea era o carte deschisă. O carte de artă. Am întors-o: *Picturile lui Van Gogh.* Dacă nu cumva gusturile lui Philly în materie de lectură se rafinaseră cât timp am fost plecat, mă gândeam că a adus-o Dave. Pe coperta interioară era o ștampilă de la Biblioteca Colegiului din Boston. Spusese că vrea să-mi arate ceva ce are legătură cu Gachet.

– Davey, unde naiba ești, omule?

M-am trântit pe canapea și am răsfoit cartea până la o pagină marcată cu un post-it galben.

Am observat portretul unui bărbat în vârstă cu o privire melancolică în ochii albaștri, pătrunzători, care se sprijinea în pumn și purta o tichie albă. Rotocoale vangoghiene ieșeau în evidență în fundal.

Ochii mi se concentrară pe text.

Portretul doctorului Gachet

M-am uitat mai îndeaproape, cu ochii lipiți de scrisul mic. *Portretul doctorului Gachet. 1890.*

Am simțit că-mi crește entuziasmul. Pictura fusese făcută cu peste o sută de ani în urmă. Oricine ar fi putut folosi numele. Dar dintr-odată aveam o speranță. Gachet era real. Poate Ellie Shurtleff ar ști ceva despre asta.

– Dave! l-am strigat eu mai tare.

M-am uitat pe scări spre primul etaj.

Apoi am observat lumina aprinsă la baie și ușa ușor întredeschisă.

– Isuse, Dave, ești acolo? M-am dus sus și am bătut la ușă. Forța bătăilor mele o deschise de tot.

Tot ce-mi amintesc este că pentru următoarele șaizeci de secunde am stat acolo de parcă fusesem lovit în plin cu un baros.

O, Dave... O, Dave.

Fratele meu era proptit pe vasul de toaletă, în hanoracul lui BC cu glugă. Capul îi era ușor întors într-o parte. Peste tot era sânge care-i curgea din abdomen, pe blugi, pe podea. Nu se mișca. Dave se uita doar la mine cu o expresie placidă care parcă spunea „Unde naiba ai fost, Ned?"

– Dumnezeule, Dave, nu!

M-am repezit la el încercând să iau un puls despre care știam că nu mai există, încercând să-l readuc cumva la viață. În stânga coastelor, prin hanorac era o rană mare făcută prin înjunghiere. Am ridicat hanoracul și practic partea stângă a abdomenului lui Dave mi-a căzut în mâini.

M-am împleticit către înapoi, simțind că mi se înmoaie picioarele. M-am lovit de peretele de la baie și m-am scurs neajutorat pe podeaua toaletei.

Dintr-odată corpul începu din nou să-mi transpire. Nu mai puteam să stau acolo pur și simplu și să mă holbez la Dave. Trebuia să ies. M-am ridicat împiedicându-mă, părăsind baia. Aveam nevoie de aer.

Atunci am simțit o mână care se încolăcea în jurul gâtului meu. Strâns, incredibil de strâns. O voce îmi șuieră în ureche:

– Ai câteva lucruri care ne aparțin, domnule Kelly.

Capitolul 43

Nu puteam respira. Capul și gâtul îmi erau smucite către spate de un bărbat foarte puternic. O lamă ascuțită îmi apăsa pe cutia toracică.

– Operele de artă, domnule Kelly, spuse vocea din nou, și, dacă nu începi să-mi spui despre picturi în următoarele cinci secunde, cam ăsta o să fie tot timpul pe care-l mai ai pe lumea asta.

Ca să-și argumenteze spusele, tipul apăsă din nou muchia lamei.

– Ultima șansă, domnule Kelly. Îl vezi pe fratele tău? Îmi pare rău că arată așa, dar pur și simplu nu știa nimic despre venirea ta aici. Pentru tine nu va fi la fel de ușor. Îmi împinse capul mai mult pe spate și îmi apăsă vârful lamei sub bărbie. Nimeni nu se pune cu cei pentru care lucrez.

– Nu am nici un tablou. Crezi că aș minți în legătură cu asta acum?

Frecă zimții lamei de gâtul meu.

– Mă iei drept un imbecil, domnule Kelly? Ai ceva ce ne aparține. În valoare de aproximativ șaizeci de milioane de dolari. Vreau să începi să vorbești despre operele de artă. Acum.

Ce ar fi trebuit să-i spun? Ce puteam să-i spun? Nu știam nimic despre operele de artă dispărute.

– Gachet! Am strigat, răsucindu-mi capul. Sunt la Gachet. Găsiți-l.

– Îmi pare rău, domnule Kelly, nu cunosc nici un Gachet, din păcate. Ți-am dat cinci secunde și acum mai ai una. Strânse mai tare. Salută-ți fratele, nenorocitule...

– *Nu!*

Am urlat, așteptând să simt cum lama se înfige în gâtul meu, după care picioarele mi s-au ridicat de pe pământ. Poate că îmi oferea o ultimă șansă să vorbesc. Știam că nu o să plec de acolo în viață, indiferent ce i-aș fi spus.

Mi-am izbit cu toată puterea cotul în cutia toracică a tipului – l-am auzit cum i se taie răsuflarea. Strânsoarea slăbi destul cât să-mi permită să ating pământul cu picioarele, și celălalt braț îi căzu pentru o clipă. M-am rostogolit înainte, ridicându-l peste spatele meu. Agită lama și am simțit o tăietură pe braț. L-am izbit cu toată puterea de perete.

Dintr-odată tipul era întins la podea.

Avea cam patruzeci de ani, păr des și grizonant, purta o jachetă sintetică și era bine făcut – se vedea că își lucrase corpul. Nu aveam cum să îi rezist. Mai avea în mână cuțitul și se răsuci repede, ghemuindu-se. Aveam aproximativ o secundă să găsesc o cale de a-mi salva viața.

Am căutat în jur ceva cu care să mă apăr. Lângă perete era o bâtă de baseball din aluminiu. Am lovit cu toată puterea. Nenorocita de bâtă sparse doar lămpile de deasupra mesei de biliard.

Tipul făcu un pas înapoi în mijlocul unei explozii de cioburi. Râdea de mine.

– Nu am operele de artă! am strigat.

– Îmi pare rău, domnule Kelly, spuse el începând să agite cuțitul, nu-mi pasă deloc.

Se apropie de mine și cuțitul îmi crestă din nou antebrațul. Mâna îmi fu săgetată de o durere incredibilă, cauzată probabil de faptul că văzusem cum se produsese tăietura.

– Ăsta e doar începutul, spuse el zâmbind.

Am rotit bâta înspre mâna lui și am reușit să-l nimeresc. Gemu. Cuțitul căzu pe podea cu un zdrăngănit.

Se izbi în mine. M-am lovit de perete de am văzut stele verzi. Am încercat să-l țin la distanță cu bâta, dar se apropiase prea mult. Și era prea puternic.

Începu să-mi împingă bâta în piept, apăsându-mi coastele și plămânii. Încet, o ridică mai sus. Până când îmi ajunse la trahee.

Am început să mă sufoc. Deși eram puternic, nu puteam să-l mișc. Nu aveam aer.

Simțeam cum mi se umflă venele de pe față. Cu ultimele puteri am ridicat genunchiul și l-am lovit între picioare. M-am aruncat în el. Ne-am rostogolit prin cameră dărâmând rafturile din spatele mesei de biliard – piese de joc, tacuri de biliard, video-recorderul.

L-am auzit pe tip gemând. „Dumnezeule, poate s-a lovit la cap." I-am zărit cuțitul pe podea. M-am repezit la el, întorcându-mă înainte să i se limpezească privirea.

I-am tras violent capul spre spate și i-am împins propriul cuțit sub bărbie.

– Cine te-a trimis?

Nenorocitul îmi omorâse fratele. Nu-mi trebuia prea mult să-i împing lama în beregată.

– Cine te-a trimis? *Cine?*

Își dădu ochii peste cap până i se văzu albul ochilor.

– Ce dracu'?

L-am prins de gulerul jachetei de parcă încercam să-l trag din apă într-o barcă, dar tipul se prăbuși pur și simplu în brațele mele.

Lama unei patine de hochey îi era înfiptă în spate. L-am împins și el s-a rostogolit, mort.

Eram stors de puteri și extenuat. Abia mă mișcam. Ședeam acolo pur și simplu, respirând greu și uitându-mă la el. Apoi m-am lovit de realitate. „Tocmai ai omorât un om."

Nu mă puteam gândi la asta – nu acum. M-am întors la fratele meu și am îngenuncheat lângă el pentru o ultimă dată. Lacrimile îmi umplură ochii. Mi-am plimbat mâna pe obrazul lui Dave.

– O, Dave, ce-am făcut?

M-am chinuit să mă ridic și m-am împleticit înapoi spre cartea de artă de pe canapea. Am smuls pagina cu portretul doctorului Gachet.

Apoi m-am strecurat afară din pivniță, în noapte. Brațul îmi sângera, așa că mi-am folosit puloverul pe post de bandaj. Apoi am făcut ceva la care mă pricepeam de minune în ultimul timp.

Am fugit.

Capitolul 44

Telefonul mobil îl făcu să sară din pat. Oricum Dennis Stratton nu dormea. Stătea la pândă, uitându-se la știrile externe pe CNBC. Îmbrăcat în boxeri, sări și luă telefonul în mână la al doilea târâit. Verifică numărul iluminat. *Număr privat.*

Se simți entuziasmat. Situația fusese rezolvată.

– Le avem? întrebă Stratton pe un ton scăzut.

Voia să pună punct acum. Situația îl agita. Și nu-i plăcea să se simtă agitat. Dennis Stratton era un om căruia îi plăcea să dețină controlul.

– Aproape... ezită interlocutorul.

Stratton simți că ceva se schimbase.

– O să mai avem nevoie de încă puțin timp.

– Mai mult timp...

Buzele lui Stratton erau uscate. Își luă halatul pe el și se îndreptă spre balcon. Se uită la Liz. I se păruse că o auzise foindu-se în patul lor chinezesc, lăcuit în negru.

– Această problemă nu ne permite „încă puțin timp". Ai spus că l-am prins. M-ai asigurat că sunt implicați profesioniști.

– Așa este, spuse interlocutorul, doar că...

– Doar că *ce?* izbucni Stratton.

Stătea în picioare în halat, uitându-se la ocean, în timp ce briza îi mângâia puținul păr de pe tâmplele capului său chelios. Era obișnuit să i se aducă rezultate. Nu scuze. De aceea îi plătea oamenii.

– Am avut o mică problemă.

Partea a patra

RIPOSTA

Capitolul 45

În biroul din Florida, Ellie se uita pe raportul venit de la Boston despre asasinarea lui David Kelly și a unui alt bărbat în Brockton, cu două zile înainte. Se simțea pur și simplu oribil – crimele ar fi putut fi vina ei.

Fusese o treabă sângeroasă – de profesionist. O plagă de cuțit sub a cincea coastă din stânga, lama învârtită cu sadism în inimă. Intenția celui care o făcuse fusese să-i provoace suferință victimei. Iar celălalt tip – cel cu patina înfiptă în spate – era un criminal de profesie pe nume Earl Anson cu legături în Boston și în sudul Floridei.

Și ceva ce o tulbura și mai mult: locul crimei era plin de amprentele lui Ned.

Cum putuse să îl judece atât de greșit? Fie că era cel mai sadic criminal de care ea auzise, fie un criminal incredibil de sadic îl urmărea. Cineva care știa pe cine ar contacta Ned în Boston. Cineva care voia ceva ce era în posesia lui Ned.

Cum ar fi poate niște tablouri furate.

Acum numele lui Ned era legat de *șapte* crime. Era mai mult decât suspect principal. Chipul lui era pe faxurile tuturor departamentelor de poliție. Era cel mai urmărit din Boston de la – ce? – de la Strangulatorul din Boston.

„Nu." Ellie închise dosarul, imaginându-și scena. Nu se poate ca lucrurile să se fi desfășurat așa. Nu după cum vorbise

Ned despre fratele său. Nu și-l putea imagina omorându-l pe Dave. „NU! Imposibil!" Scoase notițele mâzgălite după răpire: „Facultatea de Drept BC. Speranța familiei..."

Poliția găsise la locul faptei o carte de artă cu o pagină smulsă. Celebrul portret al lui Van Gogh. Așadar, acum știa și Ned.

„Căutați în continuare, o implorase Ned, găsiți-l pe Gachet."

Mai era și Tess. Ce legătură avea ea cu toate astea? Pentru că o legătură trebuia să fie. Rapoartele poliției despre ea erau schematice. Aproape de zero. Actele ei nu duseseră nicăieri. Notele de plată de la hotel fuseseră tot timpul plătite cu bani gheață.

O senzație ciudată îi străbătu creierul. „Ai simțit vreodată că te îndrăgostești, Ellie?"

„Revino-ți, își spuse. Revino la normalitate!" Tipul o răpise și ținuse o armă ațintită asupra ei timp de opt ore. Era implicat în șapte crime. Pe urmele lui erau la fel de mulți oameni ai legii câți erau și pe urmele lui Bin Laden. Chiar se putea să o încerce un sentiment de gelozie?

Și cum se făcea că, în ciuda tuturor probelor, ea chiar credea în tipul ăsta?

„Întoarce-te la operele de artă", își spuse Ellie. Jaful era cheia. Avusese sentimentul ăsta încă de la început.

Cablul era tăiat – hoții știau codul alarmei. Dacă tovarășii lui Ned nu furaseră obiectele de artă, altcineva o făcuse. Cine?

Se putea ca persoana din spatele jafului să fi intrat în panică la gândul că polițiștii vor pune totul cap la cap atunci când vor vedea că hoții folosiseră codul de alarmă? Tăiase firele pentru a ascunde faptul că acel cod fusese dezvăluit?

Aceleași trei cuvinte.

Ajutor din interior.

Capitolul 46

Ellie aștepta răbdătoare în timp ce un Bentley decapotabil de culoarea șampaniei se îndrepta spre ea prin porțile deschise, cu roțile scrâșnind pe aleea lungă cu pietricele albe.

– Agent Shurtleff, spuse Stratton oprindu-se în rond și mimând surpriza. Purta mănuși de golf, iar expresia de pe fața lui dădea de înțeles că îi făcea la fel de multă plăcere să o vadă cât i-ar fi făcut un meci de crichet în pădure.

– Felicitări pentru arestarea din Boston, continuă Stratton coborând din mașină. Presupun că în tot timpul petrecut alături de Kelly n-ai aflat nimic despre operele mele de artă?

– Am luat legătura cu dealerii și agențiile de poliție din toată lumea, spuse Ellie încercând să nu se încrunte. Nu ne-a fost semnalat nimic.

– Nu a fost semnalat, nu? zâmbi Stratton din spatele ochelarilor săi de soare Oakley. Ei bine, lasă-mă să îți împărtășesc un mic secret, spuse el apropiindu-se și soptind tare în urechea lui Ellie: *Aici nu sunt.*

Stratton se îndreptă spre casă, iar Ellie îl urmă. O menajeră ieși și îi înmână câteva mesaje.

– Și ce se mai aude cu simpaticul tău prieten? Salvamarul care a reușit să-mi spargă casa? Despre el v-a fost semnalat ceva?

– Presupun că acesta este motivul vizitei mele, replică Ellie cu vocea răsunându-i în imensul hol. Adevărul este că avem motive să credem că de fapt nu v-a spart nimeni casa.

Stratton se întoarse exasperat. Își ridică ochelarii de soare pe chelie.

– Aș fi zis că după ce omul ăsta ți-a ținut pistolul la tâmplă ai terminat-o cu teoria „ajutorului dinăuntru". Câți a omorât până acum? Cinci? Șase? Recunosc că nu am urmat școala de detectivi, dar nu mi se pare o exagerare să cred că poate a luat și tablourile mele.

Ellie își simți mușchii faciali zvâcnind.

– Nu vă reține decât un minut.

Stratton se uită la ceas.

– Am un prânz la Club Colette în douăzeci de minute. Presupun că mai am un singur minut să îți aud ultimele „concluzii".

Ellie îl urmă neinvitată în birou, unde Stratton se aruncă într-un scaun de piele în spatele biroului.

– Vă amintiți că v-am întrebat de ce era tăiat cablul de alarmă, deși menajera își amintea că intrușii aveau codul de interior? întrebă Ellie așezându-se pe un scaun în fața lui și deschizându-și geanta.

Stratton își încrucișă mâinile nerăbdător.

– Desigur, nu am trecut deja prin asta?

– Vom fi trecut, spuse Ellie scoțând la vedere un plic maro, imediat ce vom înțelege ce este *asta.*

Scoase o pungă de plastic pentru dovezi și o puse în fața lui pe birou. Înăuntru era o bucată de hârtie. Stratton o privi, în timp ce rânjetul obraznic i se ștergea de pe față.

10–28–85. Codul alarmei lui.

– Nu este tocmai o exagerare, spuse Ellie mușcându-și buza, să ne mirăm de ce hoții ar fi fost atât de interesați de data primului dumneavoastră IPO[1], nu-i așa?

---

[1] Initial Public Offering – prima vânzare de acțiuni către public a unei companii (n.tr.)

– Unde ai găsit asta? întrebă Stratton încordat.

– Asupra unuia dintre cadavrele din Lake Worth, răspunse Ellie. Cred că v-am întrebat și mai înainte dacă puteți să-mi dați o listă cu toți cei care au acces la codul alarmei. Cred că mi-ați spus că un îngrijitor, menajera, fiica dumneavoastră, doamna Stratton, desigur...

Stratton clătină din cap, ca și cum îl amuza ceva.

– Chiar vă credeți un detectiv de prima mână, nu-i așa, agent Shurtleff?

Ellie simți că i se încordează șira spinării.

– Ce vreți să spuneți?

– Sunteți licențiată în arte, spuse Stratton. Cred că meseria dumneavoastră este să îi ajutați pe ceilalți detectivi când vine vorba de proveniența și de autenticitatea operelor. Îmi imaginez că vă e foarte greu, ca o admiratoare a frumosului ce sunteți, să trebuiască să vă petreceți viața urmărind frumoasele posesiuni ale altora.

– Slujba mea este să dau la iveală falsurile, replică Ellie ridicând din umeri, indiferent că sunt făcute pe pânză sau nu.

Cineva bătu la ușă. Apăru capul lui Liz Stratton.

– Îmi cer scuze, spuse ea zâmbindu-i lui Ellie și apoi continuând plictisită spre Stratton: Dennis, au venit oamenii cu cortul.

– Vin imediat. Se uită la ea zâmbind, apoi se întoarse spre Ellie. Mi-e teamă că s-a terminat momentul în care risipeam bani, agent Shurtleff. Se ridică. Pregătim casa pentru o mică adunare ce va avea loc sâmbătă seara. Liga pentru Conservarea Coastei, o cauză minunată. Ar trebui să vii. Tocmai ne-am încasat suma de la compania de asigurări. O să fie diverse noi tablouri pe pereți. Mi-ar plăcea să-ți aud părerea.

– Desigur, spuse Ellie. Ați plătit prea mult.

Stratton se uită la ea în continuare cu un zâmbet infatuat. Băgă mâna în buzunar și scoase un teanc de bancnote, cărți de credit și niște mărunțiș, pe care le lăsă pe birou.

– Atâta timp cât ne înțelegem, agent Shurtleff: una dintre grijile mele este să-mi protejez familia de cei care își bagă nasul în treburile noastre personale și fac acuzații.

Ellie luă punga de probe și era pe cale să o pună la loc în plic. Ceva o făcu să se oprească și să se uite.

– Jucați golf, domnule Stratton?

– Joc, agent Shurtleff, zâmbi Stratton. Acum te rog să mă scuzi.

Printre bancnotele și mărunțișul din grămăjoară, Stratton aruncase pe biroul său englezesc de piele un reper negru de golf.

Capitolul 47

Când am plecat de la casa lui Philly, am sărit în mașina lui Dave. M-am gândit că aveam ceva timp înainte ca trupurile să fie descoperite – cel mult o zi – și că până atunci trebuia să fiu la mulți kilometri depărtare. Dar în ce direcție?

Am condus nebunește, cu imaginea fratelui meu zăcând acolo ca un animal înjunghiat perindându-mi-se în fața ochilor. Știind că eu l-am târât în asta. Uitându-mă la lucrurile lui răspândite prin mașină – manuale, o pereche de pantofi de sport Nike purtați, CD-uri, muzica lui Dave.

Am abandonat mașina într-un oarecare orășel uitat de lume din Carolina de Nord, și am cumpărat un Impala pe 350 de dolari de la un vânzător dintr-o reprezentanță de mașini folosite, care nu mi-a pus alte întrebări. M-am dus la toaleta unui restaurant de pe marginea șoselei și mi-am vopsit părul. Apoi am tăiat cu atenție o mare parte din el.

Când m-am uitat în oglindă, eram alt om. Părul meu blond și des dispăruse. Împreună cu multe alte lucruri.

În timpul acelei călătorii m-am gândit să-mi pun capăt zilelor. Să cotesc pur și simplu într-o parcare îndepărtată de pe autostradă și să sar cu mașina asta veche de pe o stâncă, dacă puteam găsi una. Asta m-a făcut să râd. Eram căutat pentru șapte crime și nu aveam nici măcar o armă!

Și aș fi putut să o fac – să termin totul în acea călătorie. Dar dacă aș fi făcut-o, toată lumea m-ar fi crezut vinovat de uciderea celor pe care îi iubeam. Și dacă aș fi făcut-o, cine l-ar fi căutat pe criminal? Așa că m-am gândit să mă întorc în Florida, acolo unde începuse totul.

Ciudat, dar avea oarecum o logică. O să le demonstrez eu lor. Polițiștilor, celor de la FBI, lumii întregi. Nu am făcut-o eu, nu am ucis pe nimeni – mă rog, cu excepția acelui criminal.

Așadar, o zi mai târziu, rabla mea zdrăngănea pe podul Okeechobee din Palm Beach. Am parcat în fața clubului Brazilian Court. M-am uitat la clădirea gălbuie, mirosind aroma degajată de grădini, dându-mi seama că ajunsesem la capătul călătoriei mele – acolo unde începuse totul.

Am închis ochii sperând la o revelație karmică ce avea să-mi spună exact ce să fac în continuare.

Iar când am deschis ochii, am văzut semnul.

Pe ușa din față ieșea Ellie Shurtleff.

Capitolul 48

Erau câteva moduri de acțiune, hotărî Ellie.

Putea să-i împărtășească lui Moretti ce descoperise și să lase situația pe mâinile lui. În fond, asasinarea lui Tess MacAuliffe nici măcar nu era cazul ei. Sau putea să paseze toate astea celor de la Poliția din Palm Beach. Dar Ellie văzuse deja cum îl tratau aceștia pe Stratton.

Sau putea să-și facă exact ceea ce își dorea din toată ființa să facă.

Să mai continue puțin. Doar un pas sau doi... Ce se putea întâmpla?

O rugă pe asistenta ei să-i printeze o fotografie a lui Stratton de pe internet. Îi lăsă vorbă lui Moretti că iese câteva ore. Apoi se urcă în Crown Vic și o luă pe autostradă, înapoi spre Palm Beach.

Știa că Moretti ar fi făcut infarct dacă ar fi aflat, și asta o făcu să zâmbească. „La naiba cu arta!"

Trecu podul peste Okeechobee și se îndreptă spre Brazilian Court. Acum era mult mai liniștit decât cu câteva zile înainte.

Ellie intră în hol. Un blond atrăgător stătea la recepție. Ellie îi puse în față insigna de FBI agățată la gât. Îi arătă poza lui Dennis Stratton.

– L-ai văzut din întâmplare pe acest individ pe aici?

Recepționerul studie poza un minut, apoi dădu din umeri în sens negativ. I-o arătă unei colege. Ea dădu din cap că nu.

– Poate doriți să i-o arătați lui Simon. El lucrează de noapte.

Ellie le mai arătă poza portarilor și apoi managerului restaurantului. O arătă câtorva ospătari. Toată lumea dădea din cap în semn că nu. Era o încercare hazardată, își reaminti Ellie. Poate că avea să se întoarcă în timpul nopții și să încerce cu Simon.

– Hei, îl știu pe ăsta, spuse unul dintre ospătarii de la room-service.

Îl găsise în bucătărie. Ochii i se luminară când îi văzu fața.

– E prietenul lui MacAuliffe.

Ellie clipi.

– Ești sigur?

– Sigur că sunt sigur! exclamă Jorge, ospătarul. Vine pe aici din când în când. Lasă bacșișuri foarte bune. Mi-a dat odată douăzeci de dolari să las o sticlă de șampanie.

– Vrei să spui că erau prieteni? întrebă Ellie, simțind cum i se accelerează pulsul.

– Poți să spui și *prieteni.* Jorge aruncă un zâmbet. În sensul că vreau să învăț și eu cum să mă „împrietenesc" așa cu cineva. Trebuie să fi avut o grămadă de biștari, nu?

– Da, aprobă Ellie, o grămadă de biștari, Jorge.

Capitolul 49

Am întors Impala într-o parcare pe jumătate plină de pe Military Trail la sud de Okeechobee. Lângă Vern's Tank, și Tummy, și Seminole Pawn, departe de vilele de pe plajă.

Locul arăta ca un birou de transporturi dărăpănat sau ca una dintre cocioabele de stuc văruite în care stăteau avocați în mizerie în căutare disperată de cazuri. Îl dădea de gol doar numărul mare de Vespa-uri tunate de pe trotuar și semnul din fereastră pe care scria Yamaha.

MOTOCICLETELE LUI GEOFF.
CAMPION NAȚIONAL LA CURSE MINI: 1998.

Am parcat și am pășit înăuntru. Nu era nimeni la tejghea. Din spate se auzea zgomotul unui motor turat. M-am strecurat spre garaj printre rafturile pe care erau cutii cu căști de motocicletă. Pe podea era o sticlă de bere Pete's Wicked pe jumătate goală, iar pe podea se vedea o pereche de adidași purtați ieșind de sub un Ducati 999 lustruit. Motorul fu din nou turat.

Am lovit adidașii.

– Mi se pare mie sau chestia aia sună ca accesul de tuse al unei babe?

O față plină de ulei se ivi de dedesubt. Păr portocaliu tuns scurt și un zâmbet ambiguu.

– Nu știu, amice. Presupun că asta depinde de cât de tare poate alerga bătrâneasca.

Apoi ochii i se bulbucară de parcă aș fi ieșit dintr-o criptă din *Noaptea morților vii.*

– Dumnezeule mare, *Ned!*

Geoff Hunter azvârli cheia și sări în picioare.

– Tu esti, Ned? Sau vreo dublură de-a lui Andrew Cunanan[1]?

– Eu sunt, am spus făcând un pas înainte. Ce a mai rămas din mine.

– Amice, dă-mi voie să-ți spun că mă bucur să te văd, zise Geoff clătinând din cap, dar sincer, speram să fii cu mult mai departe de locul ăsta demn de milă.

Își puse mâinile pătate de vaselină și de ulei în jurul meu.

Champ era un neozeelandez care participase câțiva ani la campionatul de motociclism. Odată deținuse chiar și recordul de viteză al turului. După una, două întreceri cu Jack – *Daniels* – și un divorț complicat, ajunsese să execute cascadorii cu motocicleta în show-uri de profil. Sărea peste mașini și prin cercuri de foc. Îl cunoscusem lucrând în bar la Bradley's. Dacă-i puneai în față orice chestie destul de nebunească însoțită și de o bere, Champ era al tău!

Se îndreptă spre un frigider mic și îmi desfăcu o bere. Apoi se așeză pe frigider.

– Presupun că n-ai veni pentru bere, nu-i așa, amice?

Am dat din cap că nu.

– Sunt în rahat până la gât, Geoff.

– Crezi că pentru simplul fapt că am creierii pe jumătate scurtcircuitați și sunt beat jumătate din timp nu pot citi ziarele, Ned? S-ar putea să fie așa –, dar știu să dau drumul la televizor.

---

[1] Criminal în serie american, notoriu pentru uciderea a cinci oameni, inclusiv pe celebrul designer Gianni Versace. (n.tr.)

– Știi că n-am făcut nimic din toate lucrurile alea, Champ, am spus eu privindu-l în ochi.

– Vezi că ții predici preotului, amice. Crezi că cei care te cunosc cu adevărat chiar își închipuie că mergi prin țară omorându-i pe toți cei pe care îi întâlnești în cale? În locul tău m-ar îngrijora *restul* lumii. Mi-a părut rău de prietenii tăi, Ned, și de fratele tău. Cum stă situația, de fapt?

– Situația este disperată, Geoff, și am nevoie de ajutor. De tot ajutorul pe care îl pot primi.

– Presupun că nu te aștepți la prea mult dacă ai venit la mine, spuse el ridicând din umeri.

– Am venit, am zis eu înghițind în sec, în singurul loc unde puteam veni.

Geoff îmi făcu cu ochiul, îndreptând berea spre mine.

– Cunosc situația, întări el cu o mișcare a capului. E o mare distanță de la locul întâi, mai ales când dimineața nici nu vezi bine, ca să nu mai vorbim de condus și de curbele luate la o sută treizeci de kilometri la oră. Îmi pare rău, amice, nu am prea mulți bani gheață. Dar știu cum să te scot de aici, dacă de asta ai nevoie. Știu niște bărci care se furișează într-o secundă pe lângă paza de coastă, indiferent de ce naiba transportă. Cred că merg și în afară. Fac pariu că îți sună foarte bine Costa Rica în momentul ăsta.

– Nu încerc să plec, Geoff. Vreau să dovedesc că nu eu am făcut acele lucruri. Vreau să descopăr făptașul, am spus eu dând din cap.

– Înțeleg. Tu împreună cu care armată, amice?

– Presupun că am fie varianta asta, fie să mă sinucid, am spus eu.

– Cunosc situația. Geoff își trecu mâna uleioasă prin părul portocaliu. Rahat, se pare că sunt persoana potrivită să-ți dea o mână de ajutor. Și pe lângă asta mor după cauze pierdute. Dar presupun că știai asta, Neddie, nu-i așa? De-aia ești aici.

– De-aia, am confirmat, și pentru că nu am unde să mă duc altundeva.

– Sunt flatat. Champ mai luă o duș̦că de bere. Cred că eș̦ti conș̦tient că dacă sunt prins cu tine risc totul. Afacerea mea, revenirea mea.

Se ridică și se îndreptă șchiopătând spre o chiuvetă. Arăta de parcă se târâse afară dintr-o grămadă, după două ore de rugby. Își spălă vaselina de pe mâini și de pe față.

– La naiba cu revenirea, amice... Dar trebuie să clarificăm ceva înainte să îmi iau un angajament.

– Nu o să te pun în pericol, Champ, dacă la asta te referi.

– *Pericol?* Se uită la mine ca la un nebun. Cred că glumeș̦ti, amice. Eu sunt cel care zboară prin foc pentru trei sute de dolari saltul. Mă gândeam doar... la dracu', eș̦ti nevinovat, Ned, nu-i așa?

– Sigur că sunt nevinovat, Geoff.

Zăbovi cu sticla de bere la gură pentru o vreme.

– OK, așa e mai ușor... Ț̦i-a spus cineva vreodată că e greu să negociezi cu tine, Ned?

Ochii lui Champ se încreț̦iră într-un surâs.

M-am dus la el și i-am întins mâna, apoi l-am tras spre mine.

– Nu aveam la cine să apelez, Geoff.

– Nu te autocompătimi în fața mea, Neddie. Orice ai pune tu la cale, e mult mai sigur decât ce fac eu de obicei. Dar înainte să mai desfacem o sticlă de bere, spune-mi ce plan ai. Trebuie să fie unul. Pe cine mai avem în vizor?

– O fată, sper, am spus.

– O fată? întrebă Geoff uitându-se la mine.

– Vestea bună este că am impresia că și ea mă crede.

– E bine de ș̦tiut, amice. O să-i copleș̦im numeric. Și vestea proastă care este?

– Vestea proastă este, am spus eu încruntându-mă, că lucrează la FBI.

Capitolul 50

– Dă-mi voie să înțeleg. Agentul special șef Moretti se ridică de la birou, holbându-se la Ellie. Stătea cu gura căscată, între șoc și neîncredere. Vrei să-l aduc pe Dennis Stratton la un interogatoriu pentru crimă?

– Ascultă. Ellie scoase punga de probe ce conținea reperul negru de golf din camera lui Tess MacAuliffe. Vezi asta, George? Când l-am interogat pe Stratton la el acasă, a scos din buzunar același tip de reper de golf. Aparține clubului de golf Trump International. Stratton este membru. Asta îl leagă de scena crimei.

– Asta îi mai leagă și pe alți o sută de oameni, spuse Moretti clipind. Am auzit că Rudy Giuliani e membru. Vrei să-l arestăm și pe el?

– Dacă el ar fi avut o relație cu Tess MacAuliffe, George, atunci da, spuse Ellie mișcând din cap afirmativ.

Ellie își deschise dosarul și așeză poza lui Dennis Stratton pe masă.

– Am fost la Brazilian Court și le-am arătat asta. O cunoștea, George. Erau mai mult decât cunoștințe. Aveau o aventură.

Moretti se uită prin ea.

– Te-ai dus la un loc al crimei care nici măcar nu este în jurisdicția noastră și ai arătat poza unuia dintre cei mai notabili

oameni din Palm Beach? Credeam că ne-am înțeles, Ellie. Tu nu investighezi crimele. Tu urmărești operele de artă.

– Sunt legate una de alta, George. Operele de artă, Stratton. Și Tess MacAuliffe. Un ospătar l-a recunoscut. Aveau o aventură.

– Și de ce-ai vrea să-l acuz, agent special? *Că-și înșela nevasta?*

Moretti o ocoli și închise ușa. Apoi se sprijini de marginea biroului, impunător ca un director de școală.

– Dennis Stratton nu este un golan oarecare pe care îl pui la zid fără dovezi reale, Ellie. Te-ai întors la Brazilian Court, încălcându-mi ordinele, în legătură cu un caz care nici măcar nu este al nostru? L-ai ațâțat pe tipul ăsta de la bun început. Și acum vrei să-l arestezi. Pentru crimă?

– A avut o relație cu victima. Cum să nu investigăm asta?

– Nu prea pot să te înțeleg, Ellie. Avem un suspect care ți-a pus o afurisită de armă la tâmplă în Boston, ale cărui amprente sunt peste tot la locul unei duble omucideri. Al cărui frate este mort și care a fost cu această Tess MacAuliffe în ziua în care a fost omorâtă. Și tu vrei ca eu să-l arestez pe Dennis Stratton?

– De ce ar fi omorât-o Kelly pe fată? Se îndrăgostise de ea, George. Stratton minte, George. Nu ne-a spus că o cunoștea pe victimă. Nu a menționat nimic celor de la Poliția din Palm Beach.

– De unde știi că nu le-a spus celor de la Poliția din Palm Beach? întrebă Moretti. Le-ai verificat depozițiile din acest caz? Expiră frustrat. O să verific la ei. Ai cuvântul meu. Așa e OK? Trebuie însă să înveți să ai încredere că agențiile desemnate să rezolve aceste cazuri își fac treaba. Și asta trebuie să faci și tu, da? *Să-ți vezi de treabă.*

– Da, aprobă Ellie.

Întinsese coarda cât putuse de tare.

– Încă ceva, adăugă Moretti punându-și mâna pe umărul lui Ellie în timp ce o conducea spre ușă. Dacă mai vii la mine vreodată cu așa ceva, următoarea ta slujbă va fi să faci investigații pentru vânzătorii de pe Collins Avenue care dau faliment din cauza fraudelor. Și asta ar fi o irosire a calificărilor tale deosebite, nu-i așa, agent special Shurtleff?

Ellie își îndesă dosarul cu probe sub braț.

– Da, domnule, spuse ea, ar fi o irosire.

Capitolul 51

Ellie își răsuci caiacul pe creasta unui val, îndreptând ambarcațiunea în momentul în care următorul val începea să se formeze.

Era superb, iar ea ținea caiacul exact pe direcție, urcând, anticipând momentul, în timp ce valurile ajungeau la apogeu.

Apoi se izbea cu putere de ele. Pentru o secundă Ellie stătea acolo într-o stare de grație, iar apoi își dădea drumul în curbura valului de parcă ar fi fost un proiectil, în timp ce picături reci de apă o loveau peste față.

Stătea în interiorul lor ca într-un tub. Asta era senzația perfectă. În acele momente de liniște, când aștepta ca valurile să se spargă, simțea că trăiește din plin.

Într-un final valul se prăbuși peste ea. Țâșni în sus, iar caiacul săltă în aer. Mai lovi de câteva ori cu vâsla, alunecând spre țărm. Un alt val o lovi din spate. Apoi Ellie glisă pe plajă. Își șterse picăturile de pe față.

De nota zece!

Se gândi să mai facă o tură, apoi trase ambarcațiunea din fibră de sticlă din apă. O luă sub braț și se îndreptă spre bungalow-ul roz cu două dormitoare, care se afla la o stradă distanță, pe care îl închiriase în Delray. Cursele astea de după-amiaza târziu, după muncă, atunci când fluxul era favorabil, erau singurele momente când Ellie se simțea singură și destul de

detașată de restul lumii ca să poată gândi. Și într-adevăr să gândească. Faptul că se mutase aici avea un mare avantaj: atunci când avea o problemă, se putea retrage în mica ei lume. Și în acest moment totul devenise o problemă.

Știa că Moretti n-avea să miște un deget în legătură cu Stratton și Tess. Îl aveau deja pe Ned gata să fie țap ispășitor. Amprente, legături cu victimele, răpirea unui agent federal.

„Fii un bun agent", își spuse Ellie. După cum spusese Moretti, chestia asta cu Tess MacAuliffe nu era nici măcar cazul lor.

În mintea ei se insinuă ceva, o vorbă a bunicului ei. Era un om care reușise pe cont propriu și care luptase cu gangsterii în anii treizeci. Tipilor răi le spunea „golănași". Reușise, de asemenea, să transforme o mică fabrică de bluze într-o mare firmă de articole sportive.

„Când viața te lovește și te aruncă într-un colț, lovește înapoi!", spunea el întotdeauna.

Ellie era sigură că jigodia de Stratton era implicat cumva. În furtul propriilor obiecte de artă, poate și în uciderea lui Tess. Felul în care râsese de ea era ca și cum ar fi vrut s-o întărâte. „Găsește-mi vreo vină. Te provoc."

„Așadar, găsește ceva, Ellie." Trase caiacul din fibră de sticlă înapoi pe verandă.

„Ripostează!"

„Ca și cum ar fi atât de simplu." Încă îmbrăcată în costumul de neopren, Ellie șterse sarea de pe carcasa ambarcațiunii.

Lucra la FBI, nu făcea afaceri cu bluze. Exista un lanț ierarhic. Avea o misiune bine definită. Trebuia să raporteze unei persoane. Nu putea doar să-și urmeze instinctul. Asta ar fi însemnat să încalci ordinele superiorilor.

Era vorba de cariera ei.

Ellie sprijini caiacul de perete și își scoase papucii de gumă, scuturându-și picăturile din păr. „Asta ar fi o irosire a calificărilor

tale deosebite, nu-i așa?“ o apostrofase Moretti. Pierdea teren în fața lui zilnic. Și Ned? De ce făcea asta?

– Ce ai de gând să faci, bombăni ea dând din cap exasperată, să-l lași pe tipul ăsta să-ți distrugă cariera?

Auzi o voce din spate, care o sperie de moarte. Ellie se răsuci rapid.

– Ai grijă ce îți dorești, Ellie... Nu poți să știi ce o să-ți aducă soarta.

Capitolul 52

– Pentru numele lui Dumnezeu, Ned! exclamă Ellie făcând ochii mari.

Sau cel puțin părea să fie Ned, cu părul scurt, mai închis și cu o barbă de patru zile.

– Nu te speria, spuse Ned ridicând mâna. Nu te răpesc de data asta, Ellie, jur.

Ellie nu era speriată. Dar era furioasă și în gardă. Antrenamentul ei dădea roade de data asta. Ochii căutară repede tocul pistolului aflat pe cuierul din bucătărie. De data asta, se gândi, ea o să preia controlul.

Se repezi spre bucătărie. Ned fugi după ea prinzând-o de mână.

– Te rog, Ellie...

Se zbătu sălbatic în strânsoarea lui.

– Ce naiba cauți aici, Ned?

– Mă gândeam că acum, cu toată publicitatea, biroul tău nu e locul ideal să ne întâlnim, spuse el suprimându-și un zâmbet.

Ellie încercă să se elibereze a doua oară, însă el o ținu strâns, dar nu atât de strâns încât să îi provoace durere.

– Trebuie să vorbesc cu tine, Ellie. Ascultă-mă, doar.

Simți nevoia să-l dea la o parte, să ia arma, dar trebui să recunoască totuși că o părticică din ea era de fapt mulțumită – mulțumită că el nu pățise nimic. Că era acolo. Îmbrăcată în

costumul ei mulat, cu mâna lui pe a ei, se simțea puțin jenată. Roși.

– Ce naiba faci, Ned?

– Am încredere în tine, Ellie, asta fac. Îți arăt noua mea înfățișare. Ce părere ai?

– Sunt de părere că atunci când o să ieși din închisoare o să fii un candidat al naibii de bun pentru emisiunea *Deghizarea perfectă.*

Apoi începu din nou să-și tragă mâna.

Ned cedă din strânsoare.

– Vreau să spun că, poate, o să începi și tu să ai încredere în mine.

Stătea acolo, uitându-se la el nervoasă. O parte din ea mai voia să pună mâna pe armă. Cealaltă parte știa că el nici măcar nu ar fi încercat să o oprească.

– Mi-e greu să am încredere în tine, Ned. De fiecare dată când fac asta, descopăr că încă o persoană pe care o cunoșteai a murit. Nu poți să apari aici pur și simplu. Sunt agent federal, nu amicul tău de pe yahoo. Ce naiba te face să crezi că nu o să te arestez?

– Un singur lucru, spuse el, încă ținând-o de mână.

– Care? întrebă ea uitându-se la el încă furioasă.

– Am impresia că mă crezi, spuse el, dându-i drumul la mână.

Ellie mai aruncă o privire fugară spre armă, deși știa că nu mai contează. Nu avea de gând să o folosească. Ned avea dreptate. Chiar îl credea. Simți valuri de frustrare în tot corpul. Apoi, în sfârșit, cedă, uitându-se fix în ochii lui.

– Tu ai omorât-o pe femeia aia, Ned?

– Pe Tess? întrebă el clătinând din cap. Nu.

– Și fratele tău? Ce s-a întâmplat cu el?

– Nu am făcut decât să mă duc să-l întâlnesc. Asta după ce m-am întâlnit cu tata. Ellie, fratele meu era mort când am ajuns

acolo. *Fratele meu,* Ellie. Cel care o făcuse mă aștepta pe mine. Aproape că m-a omorât și pe mine. A fost trimis de cineva, Ellie. Credea că am tablourile. Încă nu știu cine era.

– Numele lui era Anson. Era un criminal din sudul Floridei, cu un cazier kilometric.

– Vezi... asta e dovada. L-a trimis cineva de *aici.*

Ochii lui Ellie se îngustară.

– Tu trăiești în sudul Floridei, nu-i așa, Ned?

– Ellie, chiar crezi că îl cunoșteam? Băgă mâna în buzunar și scoase o bucată de hârtie împăturită. Uite, vreau să-ți arăt ceva.

O recunoscu pe loc. Era pagina ruptă din cartea de artă. *Doctorul Gachet* al lui Van Gogh.

– Când a fost ucis, Dave încerca să-mi arate asta. Nu voia să mă trădeze. Încerca să mă ajute, Ellie. Ochii lui Ned semănau cu ai unui copil neajutorat care vrea ceva. Nu am la cine să apelez, Ellie. Gachet e real. Trebuie să mă ajuți să-l găsesc.

– Tu nu înțelegi, Ned? Sunt agent federal. Îi atinse brațul. Îmi pare rău pentru fratele tău. Chiar îmi pare. Dar nu te pot ajuta decât dacă te predai.

– Cred că știm amândoi că e puțin cam târziu pentru asta. Ned se sprijini de balustrada verandei. Știu că toată lumea presupune că eu am luat picturile. Tess, Dave... amprentele mele sunt peste tot. Vrei să știi adevărul, Ellie? Nu mai e vorba numai de mine – să mă dezvinovățesc. Persoana care l-a trimis pe nenorocitul ăla să-l omoare pe Dave, oricine ar fi, căuta operele de artă. Știm amândoi că nu o să le mai caute dacă mă prind.

– Revino, te rog, la realitate, Ned. Ellie simți lacrimi de frustrare în ochi. Nu pot să fac echipă cu tine. Sunt de partea FBI-ului.

– Să revin la realitate, Ellie? Ned părea că se prăbușește. Crezi că nu îmi doresc să nu fie nimic real când mă trezesc în fiecare dimineață? Se dădu înapoi spre marginea verandei. Am făcut o greșeală venind aici.

– Ned, te rog, nu te poți întoarce acolo acum.

– O să aflu cine a pus asta la cale, Ellie.

Ned sări jos și Ellie își dădu seama că inima i-o luase razna. Nu voia ca el să plece. Ce putea să facă? Să ia arma? Avea să-l împuște?

Rămase în stradă, uitându-se la ea cum stătea pe verandă în costumul ud, iar privirea îi alunecă spre caiac.

– Frumoasă placă. Ce e, un Big Yak?

– Nu. Ellie neagă din cap. Un Scrambler. Trei șaizeci.

Salvamarul din el dădu din cap aprobator. Apoi plecă înapoi în noapte.

– Ned! îl chemă Ellie.

Se întoarse. Pentru o secundă se uitară fix unul la altul.

Ea ridică din umeri.

– Nu știu dacă mai contează, dar îmi plăceai mai mult când erai blond.

Capitolul 53

Când Dennis și Liz Stratton dădeau o petrecere, venea toată elita, sau cel puțin toți cei care credeau că fac parte din elită.

Ellie abia intră pe ușă când un ospătar îmbrăcat elegant îi puse în față o tavă de minisandviciuri cu caviar, după care Ellie dădu nas în nas cu unele dintre cele mai notabile personaje din societatea admiratorilor de artă din Palm Beach; sau, cel puțin, asta se credeau. Reed Barlow, proprietarul unei galerii de pe Worth Avenue, la braț cu o blondă superbă într-o rochie roșie decoltată. Ellie recunoscu o distinsă doamnă cu părul alb, care deținea una dintre cele mai ostentative colecții din oraș, însoțită de un bărbat bronzat care avea jumătate din vârsta ei.

Ellie nu se simțea în largul ei acolo. Toate femeile purtau rochii de marcă și bijuterii de lux, iar ea era îmbrăcată într-o rochie neagră banală, cu o capă de cașmir în jurul umerilor. Singura ei posesiune erau cerceii cu diamant pe care i-i lăsase bunica sa. Dar nimeni nu îi va observa în acea cameră.

Înaintă cu dificultate prin încăpere. Peste tot curgeau valuri de șampanie. Sticle mari de Cristal, șampanie despre care Ellie știa că valorează sute de dolari sticla. Și caviar – un castron uriaș așezat în trupul de gheață, sculptat manual, al unei lebede. Într-o cameră era un cvintet de coarde de la orchestra simfonică din Florida. Un fotograf de la *Shiny Sheet* le făcea pe doamne să-și scoată un șold în evidență, să îndoaie un picior, să își descopere

cele mai strălucitoare și albe zâmbete. Toate astea într-un scop caritabil, desigur.

Ellie îl observă pe Vern Lawson, șeful detectivilor din Palm Beach, stând scorțos la marginea mulțimii cu o cască în ureche. Probabil că își storcea creierii să-și dea seama ce căuta ea acolo. De-a lungul pereților mai stăteau cel puțin cinci bărbați cu pieptul extrem de lat, în smoching, cu mâinile la spate. Probabil că Stratton angajase jumătate din polițiștii care nu erau de serviciu din Palm Beach pe post de agenți de pază.

Un mic grup se adunase în coridorul care ducea spre sufrageria lui Stratton. Ellie se îndreptă într-acolo pentru a vedea care era cauza agitației.

Rămase perplexă.

Se uita la *Natură moartă cu vioară* al lui Matisse, una dintre cele mai cunoscute creații din perioada cubistă a pictorului. Ellie îl văzuse odată la New York, la MOMA[1]. Auzise că își schimbase recent proprietarul la o licitație privată. Dar, când îl văzu pe peretele lui Stratton, se simți brusc furioasă. De aceea o invitase. Nenorocitul încerca să-i ia ochii.

– Văd că ai descoperit Matisse-ul, agent Shurtleff.

O voce încrezută o luă prin surprindere din spate.

Ellie se întoarse. Stratton purta o cămașă albă fără guler, un blazer de cașmir și o expresie satisfăcută pe față.

– Zic că nu e un exemplar rău având în vedere că l-am obținut într-un timp atât de scurt. Poate nu la fel de scump ca și Picasso-ul, dar ce poți să faci...? Un colecționar trebuie să-și acopere pereții. Chiar dacă am plătit cam mult.

– E minunat, spuse Ellie, incapabilă să-și ascundă admirația față de tabloul în sine.

– Mai sunt...

---

[1] Museum of Modern Art (Muzeul de Artă Modernă din New York)

Stratton o luă de braț și o conduse spre un grup de admiratori care se uitau la un celebru Rauschenberg de pe un alt perete. Doar acel tablou trebuie să fi costat zece milioane. Iar pe treptele ce duceau spre salon, pe două suporturi din lemn, erau uimitoare desene ale lui El Greco: le recunoscu drept studii din faimoasa lui *Apocalipsa.*

Capodopere.

– Cel care vă dă sfaturi în materie de artă face o treabă excelentă, spuse Ellie uitându-se în jur.

– Mă bucur că ești de acord. Stratton zâmbi, și în mod clar se simțea foarte bine. Și văd că te-ai și îmbrăcat festiv. Vino, servește niște șampanie. Trebuie să se învârtă pe-aici nepotul vreunui bogătaș care o să-ți găsească ocupația fascinantă.

– Mulțumesc, îi răspunse Ellie forțat, dar nu în seara asta. Lucrez.

– Lucrezi? întrebă Stratton amuzat. Ei bine, asta te diferențiază de restul celor de aici. Lasă-mă să ghicesc, crezi că Ned Kelly se află în casă?

– Kelly... nu, răspunse Ellie uitându-se la el. Dar mă întrebam dacă numele Earl Anson vă spune ceva.

– Anson? Stratton ridică din umeri și inspiră adânc. Ar trebui?

– El a fost al doilea om ucis odată cu fratele lui Kelly, în Boston. S-a descoperit că e un infractor local. Mă gândeam că poate ați auzit de el.

– De ce să aud? întrebă Stratton salutând din cap o față familiară.

– Pentru că era în Boston și vă căuta cele trei picturi.

Stratton îi făcu semn cu mâna soției sale aflate în cealaltă parte a camerei salutând oaspeții, într-o rochie cu umerii goi, ce părea a fi Prada. Liz Stratton zâmbi la vederea lui Ellie.

– Uiți mereu, spuse Stratton, abia întorcându-și privirea, că sunt patru. Au fost furate patru picturi. Se pare că întotdeauna treci cu vederea Gaume-ul.

– A fost ucis un om nevinovat, domnule Stratton. Un student la Drept, replică Ellie.

– Un avocat în minus, replică Stratton râzând de propria glumă nesărată. Îmi cer scuze, dar am și alți oaspeți.

– Și despre Tess MacAuliffe ce aveți de spus? întrebă Ellie prinzându-l pe Stratton de umăr. Sunt confuză și în legătură cu ea?

Fața lui Stratton deveni iritată.

– Știu că vă vedeați cu ea. Ellie se uită lung la el. Pot să fac legătura între dumneavoastră și ce s-a întâmplat la Brazilian Court. Aveați o aventură cu Tess.

Privirea lui Stratton deveni dintr-odată dură.

– Cred că e momentul să-ți bei șampania, Ellie. O prinse de braț. Afară, pe verandă.

Capitolul 54

Poate n-ar fi trebuit să spună ce tocmai spusese. Știa că mersese prea departe. Dar își dorise să i-o servească și să vadă cum îi dispare zâmbetul încrezut.

Stratton o trase printre ușile mari de sticlă pe terasa vastă cu vedere la ocean. Până să se poată ea opune, erau afară. Își înfipsese degetele în brațul ei.

– Luați-vă mâinile de pe mine, domnule Stratton.

Ellie încercă să se elibereze fără să facă o scenă – cum ar fi fost, să-l pună la pământ în mijlocul mulțimii.

– Mă gândeam că poate o să-ți placă să vezi marmura Fratesi pe care o am aici, spuse Stratton în timp ce trecură pe lângă un cuplu care se plimba pe terasă. Am adus-o de la o vilă de lângă Roma. Este din secolul al XVII-lea.

– Sunt agent federal, îl avertiză Ellie. Din secolul XXI.

– O târfă federală, asta ești, șuieră Stratton, forțând-o spre o zonă îndepărtată cu vedere la mare.

Ellie se uită în jur după cineva la care ar fi putut să strige dacă situația se înrăutățea. Înăuntru începea să cânte orchestra. Dacă Moretti afla de asta, era terminată.

– Se pare că nu te-a impresionat discuția noastră de ieri, spuse Stratton împingând-o de-a lungul plăcilor de marmură spre capătul de piatră al terasei. Ești o fetiță drăguță, Ellie. Știi că

fetițele drăguțe trebuie să fie atente în ziua de azi. Chiar dacă lucrează la FBI.

– Nu cred că vreți să continuați. Ellie încercă să se smulgă din strânsoare. Amenințați un agent federal...

– Amenințați? Eu nu am făcut așa ceva, agent Shurtleff. Toate amenințările au venit din partea ta. Tess era o problemă personală. Îmi plăcea să i-o trag târfei, asta e tot. Nu știu cum a murit, și nici nu-mi pasă prea tare. Dar, ca o mică remarcă, atunci când fetițele drăguțe se ocupă cu chestii de genul jogging pe plajă sau, și mai bine, ies cu caiacul în larg... Uite, Ellie, nu poți să știi niciodată cât de periculos e sportul ăsta uneori.

– O să fac legătura între dumneavoastră și Earl Anson.

Ellie îl privi furioasă.

Jacheta îi căzu de pe umeri. Stratton o ținea de braț, având pe față un rânjet care lui Ellie nu-i plăcea deloc, uitându-se la silueta ei și la umerii ei goi.

– Trebuie să fii foarte drăguță în costumul de surf, Ellie. Poate că o să vreau să văd ceva mai mult din corpul tău.

Capitolul 55

„Ce era asta?"

Stăteam pe cheiul de vizavi de casa lui Stratton, când am văzut totul desfășurându-se sub ochii mei. Nici nu știu de ce eram acolo. Poate pentru că acolo începuse totul, acolo fuseseră prinși în capcană Mickey, și Bobby, și Barney – rămăsesem fără răspunsuri. Sau poate că mă deranja faptul că Stratton era înăuntru sărbătorind, în timp ce viața mea era distrusă.

Sau poate pentru că asta făcusem toată viața – privisem din afară la astfel de petreceri.

Oricare ar fi fost motivul, îl priveam pe tipul ăsta în blazer cu dungi cum o târa afară pe terasă pe o fată, nici la cincizeci de metri distanță. O forță să stea lângă el pe banca din piatră.

– Ned, ai decăzut mult, am mormăit eu.

Mă gândeam că o să urmeze o scenă deocheată între doi bogătași care voiau să o facă la lumina stelelor.

Dintr-odată mi-am dat seama că fata era Ellie.

M-am apropiat. Chiar era Ellie. Iar tipul în blazer era Dennis Stratton. Îi văzusem fotografia în ziare. Dar mă înșelasem. Nu era nici o relație amoroasă. El o ținea de brat și se certau. Ellie încerca să se elibereze.

M-am apropiat, ghemuindu-mă după un perete de stâncă. Începeam să le deslușesc cuvintele. Era legat de Tess... Ceva

despre o problemă personală. Oare auzeam bine? Ce legătură avea Tess cu Stratton?

Apoi Ellie spuse:

– O să te acuz de fraudă – și de crimă!

Auzisem ce voiam să aud, dar nenorocitul începu să o amenințe. Ellie încerca să scape.

– Mă rănești.

M-am ridicat pe zid pe marginea terasei. Apoi am sărit pe terasă la câțiva centimetri în spatele lor. De aici totul s-a desfășurat rapid. L-am smucit pe Stratton la o parte și i-am plasat o dreaptă puternică. A căzut cu toată greutatea pe terasă.

– Vrei să-ți pui mâinile pe cineva? i-am zis de sus. Haide, ce părere ai de mine?

Stratton ridică privirea ca prin vis. Își frecă falca.

– Tu cine dracu' ești?

M-am întors și am privit-o pe Ellie, apoi m-am uitat din nou. Era frumoasă. Într-o rochie neagră drăguță, cu umerii dezveliți. Fardată. Și cu cercei cu diamante frumos incrustate sclipindu-i în urechi. Se uita la mine cu gura căscată.

Speram să nu fie atât de șocată încât să-mi pronunțe numele.

Nu făcu asta. Mă prinse de mână.

– Mă întrebam unde ești. Să plecăm. Se uită la Stratton care se ridica încet. Mi-a plăcut petrecerea, Dennis. Ne vedem în curând. Poți să fii sigur.

Capitolul 56

– Nu a fost bine ce-ai făcut, Ned, spuse Ellie furişându-se pe laterala casei lui Stratton. Puteai să fii prins.

– Credeam că ăsta e planul, am spus, conducând-o pe lângă nişte valeţi de parcare de la poarta din faţă. Să fiu prins.

O luă la dreapta pe plajă. Jumătatea din mine se aştepta ca ea să se oprească, să scoată arma şi să mă aresteze chiar acolo. Apoi am avut revelaţia – ceea ce auzisem pe terasă.

– Crezi că Stratton e vinovat? am întrebat uitându-mă la ea puţin ameţit.

Ellie nu răspunse.

M-am oprit.

– Ai spus că o să-l închizi pentru crimă şi jaf. Crezi că este Stratton.

– Ai maşină? întrebă Ellie ignorându-mă.

Am aprobat absent.

– Poţi să-i spui şi aşa.

– Atunci du-te şi ia-o. Nu vreau să mai stai pe aici. Ne întâlnim la Delray.

Am clipit. Deci nu mă aresta.

Se uită la mine nervoasă şi nerăbdătoare.

– Nu cred că trebuie să-ţi dau indicaţii, Ned, nu-i aşa?

Am aprobat şi în timp ce o luam pe stradă în jos faţa mi se destinse într-un surâs.

– Mă crezi, nu-i aşa? am strigat.

Ellie se opri în dreptul unui sedan bleumarin.

– Mă crezi? am strigat din nou.

Deschise ușa mașinii.

– Ned, ce ai făcut a fost o prostie. Apoi se înmuie. Dar îți mulțumesc.

Tot drumul spre Delray nu am fost sigur ce anume voia Ellie să spună. Noul Ned, ceva mai paranoic, era sigur că o să dea nas în nas cu un blocaj al poliției și o să vadă în curând lumini intermitente. Nu trebuia decât să mă dea de gol și Ellie și-ar fi construit o carieră.

Dar nu a fost nici un blocaj. Nici un polițist nu a sărit pe mine în momentul când am parcat mașina după colțul străzii pe care era casa ei de lângă plaja din Delray.

Până am ajuns eu să bat la ușă, Ellie se schimbase. Își dăduse jos machiajul și cerceii cu diamante. Purta o pereche de blugi, un tricou alb și un pulover roz până în talie. Știți ceva? Arăta încă superb.

– Hai să lămurim ceva, spuse ea în timp ce eu stăteam în prag. Tu o să te duci la pușcărie. Ai fost implicat, Ned, indiferent dacă i-ai ucis sau nu pe acei oameni. O să te ajut să-l găsești pe tipul care ți-a ucis prietenii și apoi te predai. Ai înțeles? E clar?

– Înțeleg, am spus. Dar trebuie să știu ceva. Tu și Stratton, acolo pe terasă... vorbeați despre Tess.

– Îmi pare rău că a trebuit să auzi asta, Ned. Se așează pe un scaun lângă masa din bucătărie. Apoi ridică din umeri. Ea și Stratton. Se vedeau. Erau iubiți.

Cuvintele ei avură greutatea unei palme.

Tess... și Dennis Stratton. Am simțit o gaură în piept. Presupun că mă cam amăgisem. De ce ar fi vrut cineva ca Tess pe cineva ca mine... *Dar Stratton?* M-am cufundat în canapea.

– De cât timp?

Ellie înghiți.

– Până în ziua în care a fost ucisă. Cred că el a fost la ea după tine.

Senzația anterioară începu să se tranforme în mânie.

– Poliția știe asta? Și, cu toate că știu asta, mă urmăresc pe mine?

– Se pare că nimeni nu vrea să se ia de Stratton. Cu o singură excepție care aș fi, să zicem, eu.

Lucrurile deveniră dintr-odată clare. Tot ce auzisem pe terasa lui Stratton. De ce nu mă dăduse Ellie pe mâna poliției. De ce eram acolo.

– Crezi că el a făcut-o, nu-i așa ? Crezi că el le-a întins capcana prietenilor mei? Că el e Gachet?

Ellie veni și se așeză în fața mea la măsuță.

– Ce mă întreb eu, Ned, este: dacă prietenii tăi nu au furat tablourile lui Stratton, atunci *cine a făcut-o?*

Am zâmbit. Am simțit că mi se ia o piatră de pe inimă. Pe moment am vrut s-o iau pe Ellie de mână sau s-o îmbrățișez. Dar apoi bucuria se risipi repede.

– Dar de ce Tess?

– Nu știu încă, spuse Ellie clătinând din cap. Ți-a spus vreodată ceva? Poate știa dinainte de tine și de prietenii tăi. Cum v-ați cunoscut?

– Pe plajă. În apropiere de locul unde lucram...

M-am gândit. Eu mersesem la ea. Se putea ca și ea să fie amestecată? Să fi fost parte din înscenare? Nu, asta era o nebunie. Totul era o nebunie.

– De ce și-ar fura Stratton propriile obiecte de artă?

– Poate pentru asigurare. Deși nu pare să aibă nevoie de bani. Poate voia să acopere altceva?

– Dar dacă este așa, atunci unde erau tablourile atunci când Mickey și băieții s-au dus după ele?

O lumină sclipi în ochii lui Ellie.

– Poate cineva a ajuns înaintea lor.

– Altcineva? Cine? Tess? Am clătinat sfidător din cap. Imposibil. Dar era un lucru care-mi rămăsese în minte și care nu avea nici o logică. Dacă Stratton și-a pus la cale propria jefuire, dacă el are picturile –, de ce a trimis un tip să-l omoare pe Dave? De ce naiba mă urmărește pe mine?

Ne-am uitat unul la altul. Presupun că am descoperit răspunsul în același timp.

Stratton nu avea tablourile. *Cineva îl înșelase.*

Capitolul 57

Am avut brusc un sentiment de cădere în gol. Ce urma nu era de bine.

– Ascultă, Ellie, am spus, nu ți-am mărturisit totul.

Ochii i se îngustară.

– O, nu. Ce mai e?

Am înghițit cu greu.

– Cred că s-ar putea să cunosc pe cineva care a fost implicat.

– OK, spuse ea. Și cam când aveai de gând să-mi împărtășești și mie asta, Ned? Un alt vechi prieten?

– Nu, am spus eu dezaprobând din cap. De fapt... este tatăl meu.

Ellie clipi de câteva ori. Am văzut cum încerca să-și păstreze calmul.

– *Tatăl tău!* Știu că are cazier, Ned. Dar spune-mi și mie cum naiba este el implicat în șapte crime?

Am tușit.

– Cred că s-ar putea să știe cine e Gachet.

– O, mârâi Ellie, uitându-se la mine suspicioasă, credeam că e ceva important, Ned. Crezi că ai fi putut să-mi spui asta, de exemplu, înainte să-mi arunc cariera la gunoi aducându-te aici?

I-am spus de Mickey, că n-ar fi făcut nimic fără să îl consulte, și despre conversația avută pe Fenway Park.

– Și tatăl tău știa că ai de gând să-l vizitezi pe Dave? întrebă Ellie cu ochii larg deschiși.

– Nu, am răspuns.

Gândul era hidos. Chiar și pentru Frank.

– Știi că, din ce mi-ai spus până acum, va trebui să-l aducem la secție, spuse Ellie.

– Nu o să ajute la nimic, am răspuns. În primul rând, tipul e un profesionist, Ellie. Și-a petrecut un sfert din viață în închisoare. În al doilea rând, nu aveți nimic împotriva lui. E bolnav, Ellie. E pe moarte din cauza unei disfuncționalități a rinichilor. Nu o să se dea în vileag. Și-a lăsat baltă propriul fiu. Oricum, el nu i-ar fi omorât niciodată. Mickey îi era ca un fiu. Acum a pierdut doi, din cauza propriilor mașinațiuni. Imaginea trupului lui Dave îmi reveni în minte. Ca să nu mai vorbim despre mine.

Ellie mă surprindea necontenit. Mă luă de mână.

– Îmi pare rău de fratele tău, Ned, chiar îmi pare.

Mi-am strâns degetele în jurul mâinii ei. M-am uitat la ea și am zâmbit curajos.

– Știi că nu am acele tablouri, Ellie, nu-i așa? Știi că nu i-am omorât pe oamenii aceia. Mickey, Tess, Dave...

– Da, zise Ellie dând din cap, cu siguranță.

Ceva se schimbă în timp ce mă uitam în ochii ei blânzi și albaștri. Poate din cauza felului în care o văzusem la petrecerea lui Stratton. Adorabilă și în același timp atât de curajoasă. Înfruntându-l. Sau ceea ce făcea pentru mine acum. Riscurile pe care și le asuma. Era atât de bine, după atâta timp să am pe cineva ca ea de partea mea.

– Ellie? am spus.

– Da, murmură ea, ce mai e?

– Să nu mă arestezi pentru asta...

I-am atins obrazul cu mâna și am sărutat-o tandru pe buze.

Capitolul 58

Știam că nu fusese o mișcare foarte inteligentă. Mă așteptam cumva să sară în sus și să mă respingă: „Ți-ai pierdut mințile?"

Dar nu a făcut-o. Ellie își ridică doar bărbia și își întredeschise buzele, iar limba ei fină și caldă dansă puțin în jurul limbii mele. Dintr-odată m-am trezit că o iau în brațe și o trag spre mine până când i-am simțit inima bătând aproape de pieptul meu. Uneori e nevoie de un singur sărut să știi dacă există pasiune sau nu. Exista.

Mi-am ținut respirația când i-am dat drumul. Eram speriat de ce o să spună. I-am ridicat o șuviță de păr de pe ochi.

Clipea – ca și cum nici ea nu ar fi fost sigură de ceea ce se întâmplase.

– Nu e bine, Ned.

– Știu. Îmi pare rău, Ellie. E din cauză că a fost atât de plăcut să aud că în final mă crezi. Și arătai atât de bine acolo pe terasă. Presupun că am fost copleșit.

– Nu vorbeam de asta. Se uită la mine schițând un zâmbet. Partea *aceea* a fost foarte plăcută. Mă gândeam la Stratton. A achiziționat niște tablouri noi superbe. Dacă ar fi planificat acest jaf pentru a încasa asigurarea, de ce face presiuni să găsim obiectele furate? Are deja ce și-a dorit.

– Poate că le vrea înapoi, am spus. Știi, să câștige pe ambele fronturi.

– Ascultă, zise ea concentrându-se. Nu te gândi prea mult la *asta,* Ned. A fost de fapt ca o strângere de mână. Cu ocazia noii noastre înțelegeri.

Am încercat să mă apropii de ea din nou.

– Speram că poate transformăm înțelegerea în contract?

– Îmi pare rău, oftă ea. Poți să spui că sunt demodată, dar tu ești un fugar, iar eu sunt de la FBI. Pe lângă asta, avem treabă.

Întinse mâna și mă trase în sus. Am fost surprins de cât de puternică era.

– Trebuie să pleci. Sper că nu te deranjează dacă te rog să pleci pe ușa din spate.

– Nu, am răspuns eu râzând. Deja e rutină pentru mine.

Am mers la ușa verandei și am întredeschis-o. M-am uitat înapoi la Ellie. Nu știam dacă ceea ce făcusem fusese o greșeală. Sau dacă se va mai întâmpla. Înțelegeam ce riscuri își asumă cu mine. Ochii ni se întâlniră.

Am zâmbit de la ușă.

– De ce faci asta, Ellie?

– Nu știu, ridică ea din umeri. Să spunem că boxez, Ned.

– Boxezi?

– Nu pot să-ți explic acum. O să fii OK?

Am dat din cap că da.

– Orice ar fi, îți mulțumesc, Ellie.

– Ți-am spus, a fost doar o strângere de mână, zise ea făcându-mi cu ochiul.

– Mă referam la faptul că ai avut încredere în mine. Nimeni nu a mai făcut-o de ceva vreme.

Capitolul 59

Un tip înalt stătea cocoșat pe scaunul din față al Fordului bej, cu aparatul Nikon în poală, la zece metri de casa lui Ellie Shurtleff. Se simțea prea bătrân pentru toate astea. Iar mașinile astea îl făceau să se simtă ca într-o cușcă. Se gândea la vremurile bune, când puteai cu adevărat să-ți întinzi picioarele într-un Cougar sau un Grand Am.

Văzu pe cineva ieșind prin spate din casa lui Ellie. „OK, gândi el pregătind Nikonul, e timpul să trecem la acțiune."

„Dumnezeule mare!" sări în sus trăgând o dublă. Cel care se îndrepta spre stradă era Ned Kelly.

Era *în mod cert* Kelly. Mai făcu alte câteva poze, aproape pierzându-și controlul. *Clic, clic, clic*. Se simțea de parcă urma să aibă un atac de cord.

Tot ce avea de făcut era să stea cu ochii pe mititica de Ellie. Nu se așteptase la o asemenea ocazie. Îl urmări pe Kelly în josul străzii și îl apropie prin obiectiv.

Clic, clic.

Știa, desigur, că idiotul era nevinovat. Evident că și fata de la FBI simțea la fel. Sau era cuplată cu el.

Începu să se gândească la ce avea de făcut. Putea să fugă și să-l aresteze pe Kelly. Să-și construiască o carieră din asta. Să-și vadă poza pe prima pagină din *USA Today*. Desigur, ar fi trebuit să explice de ce o urmărea pe Ellie.

Mări zoomul și îi făcu o ultimă poză lui Ned Kelly în timp ce se urca într-o rablă veche. Un cadru de aproape cu numerele de Carolina de Nord. Un altul cu fața lui Kelly. Tipul nu arăta așa de rău, având în vedere prin câte trecuse.

„Ai tupeu, iubito, recunoscu tipul înalt, ca pentru el. Toată lumea îl caută și el unde este? *La* tine acasă."

Tipul înalt puse camera jos și, jucându-se agitat cu o cutie de chibrituri pe care o învârtea pe degetele mâinii stângi, se uită la Kelly cum se îndepărta.

„Mignonă, se gândi el, dar curajoasă."

Capitolul 60

Când am ajuns înapoi la atelierul de motociclete al lui Champ, se apropia de miezul nopții. Spre uimirea mea, am văzut o lumină aprinsă înăuntru. Apoi am văzut că Ducati-ul lui Champ era parcat lângă tomberon.

– O seară lungă? l-am auzit în timp ce mă strecuram pe ușa ce făcea legătura cu garajul.

Champ ședea cu picioarele pe tejghea, cu scaunul dat pe spate, cu omniprezenta sticlă de bere în mână. Televizorul era deschis. Jay Leno îi lua un interviu lui Nicole Kidman.

– Seara Valorilor Naționale? am spus eu aducându-mi un scaun lângă el.

– E australiancă, amice, eu sunt neozeelandez, replică Geoff, puțin enervat. Îmi oferi o bere? Presupun că, în ciuda faptului că te-ai născut lângă Canada, nu știi rezultatele meciului de curling de aseară, nu?

– Vinovat, am zis eu și am ciocnit sticlele.

M-am lăsat pe spate lângă el și am ridicat și eu picioarele.

– Și cum ai petrecut, amice? Vreo femeie bună?

– Una, am spus eu.

– Târfele astea înalte... spuse Geoff ignorându-mă și dând din cap dezaprobator spre ecranul unde apărea Nicole. Eu, personal, întotdeauna le-am considerat dificile. Picioarele alea te încurcă. De exemplu fata asta...

– Champ, l-am întrerupt eu, vrei să știi ce s-a întâmplat în seara asta?

– De fapt, răspunse el lăsându-și scaunul pe spate și uitându-se la mine, dacă vrei să știi, ai luat o decizie bună când m-ai băgat în echipă. Fata asta de care-ți spuneam este o adevărată pasăre de noapte. Lucrează ca recepționeră de două ori pe săptămână. La Brazilian Court.

Mi-am dat jos picioarele și m-am uitat la el.

– OK.

– Mai întâi trebuie să recunoști că drăguța ta prietenă australiancă nu era tocmai ce credeai tu că este.

– Cred că am trecut de asta, am spus eu.

Se răsuci cu fața la mine, punându-și brațele pe genunchi.

– Se pare că avea niște vizitatori frecvenți acolo în cameră. Notabilități. Îți spune ceva numele Stratton, Neddie?

– Îmi spune ceva ce știu deja, am spus eu, oftând dezamăgit. Dennis Stratton. Se vedea cu Tess. Știu deja asta.

– Nu știi nimic. Geoff dădu din cap zâmbind. Nu vorbesc de tip, amice. Vorbesc de Liz Stratton. *Soția lui Dennis.*

Văzându-mi șocul, se dădu iarăși cu scaunul pe spate, înghițind din bere cu satisfacție.

– Ce zici, Neddie, nu-i așa că sunt făcut pentru asta?

Capitolul 61

Fusesem șocat de multe lucruri de când părăsisem camera lui Tess de la Brazilian Court cu sentimentul că viața mea abia începea. Dar ce legătură putea fi între soția lui Stratton și Tess?

Stabilisem cu Ellie un cod pentru când voiam să o contactez la birou. Aveam să folosesc numele Steve, ca în Steve McQueen. Asta a fost primul lucru pe care l-am făcut în dimineața următoare. I-am spus ce îmi spusese Champ.

– Cred că trebuie să vorbim cu Liz Stratton, Ellie.

– Mai întâi, spuse ea, cred că trebuie să aflăm cine este cu adevărat Liz Stratton.

Aveam un as în mânecă, pe care îl ascunsesem și mă gândeam că acum ar fi momentul potrivit să-l folosesc.

– Poate știu eu cum să facem asta.

– Nu, tu să nu faci nimic, strigă Ellie în receptor. Tu să stai acolo. Te anunț eu cum aflu ceva. *Comprende,* Steve?

Așa că mi-am jucat rolul de fugar. Am petrecut ziua îngropat în micuța cameră de deasupra garajului lui Geoff, ciugulind lasagna la microunde, răsfoind romane polițiste de John MacDonald, uitându-mă la știri. La fel și ziua următoare. Ellie nu îmi răspundea la telefoane. Mă simțeam ca Anna Frank când se ascundea de nemți. Doar că nu mă urmăreau doar nemții, mă urmărea o lume întreagă. Și nu eram protejat de o familie de

doctori, nici nu auzeam Brahms prin pereți. Îl auzeam pe un țăcănit de motociclist lălăind U2 și încălzind motorul Ducati-ului.

Târziu în după-amiaza următoare, Geoff bubui în perete.

– Ședință, strigă el. Vin sus. Ești îmbrăcat decent, amice?

Credeam că „decent" însemna tricou și boxeri, iar „ședință" însemna „e ora patru, să bem o bere". Am deschis larg ușa.

Spre surprinderea mea, în ușă stăteau Ellie și Geoff aflat puțin mai în spate, rânjind.

– Vreau să-ți mulțumesc, amice, pentru că ai dat dovadă de discreție totală. Se pare că nu știe nimeni că ești aici în afară de noi și de nenorociții de la FBI!

– Presupun că v-ați cunoscut, am spus eu cu ușa deschisă. M-am învârtit prin cameră pentru o secundă până mi-am luat o pereche de blugi pe mine.

Ellie se uită în jur la depozitul dezgustător – cutii de piese, reviste de motociclete împrăștiate peste tot pe podea, micul pat în care dormisem și care era încă nefăcut – încercând să găsească un loc unde să se așeze.

– Drăguță cameră de oaspeți...

– Mersi, spuse Geoff lovind cu piciorul o ladă cu jenți stricate aflată în drum. Am folosit-o chiar eu de multe ori. Și trebuie să recunosc, spuse el arătând spre mine cu capul, când ai spus agent FBI, Neddie, nu mă gândeam chiar la Jodie Foster.

Era frumoasă în costumul negru cu maiou roz, dar nu foarte veselă.

– Ce-ai aflat despre Liz?

– Nu prea multe. Luă o bere și o înclină cu amabilitate spre Geoff. Nu ne putem atinge de ea. Numele ei de fată este O'Callahan. O veche familie din Florida. În mare majoritate avocați și judecători. Nici nu se putea fi mai secretoasă și cu mai multă influență. A urmat cursurile la Vanderbilt, a lucrat un timp la firma de avocatură a lui tăticu'. S-a căsătorit cu Stratton acum

aproximativ optsprezece ani. Mi se spune că ea a fost poarta lui de acces în cercurile ce i-au finanțat majoritatea afacerilor.

– Trebuie să vorbim cu ea, Ellie.

– Am încercat, oftă Ellie. Am vrut să o interoghez fără să atrag atenția asupra funcției mele. Dar m-am lovit de avocatul familiei ca de un zid. Se poate doar în prezența lui Stratton și chiar și așa, doar dacă înmânăm lista cu întrebările înainte.

– Isuse, stricata e mai crispată decât o călugăriță într-o fabrică de prezervative.

Geoff gâlgâi o dușcă de bere.

– Frumos, spuse Ellie strâmbând din nas. Stratton o ține sub control total. Nu merge nici la prânz fără bodyguarzi. Nu am destule dovezi să o aduc la secție pentru interogatoriu.

– Doamne, Ellie, dar tu lucrezi la FBI...

– Și ce vrei să fac, să aduc asta la cunoștința șefului meu? Avem nevoie de cineva din cercul ei. Cineva care să poată ajunge la ea. Să o facă să vorbească. Iar eu nu am nici o legătură acolo.

După cum spuneam, aveam un as în mânecă. Și nu mai era cazul să-l țin ascuns. Am învârtit sticla de bere între palme.

– S-ar putea să am eu o cale.

Capitolul 62

O persoană poate să spună că e prietenul tău, dar nu poți să știi niciodată. Viața m-a învățat că există oricând piedici. Cum ar fi faptul că cei bogați își vor ține întotdeauna partea, indiferent în ce echipă joacă. Ce spun englezii? Că nu există prieteni pe viață, sau inamici pe viață. Există doar interese pe viață. Și presupun că nu știi niciodată care sunt aceste interese până nu încerci.

Așadar, în dimineața următoare am dat telefonul. Eram ca un adolescent de șaisprezece ani care o invită pentru prima dată pe o fată la o întâlnire. Niciodată în viața mea nu am mai fost atât de nervos când am format un număr.

– Sunt eu, Neddie.

De îndată ce l-am auzit răspunzând, mi s-a uscat gura.

Am așteptat. Nici un răspuns. Începeam să mă îngrijorez că făcusem o greșeală. Puteam să le cauzez probleme tuturor.

– Chiar c-ai făcut-o lată – pentru un băiat care curăță piscine, se auzi Sollie Roth oftând într-un final.

Nu am râs. Nu asta era intenția lui. Ăsta era felul lui Sollie de a fi cât se poate de serios.

– Când am plecat cu mașina, ai spus ceva, Sollie. Ai spus că nici un om nu fuge în mijlocul nopții. Că nu există probleme care nu se pot rezolva. Poate că ar fi trebuit să te ascult. Acum știu

cum stau lucrurile. Ceea ce mai vreau să știu, Sollie, este dacă tu mai crezi asta?

– Nu te-am dat pe mâna poliției, fiule, dacă asta vrei să știi. Am spus că dormeam când ai plecat.

– Știu asta, am spus puțin rușinat. Mulțumesc.

– Nu trebuie să-mi mulțumești, spuse el nepăsător. Îi cunosc pe oameni, fiule. Și știu că nu tu ai comis acele crime.

Mi-am luat receptorul de la ureche un moment. Am înghițit cu greu.

– Nu le-am făcut eu, Sollie. Jur pe Dumnezeu. Dar am nevoie de ajutor să dovedesc asta. Pot să am încredere în tine, Sollie?

– Poți să ai încredere în *asta,* Ned, spuse bătrânul. Am fost în situația ta, și am învățat că singurul lucru care te poate ajuta să nu-ți petreci restul vieții în pușcărie este calitatea prietenilor tăi. Ai genul ăsta de prieteni, Neddie?

– Nu știu, am răspuns. Buzele mi se uscaseră. Tu ce fel de prieten ești, Sollie?

L-am auzit chicotind.

– În asemenea situații, spuse Sol Roth, de cea mai bună calitate, fiule. *Cea mai bună.*

Capitolul 63

– Și cu cine ne întâlnim aici? întrebă Geoff oprind motocicleta în parcarea de vizavi de biserica St. Edward și oprind motorul.

Green's era un mic restaurant, un local care aparținea altor timpuri, situat pe North County. Data din vremea când JFK era președinte, și iarna Casa Albă se muta la Palm Beach, unde angajații lui Kennedy și cei din Washington petreceau toată noaptea, mergeau la slujba de dimineață la St. Ed, iar apoi, încă îmbrăcați în smoching, veneau la Greene's să bea o cafeluță și să fie obraznici cu chelnerițele.

Omul cu care ne întâlneam ședea într-un separeu pe colț, sub fereastră, îmbrăcat într-un pulover cu anchior albastru-deschis și o cămașă de golf, cu o pălărie Kangol lângă el, având părul alb și rar lipit de scalp. Ținea deschis un *Wall Street Journal* și purta o pereche de ochelari de citit. Aducea mai degrabă a contabil ieșit la pensie, care își verifică valoarea acțiunilor, decât a omul care avea să-mi salveze viața.

– Să înțeleg că ai un om în interior, amice? Champ mă înghionti cu cotul, uitându-se prin încăpere după persoana cu care trebuia să ne întâlnim. De-aia ești cu mine. Cineva care chiar e din interior.

– Ți-am mai spus, Champ, ai încredere în mine.

Mi-am târât picioarele spre masă. Bărbatul așezat acolo luă o înghițitură de cafea și împături ziarul într-un pătrat simetric.

– Deci nu le-ai spus nimic polițiștilor, am spus eu cu un surâs recunoscător.

– De ce aș fi făcut asta? Ridică privirea. Încă îmi mai datorezi două sute de dolari de la gin.

Am zâmbit larg. Făcu la fel. Am întins mâna.

– Mă bucur să te văd, fiule. Sol îmi luă mâna, uitându-se la felul în care mă schimbasem. Se pare că ai avut multe greutăți dacă ți-ai tăiat părul.

– Era timpul pentru o schimbare, am spus eu.

– Vrei să stai jos? Își mută pălăria uitându-se la Geoff. Ăsta e individul de care vorbeai? Aruncă o ocheadă cam încordată spre părul portocaliu al lui Champ.

– Vreți să-mi explicați și mie careva? zise Champ uitându-se fără să înțeleagă nimic, întrebându-se ce naiba se întâmpla.

Am râs.

– Gașca noastră a devenit ceva mai mare, Champ. Salută-l pe Sollie Roth.

Capitolul 64

– Sol Roth! Geoff se mai uită o dată, cu ochii larg deschiși. Vrei să spui Sollie Roth de la Palm Beach Downs? Cel cu pista de curse pentru câini? Și cu ambarcațiunea aia de treizeci de metri, care stă în portulețul de acolo?

– Patruzeci și trei, spuse Sol, dacă stai să numeri. Și mai am și clubul de polo și mallul City Square și firma de asigurări American Reinsurance, dacă vrei CV-ul complet. Tu cine ești tinere, noul meu biograf?

– Geoff Hunter. Champ întinse mâna și se așeză în fața lui Sol. Dețin recordul de viteză într-o singură tură, de la cursa de o mie de centimetri cubi. O sută treizeci și patru de kilometri la oră. O sută patruzeci dacă ar fi măsurat corect. După cum se spune: fața la metal, fundul în aer.

– Și cine spune asta, tinere? întrebă Sollie strângând mâna lui Geoff destul de rece.

Apăru o chelneriță într-un tricou cu Familia Simpson.

– Ce vă aduc, băieți? Domnule Roth?

Am făcut tot posibilul să-mi ascund fața. Alte două mese o așteptau. Își întoarse ochii spre Sollie.

– Acum știți de ce beau, domnule Roth.

Am comandat o omletă cu puțină brânză cheddar. Champ comandă o omletă mai elaborată, cu salsa, ardei, brânză și

chipsuri tortilla, un morman de clătite și cartofi prăjiți. Sollie, un ou fiert moale și pâine integrală.

Câteva minute am fleșcărit aproape în șoaptă. Despre cât de bine era că îl sunasem. Mă întrebă cum rezist și îmi spuse că îi părea sincer rău să audă de fratele meu.

– Ai de-a face cu oameni foarte răi, Ned. Presupun că știi asta de-acum.

Ne sosi micul dejun. Sollie se uită la Champ cum se repede la omletă.

– Vin aici de treizeci de ani și n-am mai văzut pe nimeni să comande chestia aia până acum. E bună de ceva?

– Uite, spuse Champ împingând farfuria, aș fi onorat. Gustați-o, domnule Roth.

– Nu, mulțumesc, refuză Sollie, vreau să trăiesc mai mult de ora prânzului.

Mi-am lăsat jos furculița și m-am apropiat de el.

– Faci vreun progres, Sol?

– Puțin, spuse el ridicând din umeri. Își înmuie pâinea în oul lipicios. Deși ceea ce o să-ți spun o să te facă să suferi, pustiule. Știu că țineai la fată. Am verificat puțin prin sursele mele. Mi-e teamă că nu este tocmai ce crezi tu, Neddie. Dennis Stratton nu se folosea de Tess. Era invers.

– Invers? am spus eu. Liz îi înscenase totul. Ce vrei să spui?

Sol luă o înghițitură de cafea.

– De fapt, Liz Stratton era în spatele relației pe care soțul ei o avea cu fata. Mai mult de atât, ea orchestrase totul. Ea pusese totul la cale. O plătea pe fată.

Am clipit confuz.

– De ce ar face asta?

– Pentru a-l discredita, replică Sol amestecând un alt plic de Cremora în cafea. Toată lumea știe că această căsnicie a soților Stratton nu e tocmai ceea ce pare. Liz vrea să termine de mult timp. Dar el are un laț în jurul gâtului ei. Majoritatea banilor ei

sunt pe numele lui. Voia să-i însceneze asta și să poată pleca luând toată averea.

– Să știți că am auzit și eu de curvele astea care... Geoff înfulecă o furculiță de omletă.

L-am oprit.

– Deci ce vrei să spui, Sollie? Tess era angajată? Ca un fel de actriță...? Sau escroacă?

– Ceva mai mult de atât, puștiule. Sol scoase din buzunar o hârtie împăturită. Din păcate, era o profesionistă.

Era un fax după un cazier. Trimis din Sydney, Australia. Mă uitam mirat la fața lui Tess. Părul îi era dat pe spate, ochii triști. O altă fată. Numele de pe cazier era Marty Miller. Fusese arestată de câteva ori la King's Cross pentru prostituție și vânzare de medicamente.

– Dumnezeule mare! am exclamat clipind și m-am lăsat pe spătar.

– Era o prostituată de lux, Ned. Era din Australia. De aceea nu se știa nimic despre ea pe aici.

– New South Wales, am bolborosit eu, amintindu-mi de prima noastră zi pe plajă.

– Pfff, pufni Geoff luându-mi cazierul din mână. O australiancă. Nu sunt surprins...

O prostituată. Plătită să și-o tragă cu Dennis Stratton. Angajată să facă asta. Sângele începu să-mi fiarbă. Tot timpul în care m-am gândit că nu o meritam – și de fapt totul era o înșelătorie.

– Și el a aflat cine e, am spus eu încleștându-mi maxilarele, și a pus pe cineva să o omoare.

– Stratton are angajați care ar face cam orice pentru el, Ned, zise Sol.

Am aprobat. M-am gândit la dubiile lui Ellie în legătură cu polițistul local, Lawson. Cel care era mereu în preajma lui Stratton.

– De aceea nu se grăbesc polițiștii. Știu că este o legătură între ei. I-a cumpărat pe toți, nu?

– Dacă vrei să-l prinzi, Neddie, spuse Sol uitându-se la mine sincer, am cumpărat și eu câte ceva.

I-am zâmbit recunoscător lui Sollie. Apoi m-am holbat din nou la cazier. Sărmana Tess. O față așa de frumoasă. Probabil că și ea credea că era ziua în care o să-și ia partea. Îmi reveni în minte acea expresie a ei strălucitoare, plină de speranță, pe care nu o putusem înțelege. Cum simțea că și norocul ei era pe cale să se schimbe.

„O să-l prind, Tess", am promis uitându-mă la chipul ei. Apoi am pus cazierul înapoi pe masă.

– Marty Miller, i-am spus lui Sol zâmbind. Nu-i știam nici măcar numele.

Capitolul 65

Puțin după ora cinci, Dennis Stratton își părăsi biroul aflat într-una dintre clădirile de firme de pe Royal Palm Way.

În momentul în care Bentley-ul Azure lui ieși din garaj, mi-am pornit și eu Impala jegoasă.

Nu sunt foarte sigur de ce simțeam nevoia de a-l urmări, dar spusele lui Sollie mă scoseseră din sărite. Presupun că voiam să văd cu ochii mei ce avea de gând nenorocitul.

Stratton coti după semafor peste pod, spre West Palm. L-am urmărit, la câteva mașini distanță. Era ocupat cu telefonul. Mă gândeam că și dacă ar observa, un tip într-o rablă ca a mea nu avea cum să însemne ceva pe radarul lui mental.

Prima sa oprire fu pe 45th Street, la Rachel's, un restaurant unde poți să devorezi o friptură enormă în timp ce te uiți pe scenă la stripteuze. Un bodyguard îl salută ca și cum erau prieteni vechi. În ciuda tuturor pretențiilor de rafinament cu casa lui mare și arta sofisticată, de ce oare nu mă miram?

Am tras în parcarea unui motel cu camere de închiriat vizavi de Cracker Barrel și am așteptat. După cincizeci de minute eram aproape gata să renunț. La circa o jumătate de oră, Stratton ieși împreună cu un alt bărbat: înalt, robust, cu părul cărunt, un blazer bleumarin și pantaloni verzi. Unul dintre cei care au pretenția că-și pot demonstra descendența până la primii coloniști de pe *Mayflower*. Râdeau de parcă ar fi împărtășit un mare secret.

Se urcară amândoi în Bentley, coborâră capota și își aprinseră trabucuri. Am tras în spatele lor. *Băieții cu sânge albastru petrec seara în oraș!* Se îndreptară spre Belvedere, pe lângă aeroport, și intrară la Club Kennel din Palm Beach. Parcarea pentru VIP-uri.

Trebuie să fi fost o zi proastă pentru club, deoarece valetul se uită batjocoritor la mașina mea, dar păru fericit când îmi luă bancnota de douăzeci și îmi strecură un permis de acces. Stratton și camaradul lui se îndreptară spre un lift, spre zona bună.

M-am așezat la o masă de cealaltă parte a clubului din clădirea de sticlă. Am comandat un sandvici și o bere, simțindu-mă obligat să mă ridic și să merg din când în când să pariez câțiva dolari. Stratton părea să fie în elementul lui. Vorbea mult și tare, trăgând din țigară, la fiecare cursă luând multe bancnote de o sută dintr-o grămadă uriașă.

La masă veni o a treia persoană: un tip gras, cu chelie, cu bretele la pantaloni. Continuară să parieze la greu, comandând sticle de șampanie. Cu cât pierdeau mai mult, cu atît se amuzau mai tare, aruncându-le bacșișuri mari chelnerilor care le luau pariurile.

În jurul orei zece, Stratton dădu un telefon de pe mobil și se adunară toți la un loc. Semnă nota – trebuie să fi fost de ordinul miilor de dolari. Apoi îi luă de după gât pe ceilalți doi și se îndreptară spre parter.

Mi-am plătit nota și m-am grăbit după ei. Se înghesuiră toți în Bentley. Lăsară capota jos și își aprinseră trabucuri. Bentley-ul nu prea ținea drumul drept.

Traversară înapoi spre Palm Beach pe podul din mijloc. Stratton făcu dreapta și îndreptă Bentley-ul spre port.

„Petreceți, băieți, nu?"

Se ridică o poartă și un agent de pază le făcu semn să intre. Nu aveam cum să-i urmăresc. Eram evident curios. Am parcat pe o stradă laterală și m-am întors pe trotuarul podului din mijloc.

M-am îndreptat spre rampă. Un negru bătrân pescuia la o oarecare depărtare pe pod. Din acel loc aveam o privire de ansamblu asupra portului.

Stratton și acoliții lui se învârteau încă pe docuri. Merseră până la penultima dană și urcară la bordul unui iaht alb enorm, *Mirabel,* genul de frumusețe strălucitoare și albă de la care nu-ți poți lua ochii. Stratton se comporta de parcă era proprietatea lui, salutând echipajul, arătându-le celorlalți ambarcațiunea. Apărură tăvi – mâncare, băutură. Cei trei cretini petreceau: beau, fumau, stăteau pe iahtul lui Stratton ca și cum ei conduceau lumea.

– Oooo - hoooo, exclamă pescarul de pe pod.

Trei tipe cu picioare lungi, pe tocuri, genul de fotomodel, își croiau drum de-a lungul docului. Urcară la bordul lui *Mirabel.* Din câte știam eu, ar fi putut fi aceleași fete care dansaseră la Rachel's în noaptea respectivă.

Stratton era destul de familiar cu una dintre ele, o blondă într-o rochie roșie, scurtă. O luă de după gât în timp ce le prezenta pe celelalte prietenilor săi. Începură să bea și să se cupleze. Grasul o luă la dans pe o roșcată subțire într-un tricou până în talie și fustă de blugi.

Stratton o târî pe Rochie Roșie pe o banchetă. Începu să o sărute și să o atingă. Apoi se ridică și o luă de braț, luă o sticlă de șampanie în cealaltă mână și dispăru jos după ce făcu o glumă cu tovarășii lui.

– Ce mai spectacol, i-am spus pescarului.

– Sunt multe în perioada asta, confirmă pescarul.

Capitolul 66

– De unde ai asta? întrebă Ellie în timp ce se ridica de la masa din bucătărie uitându-se la cazierul lui Tess.

– Nu pot să-ți spun, Ellie. Știam că sună rău. Dar îl am de la cineva influent.

– *Influent?* Ellie dezaprobă din cap. Asta e mai mult decât influență, Ned. Nici măcar poliția nu are informația asta. Eu risc totul implicându-mă în asta, și tu nu poți nici măcar să-mi spui cu cine mai colaborezi?

– Dacă asta te face să te simți mai bine, am spus umil, să știi că nu i-am spus nici lui despre tine.

– Excelent, Ned, hohoti Ellie, dacă e așa, totul e perfect. Am știut întotdeauna că e o treabă din interior. Acum nu am nici cea mai vagă idee cine a pus-o la cale. Se gândi. Dacă Liz i-a înscenat această aventură soțului ei...

– Știu, i-am terminat eu ideea, s-ar putea ca ea să-i fi înscenat și furtul tablourilor.

Ellie se lăsă pe spate cu o expresie pe jumătate convinsă, pe jumătate nedumerită.

– S-ar putea să ne fi înșelat în legătură cu Stratton de la bun început?

– Să spunem că i-a înscenat asta soțului ei. M-am așezat lângă ea. De ce să îi fi urmărit pe prietenii mei? Și de ce a trebuit să-l omoare pe Dave?

– Nu, zise Ellie clătinând din cap, a fost mâna lui Stratton. Sunt convinsă. Și a fost înșelat. Și a crezut că de tine.

– Și atunci cine naiba e Gachet, Ellie? Liz?

– Nu știu. Scoase o bucată de hârtie și mâzgăli ceva pe bufet. Să ne limităm la ce avem. Suntem destul de siguri că Stratton a contribuit la uciderea lui Tess. În mod evident, a descoperit înscenarea. Și, dacă a făcut-o, e foarte posibil să știe că soția lui e în spatele poveștii.

– Acum știm ce e cu bodyguarzii, am pufnit eu. Nu o protejează. O păzesc să nu fugă.

Ellie își îndoi picioarele sub ea în poziție de yoga. Luă cazierul.

– Presupun că putem să îl luăm și să îl dăm celor de la Poliția din Palm Beach. Cine știe ce o să facă aceștia cu el...

– Persoana care mi l-a dat nu vrea asta, Ellie.

– OK, Ned, spuse Ellie uitându-se la mine puțin enervată. Ce vrea acea persoană să faci cu el?

– Să mă exonerez, Ellie.

– Să te exonerezi? În ce sens, față de mine?

– Femeia asta e într-un mare pericol, Ellie. Trebuie să ajungem la ea... Dacă ne-ar ajuta să demonstrăm legătura între Stratton și Tess, poate chiar și cu operele de artă, asta ar fi suficient, nu-i așa?

– Și ce vrei să faci, s-o răpești? Ți-am spus că am încercat deja...

– Ai încercat prin mijloacele tale, Ellie. M-am întors spre ea. Nu mă-ntreba de unde știu asta, dar mi s-a spus că Liz Stratton ia prânzul în fiecare joi la Ta-boó pe Worth Avenue. Asta înseamnă poimâine.

– Cine ți-a spus asta?

Ellie se uită la mine de data asta puțin mânioasă.

– Nu mă întreba. Am luat-o de mână. Ți-am spus, cineva cu influență.

Îi căutam privirea. Știam ce riscuri își asuma deja. Dar poate asta putea să dovedească faptul că sunt nevinovat. În mod evident, Liz Stratton știa multe.

Ellie zâmbi fatalist.

– Persoana asta despre care vorbești are destulă influență cât să mă scoată din celula de lângă tine, unde o să fiu când o să iasă toate astea la iveală?

Am strâns-o de mână. Am zâmbit în semn de mulțumire.

– Știi că mai e și mica problemă a bodyguarzilor, Ned. Sunt mereu în preajma ei. Și nici tu nu te prea poți afișa în public, nu-i așa? La Ta-boó.

– Nu, am aprobat eu, dar din fericire, Ellie, îl cunosc pe omul perfect pentru asta.

Capitolul 67

– Deci, cum arăt? rânji Geoff, uitându-se șmecher pe deasupra ochelarilor de soare Oakley. M-am aranjat destul de bine pentru o maimuță plină de ulei din zonele rurale ale Noii Zeelande, ca să spun așa. Cu ajutorul magazinului Polo de aici...

Bine-cunoscutul bar Ta-boó era plin de mulțimea tipică pentru Palm Beach. Blonde, blonde peste tot. Femei în cașmiruri Polo în culori pastelate, cu genți Hermes; bărbați cu papuci Stubbs & Wootton și ochelari de soare, cu pulovere Trillion pe umeri, ciugulind crabi și salate Caesar, cele mai bune mâncăruri din Palm Beach. Câțiva dintre clienții regulați arătau de parcă tocmai ieșiseră din domeniile lor de pe Ocean Boulevard.

– George Hamilton[1] nu îți este cu nimic superior, spuse Ellie, uitându-se prin încăpere peste umărul lui Geoff.

Liz Stratton stătea la o masă în colț, luând prânzul cu trei prietene. Cei trei bodyguarzi ai ei stăteau la bar, cu un ochi pe Liz și cu celălalt pe o blondă suplă care tocmai coborâse dintr-un Lamborghini.

– Admir și eu priveliștea, spuse Geoff zâmbind, până când trec la fapte. Nu poți să știi când o să fiu invitat înapoi, aici pe insulă.

---

[1] Actor american de film și televiziune, celebru pentru bronzul și stilul său bulevardier (n.tr.)

Ellie sorbi din paharul de Perrier cu lime. Stomacul ei era cât se poate de agitat. Probabil își pierduse mințile dacă stătea la Ta-boó. Până acum ar fi putut demonstra că e în exercițiul funcțiunii. Dar, în câteva minute, dacă lucrurile nu mergeau bine, putea în cel mai fericit caz să pledeze pentru „complicitate".

Planul era să o scoată pe Liz Stratton din restaurant, iar bodyguarzii să rămână acolo. Ned aștepta în spate cu mașina. Aveau s-o ia rapid de acolo și sperau că Liz va fi la fel de nerăbdătoare să vorbească, pe cât erau ei să o asculte.

– Isuse, spuse Geoff întinzându-și gâtul și atrăgându-i atenția lui Ellie cu cotul, ăla nu e Rod Stewart, acolo la bar?

– Nu, nu e Rod Stewart, dar cred că îl văd pe Tommy Lee Jones.

Un ospătar pe nume Louis veni și îi întrebă dacă erau gata să comande.

– Eu vreau crabi, spuse Geoff, închizând meniul de parcă făcea asta în fiecare zi.

Ellie comandă o salată de pui. În ureche avea un emițător prin care comunica cu Ned, care era în spate. Trebuia doar să aștepte momentul potrivit. *Of, Dumnezeule...*

Trecură câteva minute. Ospătarul le aduse mâncarea. Dintr-odată Liz Stratton și una dintre prietenele ei se ridicară. Se îndreptau spre toaletă.

– Acum e momentul, Ned, șopti Ellie în emițător. Se uită precaută spre bar. Acoperă-mă, Champ.

– Ghinionul meu. Mâncarea arată grozav, mormăi Geoff uitându-se la comanda de picioare de crab care tocmai îi sosise.

Ellie se ridică de la locul ei și merse direct spre Liz, interceptând-o în spatele restaurantului. Liz clipi și se uită la ea recunoscând-o vag.

Ellie se aplecă de parcă voia să o sărute.

– Știți cine sunt, doamnă Stratton. Știm despre dumneavoastră și Tess MacAuliffe. Trebuie să vorbim. Dacă mergeți

drept înainte, vedeți o ieșire de serviciu. Afară așteaptă o mașină. Putem face asta fără probleme dacă veniți acum.

– Tess... spuse ea ezitând. Apoi aruncă o privire rapidă spre bodyguarzi. Nu, nu pot...

– Ba da, puteți, zise Ellie. Fie faceți asta, fie mergeți la fund pentru extorcare și complicitate la crimă. Nu vă uitați în spate, doar urmați-mă spre ușă.

Liz Stratton stătea acolo, nesigură pe ea.

– Credeți-mă, doamnă Stratton, nimeni nu vrea să vă pună asta în cârcă.

Capul lui Liz Stratton se întoarse brusc.

– Suz, du-te înainte, îi spuse prietenei ei. Vin și eu într-o secundă.

Ellie o luă pe Liz de umeri și încercă să o împingă în față în liniște.

– Ned, ieșim, spuse ea în emițător.

Unul dintre bodyguarzi se ridică. Se uită în jur o secundă, încercând să înțeleagă ce se întâmpla.

Ellie o împinse pe Liz pe ușă afară. „Haide, Champ, acum! Joacă-ți rolul."

– 'Mnă ziua, amici. Geoff merse spre bar blocându-le calea. Știți vreunul unde aș putea să găsesc un bilet la concertul Britney Spears Dance America de la Kravis?

– Du-te dracului, îi aruncă bodyguardul cu părul prins în coadă, încercând să treacă pe lângă el.

– *Du-te dracului?* repetă Geoff clipind uimit. Îi seceră picioarele tipului masiv cu coadă, punându-l la podea. O iau pe Britney a mea foarte în serios, să știi, și nu-i permit nimănui să o facă să pară o târfă ieftină pe care o faci poștă.

Îl luă pe cel de-al doilea de mână și îl izbi de bar. Paharele de pe o tavă cu băuturi căzură unele peste altele, iar cioburile se împrăștiară.

O barmaniță drăguță și brunetă pe al cărei ecuson scria Cindy urlă:

– Hei, terminați! Apoi, spre celălalt barman: Andy, am nevoie de puțin ajutor aici. Bobby! Michael!

Dintr-odată tipul cu coadă băgă mâna sub jachetă și scoase o armă.

– Pe de altă parte, amice, spuse Geoff dând înapoi, cu mâinile ridicate, oricine-și bagă limba pe gâtul Madonnei în fața întregii lumi e cam târfă după regulile mele.

Împinse un scaun de bar spre bodyguarzii uimiți, apoi se repezi spre ușa principală.

– *Tu erai!* spuse el, ciocnindu-se de Rod Stewart la bar. Mi-a plăcut mult ultimul album, amice. Foarte romantic. Nu te-aș fi crezut în stare.

Capitolul 68

– Acesta este Ned Kelly, îl prezentă Ellie, împingând-o pe Liz Stratton în spatele mașinii FBI-ului.

Liz se holbă, confuză și uimită de cele auzite.

– Este nevinovat, doamnă Stratton, și i s-au înscenat crime care credem că au fost comise la ordinele soțului dumneavoastră.

Mi-am întors privirea de la volan și m-am uitat direct în ochii lui Liz Stratton. Nu dădeau semne de șoc sau de nervozitate, în ciuda a ceea ce se întâmpla. Doar puțină teamă.

– O să mă omoare, spuse Liz. Nu vă dați seama – sunt speriată de moarte de el. Dar nici nu mai pot să continui așa.

– O să-l arestăm, doamnă Stratton. Ellie se înghesui pe locul din spate, de lângă ea. Dar pentru a face asta avem nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Am apăsat accelerația și am pornit mașina în viteză imediat ce am auzit ușa din spate trântindu-se. Am luat de două ori colțul și am oprit pe o stradă laterală.

Ellie se întoarse spre doamna Stratton. Acum e acum, știam. Ceea ce Liz spunea în următoarele două minute ar fi putut să mă salveze sau să mă condamne.

– Știm că ați aranjat cu Marty Miller să joace rolul lui Tess MacAuliffe și să aibă o aventură cu soțul dumneavoastră.

Liz înghiți în sec, știind că nu mai are rost să se prefacă.

– Da, eu am pus asta la cale, spuse ea. O parte din ea părea să zâmbească în timp ce recunoștea; cealaltă parte era pe cale să izbucnească în lacrimi.

– Și da, știu că a descoperit asta și a pus pe cineva să o omoare. Știu că a fost o greșeală, o mare greșeală. Dar soțul meu este un om periculos. Nu mă lasă să merg nicăieri fără gorilele astea.

– Eu pot să opresc asta, zise Ellie punându-și mâna pe umărul lui Liz Stratton. Pot să-l plasez la locul crimei de la Brazilian Court. Trebuie doar să dovedesc că descoperise ceea ce făceați.

– O, știa despre asta, spuse Liz cu dispreț. O verificase pe Tess. Descoperise un transfer bancar de-al meu într-un cont deschis pe numele ei real. Am avut o discuție pe tema asta cu două zile înainte de furtul tablourilor.

Liz își trase puloverul și ne arătă două vânătăi negre la baza gâtului.

– Vă ajunge dovada asta?

Nu mai puteam aștepta. M-am întors. Liz știa destule încât să-mi schimbe destinul.

– Vă rog, doamnă Stratton, spuneți-ne cine a furat tablourile? Cel care a făcut asta mi-a omorât prietenii și fratele. *Cine e Gachet?*

Puse o mână pe brațul meu.

– Îți garantez, domnule Kelly, că eu nu am avut nimic de-a face cu ceea ce s-a întâmplat cu fratele dumitale. Sau cu ceilalți care au murit. Dar nu pot să spun același lucru despre Dennis. E nebun după operele lui de artă. Le vrea înapoi mai mult decât orice am văzut vreodată.

M-am uitat la Ellie. Părea la fel de surprinsă ca mine. Dacă Dennis Stratton nu și-a furat propriile picturi, atunci cine a făcut-o?

– Cineva l-a înșelat, doamnă Stratton. Cred că s-ar putea să știți cine. Cine a luat operele de artă? Cine a pus totul la cale? Dumneavoastră?

– Eu? Gura lui Liz se curbă într-un zâmbet amuzat. Vreți să știți ce mizerabil e soțul meu? Ei bine, veți afla! *Obiectele de artă nu au fost furate.* O sclipire de răzbunare se aprinse în ochii ei. A fost furat *un* singur tablou.

Capitolul 69

– *A fost furat un singur tablou.*

Și eu și Ellie ne uitam perplecși.

– Ce vreți să spuneți?

Dintr-odată am auzit zgomotul unui motor venind din josul străzii. Champ, aplecat peste ghidonul Ducati-ului, își accelera motocicleta îndreptându-se spre noi. Încetini într-o secundă, punând o frână zgomotoasă lângă Crown Vic.

– E timpul să plecăm, Kemo Sabe. Posse e după noi. La o stradă în urmă.

M-am uitat în susul străzii și am văzut un Mercedes negru întorcând și accelerând direct către noi.

– Pe mine mă vor, spuse Liz uitându-se la Ellie. Nu știți ce groaznici sunt oamenii aceștia. Ar face orice pentru soțul meu. Se întoarse spre mine. Trebuie să plecați!

Deschise portiera mașinii și, înainte s-o putem opri, coborî și o luă înapoi.

– Uite cum o să facem. Veniți pe la vilă, spuse ea. Pe la patru. Dennis o să fie acolo. O să vorbim.

– Liz, zise Ellie, luându-se după ea, spune-mi doar ce înseamnă că a fost furat un singur tablou? Erau patru.

– Gândește-te, agent Shurtleff, spuse Liz Startton zâmbind, dar mergând mai departe. Tu ești experta. De ce crezi că-și spune Gachet?

Mercedesul negru schimbă direcția spre Liz și începu să încetinească.

– Veniți la vilă, repetă cu un zâmbet slab, fatalist. La patru.

Doi bărbați săriră în stradă și o înșfăcară pe Liz Stratton. Se încruntară nervoși la noi, împingând-o brutal pe locul din spate. Nu-mi plăcea să o las așa, dar nu aveam opțiuni.

– Of, Neddie, spuse Champ uitându-se înapoi în susul străzii. Ambală Ducati-ul. Avem necazuri.

În spatele Mercedesului mai era un vehicul – un Hummer negru – care venea în viteză direct spre noi. De data asta nu dădea semne că ar încetini.

– Ned, ieși de acolo. Ellie începu să mă împingă spre ușă. *Pe tine* te caută, mai ții minte?

Am strâns-o pe Ellie de mână.

– Nu te părăsesc.

– Mie ce pot să-mi facă? întrebă Ellie. Sunt de la FBI. Dar *nu pot* să fiu aici cu tine! *Pleacă!*

– Haide, Ned, mă obligă Geoff, ambalând Ducati-ul până la un urlet asurzitor.

Am sărit din Crown Vic de pe scaunul șoferului și m-am săltat în spatele motocicletei lui Geoff. Ellie ne făcu semn cu mâna.

– Vă sun când s-a rezolvat.

– Nu-ți face griji pentru ea, amice, spuse Champ. Fă-ți griji pentru noi.

M-am prins cu mâinile de talia lui.

– De ce?

– Ai fost vreodată într-un F-15[1]?

– Nu.

M-am uitat în spate. Hummerul se apropia. Fără să încetinească. Îi mai trebuiau trei secunde și era exact peste noi.

– Nici eu, spuse Champ, apăsând pe accelerația Ducati-ului până la linia roșie, dar ține-te bine. Am auzit că e cam *așa*.

---

[1] F-15 Eagle – avion de luptă (n.tr.)

Capitolul 70

Roata din față se ridică, forța gravitațională îmi împinse capul în spate și cu o explozie supersonică Ducati-ul se lansă.

Mă simțeam de parcă eram târât de un avion care decolează, încercând să-mi păstrez viața. M-am lipit de spatele lui Geoff, convins că, dacă aș fi slăbit strânsoarea mâinilor o secundă, m-aș fi izbit de ciment ca o minge.

Am zburat pe stradă în acea poziție, îndreptându-ne spre lac. M-am uitat înapoi. Hummerul nici măcar nu oprise. În mod cert ne urmărea pe noi.

– Pleacă de aici! Vin! am strigat în urechea lui Champ, acoperind zgomotul.

– Dorințele tale sunt ordin pentru mine!

Motorul Ducati-ului explodă, iar eu am fost aruncat în spate cu putere în timp ce lăsam casele în urmă cu o sută șaizeci de kilometri la oră. Sărmanul meu stomac agresat se făcu nod. Se apropia cu repeziciune un stop. Cocoanut Row. Ultima intersecție înaintea lacului. Era un singur drum pe acolo, *spre nord.* Champ încetini puțin. Hummerul venea rapid din spate.

– Încotro? strigă Champ, uitându-se înapoi.

– *Încotro?* E un singur drum, am zis eu.

La dreapta. Eram încă la doar o stradă sau două distanță de cea mai elegantă stradă de cumpărături din toată Florida. Poliția ar fi putut să fie în zonă.

– Asta crezi tu, spuse el.

Am simțit o monstruoasă trecere într-o treaptă inferioară de viteză și cum Ducati-ul lui Champ alunecă în intersecție – și apoi o luă direct *la stânga.*

Cred că stomacul meu a rămas undeva pe drum. Ne înclinam atât de mult, încât blugii mei atingeau carosabilul. Abia am reușit să evităm o ciocnire cu un Lexus condus de un turist însoțit de familia lui cu ochii cât cepele.

Dintr-odată mergeam în zigzag pe Cocoanut.

– Ce părere ai de ieșirea asta, amice? întrebă Geoff afișând un zâmbet.

Era ca și cum am fi sărit de pe o pârtie prin pădure și acum eram pe altă pârtie, schiind împotriva cursului. M-am uitat în jur după un polițist și am răsuflat ușurat când nu am văzut nici unul. Apoi m-am uitat în urmă. Hummerul frânase cu zgomot în intersecție. Mă gândeam că în mod sigur o să o ia la dreapta și o să plece. Dar nu o făcu. Vină brusc spre stânga – și ne urmărea din nou.

– Dumnezeule, am strigat strângând coastele lui Champ și mai tare, e încă pe urmele noastre!

– La dracu'! exclamă el dând din cap. Nenorociții ăștia nu respectă deloc legea.

Apăsă pe accelerație, dar acum intrasem pe cea mai aglomerată stradă de cumpărături din Palm Beach, Worth Avenue. Am încetinit pentru jumătate de secundă.

– Întotdeauna mi-am dorit să încerc asta. Champ ambală din nou motocicleta.

Trase de Ducati spre stânga. Dintr-odată ne îndreptam spre Worth Avenue. *Împotriva traficului.*

Pe sensul interzis!

Capitolul 71

Asta era cea mai mare nebunie de până acum!

Mergeam în zigzag printre mașinile care veneau înspre noi, ne feream din calea oamenilor. Turiștii și oamenii care își făceau cumpărăturile arătau către noi de pe trotuar de parcă era un fel de spectacol. Am trecut printre două mașini în timp ce oamenii ne arătau cu degetul, lungindu-și gâtul după noi. Mă rugam să nu aud sunetul unei sirene de poliție.

Am ocolit la mustață un om care încărca un SUV, apoi am dărâmat un piedestal antic. Se sparse în bucăți pe pământ. Rahat... Am trecut pe lângă Galeriile Phillips. M-am uitat înapoi. Surprinzător, Hummerul întorsese și era încă în spatele nostru, claxonându-i nebunește pe cei care blocau drumul. Ca și cum șoferul avea imunitate dacă ar fi fost prins.

– Champ, trebuie să ieșim de aici, am spus eu. Ieși de pe strada asta.

Mă aprobă.

– Mă gândeam la același lucru.

Am luat-o brusc la dreapta, repezindu-ne spre o intrare a Poinciana Country Club. Hummerul reușise să treacă de obstacolele din trafic. Încă ne urmărea.

Champ apăsă accelerația și am luat viteză în timp ce ne apropiam de un teren de golf. Printre garduri îi vedeam pe jucătorii de golf pe piste. Hummerul se apropia.

L-am prins pe Champ de talie.

– Sunt deschis la propuneri.

– Te pricepi la golf, amice?

– La ce?

– Ține-te bine!

Smuci Ducatiul într-un unghi drept, astfel încât sărira scântei din pavaj. Ne-am aruncat direct printr-o deschizătură în gardul viu, cu crengile biciuindu-mi fața.

Dintr-odată nu mai eram pe șosea, ci în mijlocul unui teren de golf perfect întreținut!

La zece metri în fața noastră, un amărât cu o crosă de cinci era gata să-și lovească mingea.

– Ne pare rău de întrerupere! strigă Champ în timp ce trecea în viteză cu Ducati-ul pe lângă el.

Doi jucători de golf într-o mașinuță se uitau la noi de parcă se treziseră în coșmarul nebunesc al unei alte persoane. Poate așa și era.

– E cam din scurt la dreapta, spuse Geoff. În locul tău aș fi lovit-o controlat.

Traversă în întregime peluza largă de un verde smarald, cu Ducati-ul prinzând viteză, în timp ce toți jucătorii de golf se uitau curioși. Am strigat:

– Champ, ai înnebunit?

Dintr-odată am trecut printr-un alt gard și ne-am trezit în mijlocul curții cuiva. Am văzut o piscină frumoasă, o căsuță și o femeie năucită care citea pe un șezlong îmbrăcată într-un costum de baie.

– Scuze, spuse Geoff făcând cu mâna în timp ce am trecut pe lângă ea, am luat curba greșit. Continuă!

Fata puse imediat mâna pe un mobil. Știam că în aproximativ două minute Hummerul o să fie cea mai mică dintre problemele noastre. Poliția din Palm Beach va fi pe urmele noastre. Comedia de situație de până atunci se transforma în panică în toată regula, repede – *foarte* repede.

Ne-am aplecat pentru a trece printr-o altă deschizătură în gard și am ieșit pe South County.

– E liber, spuse Geoff făcând cu ochiul.

Hummerul nu avea cum să ne urmărească până aici.

Problema era că insula Palm Beach e paralelă cu un canal de apă. Dacă întâmplător vrei să fugi de moarte, nu există decât câteva căi de scăpare. Ne-am îndreptat spre podul din sud. Mi-am închipuit că acum eram în siguranță, dacă nu cumva cineva supraveghea podul. Am trecut pe lângă câteva vile. Chiar și pe lângă casa lui Dennis Stratton. Am început să respir ușurat.

Apoi m-am uitat în spate.

O, nu!

Hummerul era din nou pe urmele noastre. Și pe lângă el și Mercedesul negru. Doar că de data asta era mai rău. *Mult mai rău*. Un proiectil îmi zbură pe lângă ureche, sfâșiind aerul cu un țiuit. Apoi altul.

Nenorociții trăgeau în noi.

M-am prins strâns de talia lui Champ.

– Geoff, dă-i bătaie!

– Se face, amice!

Ducati-ul se smuci, se puse pe direcție și apoi țâșni înainte cu un fel de superviteză.

Am trecut rapid pe lângă alte vile impresionante, în timp ce vântul și sarea din briza oceanului îmi biciuiau fața. Am văzut cum indicatorul arată 144, 154, 164... și 174. Ne-am aplecat amândoi în față cât am putut. Fața la metal, fundul în aer. Puseserăm ceva distanță între noi și mașini.

Într-un final ne-am apropiat de capătul drumului drept. Pe dreapta noastră se vedeau casa lui Trump și Mar-a-Lago. Am luat o curbă strânsă, și apoi...

În raza vizuală ne apăru podul dinspre sud.

M-am uitat înapoi pentru o ultimă dată. Hummerul era la aproximativ o sută de metri în urmă. Eram în siguranță.

Apoi am simțit cum Ducati-ul încetinește brusc. L-am auzit pe Geoff strigând:

– Rahat!

M-am uitat în față, nevenindu-mi să cred.

O balenieră Boston bătea încet apa spre Intercoastal. Inima mea bătea și ea –, dar foarte tare.

Podul se ridica.

Capitolul 72

Se auzea clopotul podului. Bariera cobora deja. Începea să se formeze coadă de mașini și de camionete ale grădinarilor.

Hummerul ne ajungea din urmă.

Timpul nostru de decizie se măsura în secunde.

Geoff încetini, ajungând ultimul într-o coadă de mașini. Cei din Hummer încetiniră și ei văzând că am fost prinși la înghesuială.

Puteam să facem o întoarcere de 180 de grade și să încercăm să trecem pe lângă ei, dar aveau arme. Am fi putut să trecem în viteză prin cerc și să o luăm mai departe spre sud, pe lângă Sloan's Curve, dar nu aveai cum să ieși de pe insulă; nu era drum decât după Lake Worth – la kilometri distanță.

– OK, am strigat ca să acopăr zgomotul motocicletei, aștept idei, Geoff.

Dar Geoff se hotărâse deja.

– Ține-te bine, zise el, uitându-se în față, ambalând motorul puternic. *Strâns!*

Am făcut ochii mari când mi-am dat seama ce avea în cap.

– Știi ce faci?

– Îmi pare rău, amice, spuse el uitându-se încă o dată înapoi, chestia asta e nouă chiar și pentru mine.

Smuci Ducati-ul dintre mașini și acceleră uriașa motocicletă, până sub barieră. Stomacul începu să mi se urce spre gâtlej. Podul se deschidea. Mai întâi câțiva centimetri, apoi metri.

Motocicleta începu să urce pe platforma care se ridica încet.

– Stai cât poți de jos! strigă Geoff.

Am urcat pe rampă în zgomotul motorului, forța gravitațională lovindu-mi coastele. Nu aveam nici cea mai vagă idee cât era între noi și cealaltă parte a podului. Stăteam ghemuit și mă rugam.

Ne-am ridicat de pe marginea șoselei în aer într-un unghi de circa șaizeci de grade. Nu știu cât timp am plutit în aer. Am stat cu fața lipită de spatele lui Geoff, așteptându-mă să simt panica tot mai mare, necontrolată, apoi o cădere în gol, și în final zgomotul prăbușirii care îmi va zdrobi corpul.

Dar nu am simțit decât o senzație minunată. Cum trebuie să se simtă o pasăre – ascensiune, alunecare, fără greutate. Nici un sunet. Apoi vocea fericită a lui Champ:

– O să reușim!

Am deschis ochii la timp ca să văd vârful celeilalte părți de pod apropiindu-se de noi și cum am atins-o cu roata din față ridicată perfect. Am alunecat pe asfalt, în timp ce stomacul meu se dădea peste cap. Mă așteptam să zburăm în afară și mă pregăteam de lovitură, dar lui Geoff i-a reușit aterizarea.

Am mai sărit de câteva ori, apoi a atins pur și simplu frânele și motocicleta a alunecat de-a lungul platformei. *Reușiserăm!* Nu-mi venea să cred.

– Ce zici de asta? țipă Geoff ascuțit, oprindu-se spre un stop în fața unor mașini de pe cealaltă parte a podului. Stăteam în fața unei femei dintr-un microbuz care căscase ochii mari cât niște farfurii.

– Poate că decolarea a fost de opt virgulă cinci, dar vreau să spun că aterizarea a fost de nota zece... Geoff se întoarse și rânji ca un mâncător de rahat ce era. Excelent! Data viitoare vreau să încerc asta pe timp de noapte.

Capitolul 73

Vizavi de Ta-boó, bărbatul din mașina bej privise întreaga scenă și nu-i plăcuse deloc.

Mai întâi opri Mercedesul, ușile fură deschise larg și unul dintre oamenii lui Stratton o târî pe Liz Stratton pe bancheta din spate.

Se uită cu ochii mijiți prin obiectiv. *Clic, clic.*

Apoi Hummerul în care erau băieții lui Stratton plecă după Ned Kelly și după cowboy-ul neozeelandez călare pe motocicleta sa fandosită.

– Tipi periculoși, bombăni ca pentru sine, făcând o ultimă poză. Nenorocitul ăla ar face bine să știe să conducă.

Apoi două dintre gorilele lui Stratton coborâră din mașină și se îndreptară spre Ellie Shurtleff.

Pentru o secundă bărbatul duse mâna la armă. Nu știa dacă era cazul să se amestece. Avu loc un fel de ceartă. Începură să facă pe durii cu ea. Shurtleff le arătă insigna stând dreaptă în fața lor.

Avea curaj, încuviință bărbatul din mașină. Trebuia să recunoască asta.

Înscenase toate astea pentru a ajunge la Liz Stratton. Se „jucase" cu un suspect de crimă.

Curaj, chicoti el, dar nu prea multă șiretenie. Nu trebuia decât să le dea un pont agenților federali de vizavi și cariera ei ar fi fost pe butuci. Poate chiar tot restul vieții ei.

Oamenii lui Stratton se dădură la o parte. Vederea insignei avusese efect, se pare, pentru că, după câteva împunsături, se întoarseră la mașină. Conduseră Mercedesul până aproape de cealaltă mașină, apoi plecară în viteză. Își luă mâna de pe armă. Era bucuros că se hotărâse să aștepte. Acum putea să vadă și mai multe.

Poate că ar trebui totuși să dea mai departe pozele. Tipul era un criminal căutat. Ea își asuma un risc imens. Dar dacă era și ea implicată cumva?

Se uită după fata de la FBI cum se urcă în mașină și pleacă.

– Nu prea perspicace, își spuse din nou, ascunzând aparatul foto.

Degetele lui învârteau o cutie de chibrituri.

Dar are mult curaj.

Capitolul 74

Pe la 15.30 ne-am întâlnit cu Ellie la garajul lui Champ. M-am bucurat că nu pățise nimic și am îmbrățișat-o. Mi-am dat seama după cum îmi răspunse că și ea își făcuse griji pentru mine. I-am povestit despre urmărirea cu motocicleta.

– Ești nebun, îi spuse Ellie lui Geoff clătinând din cap.

– Nu știu, replică el ridicând din umeri de parcă reflecta la asta. Am fost întotdeauna de părere că diferența între un nebun și un iresponsabil nu este bine delimitată din punct de vedere fizic. Oricum, cred că este ceva mai bine decât dacă ar fi trebuit să dăm ochii cu tipii din Hummer. Având în vedere circumstanțele, cred că lucrurile au mers chiar bine.

M-am uitat la ceasul de pe peretele garajului lui Champ. Se apropia momentul. Se puteau întâmpla multe pentru noi în următoarea oră. Puteam să-l descoperim pe cel care furase operele de artă ale lui Stratton. Aș fi putut să scap de acuzațiile de crimă.

– Ești gata să mergi la Liz? Gata să-l prinzi pe Dennis Stratton? am întrebat.

Cu toate astea, Ellie părea agitată – cel puțin în comparație cu felul ei de a fi.

– Da, spuse ea. Mă prinse de mână cu o expresie încordată. Să știi că ăsta nu e singurul lucru care o să se întâmple astăzi acasă la Stratton.

Își deschise haina. La șold îi atârnau niște cătușe.

Am simțit că mi se face rău. Mă simțisem ciudat de liber în ultimele zile, investigând crimele, apropiindu-mă poate de prinderea criminalului. Aproape uitasem că e agent FBI.

– Dacă acolo totul merge conform așteptărilor, spuse cu acea privire de om al legii, o să te predai. Îți amintești înțelegerea?

– Sigur. M-am uitat la ea și am dat aprobator din cap, deși muream pe dinăuntru. Îmi amintesc înțelegerea.

Capitolul 75

Am trecut în tăcere podul de mijloc ce ducea spre Palm Beach.

Simțeam emoția în stomac. Indiferent ce s-ar fi întâmplat acasă la Stratton, știam că perioada mea de libertate se apropia de final.

Orașul era înfiorător de tăcut pentru o zi de joi din mijlocul lui aprilie. Pe Worth Avenue erau doar câțiva turiști și câțiva oameni care făceau cumpărături, în căutarea reducerilor de sfârșit de sezon. O matroană cu părul alb trecu prin fața noastră, într-o haină de blană în ciuda căldurii de aprilie, cu pudelul în lesă. M-am uitat la Ellie și am zâmbit. Mă agățam de tot ce puteam.

Am luat-o pe strada privată a lui Stratton, prin dreptul oceanului. Atunci mi-am dat seama că ceva era în neregulă.

Strada era blocată de două mașini de poliție cu luminile aprinse. Altele erau parcate în jurul porții lui Stratton.

La început am crezut că mă așteptau pe mine și m-am speriat. Că Liz îmi întinsese o cursă. *Dar nu era așa...* ambulanța trecea pe poartă.

– La pământ! îmi spuse Ellie, întorcând. M-am cufundat pe bancheta din spate, cu fața ascunsă de șapcă. Ellie lăsă fereastra în jos și arătă insigna unui polițist care bloca traficul.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Polițistul se uită repede la actul ei de identificare.

– Sunt două cadavre în casă. Doi oameni au fost împușcați. Nu am mai văzut niciodată asemenea lucruri ca în ultimul timp.

– Stratton? întrebă Ellie.

– Nu, spuse ofițerul, negând din cap. Unul este al unui bodyguard, mi s-a spus. Celălalt, al soției lui Stratton.

Ne făcu semn să intrăm, dar am simțit că îmi îngheață sângele în vine și că mă copleșește un sentiment de panică.

Liz era moartă. La fel era și cazul pe care îl aveam împotriva lui Stratton. Nu aveam cum să demonstrăm că știa ceea ce îi înscenase soția. Dar, și mai rău, noi o ademeniserăm pe sărmana Liz în toate astea.

– Isuse, Ellie, noi am omorât-o, am spus, simțindu-mă din nou ca în povestea cu Dave.

Ellie întoarse printre porți pe aleea lungă cu pietricele. În fața casei mai erau parcate încă trei mașini de poliție și încă o ambulanță cu ușile deschise.

– Așteaptă aici, îmi ceru Ellie, parcând în față. Promite-mi că nu o să fugi, Ned.

– Promit, am spus. Nu plec nicăieri.

Ellie trânti ușa și alergă înăuntru. Simțeam că urma să se întâmple ceva inevitabil. De fapt, știam asta.

– Îți promit, Ellie, că nu mai fug, am spus eu întinzându-mă spre ușă.

Capitolul 76

Stratton era înăuntru.

Ellie îl văzu în hol. Ședea într-un scaun, frecându-și fața cenușie ce reflecta șocul. Carl Breen, detectivul pe care Ellie îl întâlnise în apartamentul lui Tess, stătea alături de el. Și Coadă, nenorocitul ciupit de vărsat, care îi urmărise pe Ned și pe Champ, stătea mândru lângă el.

– Nu pot să cred că a putut face asta, mormăia Stratton. Aveau o aventură. Îmi spusese. Fusese nervoasă pe mine. Munceam prea mult. O ignoram... *Dar așa ceva...*

Ellie se uită spre terasa închisă. I se făcu rău. Îl recunoscu imediat pe unul dintre bodyguarzii musculoși de la petrecerea lui Stratton zăcând cu fața în jos. În piept avea două găuri de glonț. Dar mult mai trist arăta Liz Stratton, întinsă pe scaunul cu modele florale din fața lui, purtând încă aceiași pantaloni pe care-i avusese mai devreme în acea după-amiază. O dâră de sânge îi curgea pe tâmplă. Vern Lawson îngenunche lângă ea.

Ellie auzise ce vorbea un polițist în drumul spre intrare. Se presupunea că era vorba de o crimă-sinucidere.

Pe naiba! Ellie simți cum i se înfierbântă sângele. Se uită la Lawson, apoi la Stratton, apoi iar la Liz. *Câtă prefăcătorie!*

– Știu că era supărată, continuă Stratton să-i povestească detectivului Breen. Mi-a spus într-un târziu despre aventură. Că avea să-i pună capăt. Poate că Paul n-o lăsa. *Dar asta...* Dumnezeule... Arăta atât de fericită cu numai câteva ore în urmă! Stratton văzu privirea lui Ellie. Ieșise să ia prânzul cu prietenele...

Ellie nu se mai putu abține.

– Știu că dumneavoastră ați omorât-o, îi spuse lui Stratton direct.

– Poftim? Ridică privirea năucit.

– Dumneavoastră ați pus totul la cale, continuă Ellie fierbând de furie. Nu exista nici o aventură. Singura aventură era aventura dumneavoastră cu Tess MacAuliffe. Liz ne-a spus totul. Cum v-a înscenat-o. Dar dumneavoastră ați descoperit. Dumneavoastră ați făcut-o, domnule Stratton, sau ați pus pe cineva să o facă.

– Auziți asta? strigă Stratton și se ridică de pe scaun. Auziți de ce trebuie să mă apăr? De acest agent de doi bani de la Arte!

– Am fost cu ea, spuse Ellie uitându-se la Breen, doar cu câteva ore în urmă. Mi-a spus tot. Cum aranjase o aventură pentru a-și discredita soțul și cum el aflase. Cum el fusese implicat în furtul propriilor opere de artă. Verifică la Brazilian Court. Arată-le fotografiile. O să vezi. Stratton a fost cu Tess MacAuliffe. Întreabă-l ce voia să spună Liz când a afirmat că a fost furat un singur tablou.

În cameră se așternu o liniște grea. Breen se uita la Stratton. Stratton se uita în jur nervos.

– Poate că Liz știa ceva despre operele de artă, spuse Lawson.

Ținea în mână o pungulița de plastic.

– E un Beretta calibrul treizeci și doi... spuse el. Același tip de armă a fost folosit la crimele de la Lake Worth. Se uită la Breen.

Stratton se așeză din nou. Fața-i era palidă și lipsită de expresie.

– Nu mă crezi? continuă Ellie. Crezi că Liz Stratton a furat tablourile? Că i-a omorât pe toți oamenii aceia?

– Ea sau prietenul ei, zise Lawson dând din umeri. Ridică punga cu dovezi. O să vedem...

– N-ai înțeles nimic, spuse Ellie, uitându-se la rânjetul satisfăcut care se furișa pe fața lui Stratton. Liz ne-a invitat aici. Avea de gând să dea totul în vileag. De aceea este moartă.

– Spui mereu noi, agent Shurtleff, spuse Lawson într-un final. Vrei să ne spui și nouă la cine te referi?

– Se referă la mine, se auzi o voce de la intrare.

Toată lumea se răsuci.

Ned intrase în cameră.

Capitolul 77

– Ăla e Ned Kelly! spuse Lawson cu ochii cât cepele.

Doi polițiști de Palm Beach puseră mâna pe mine și mă trântiră la podea. Un genunchi mi se înfipse în spate și mâinile îmi fură prinse. Apoi încheieturile îmi fură legate în cătușe.

– M-am predat agentului Ellie Shurtleff în această după-amiază, am spus eu, cu obrazul pe podea. S-a întâlnit astăzi cu Liz Stratton. Era pe cale să depună mărturie împotriva soțului ei. Așa cum nici eu nu am omorât-o pe Tess MacAuliffe, nici Liz nu s-a sinucis. Agent Shurtleff m-a adus aici pentru a-l confrunta pe Stratton și pentru a mă preda.

M-am uitat la Ellie cu o expresie resemnată, în timp ce unul dintre polițiști mă ținea. Îmi aruncă o privire goală. *De ce, Ned?* Polițistul mă puse în genunchi, cu mâinile la spate.

– Dă asta pe radio, lătră Lawson spre un tânăr în haine civile. Și la FBI. Spune-le că tocmai l-am capturat pe Ned Kelly.

Am fost dus la o mașină de poliție, m-au împins înăuntru și au trântit ușile. M-am uitat peste umăr ca să o văd pentru o ultimă dată pe Ellie. Nu mi-a făcut cu mâna. Nimic.

După mai puțin de cincisprezece minute, eram în celulă la Poliția din Palm Beach. Am fost dezbrăcat, percheziționat, fotografiat și aruncat într-o celulă. Era o activitate febrilă. Polițiștii se întindeau să arunce o privire.

Nu m-au acuzat de nimic atunci pe loc. Presupun că poliția aștepta să se lămurească lucrurile. Știam că nu au dovezi clare să mă condamne de ceva –, în afară de moartea tipului care îl omorâse pe fratele meu în Boston.

De fapt nu îmi făceau zile fripte. Polițiștii din Palm Beach erau băieți buni și, într-un final, am dat și un telefon la Boston căutându-l pe tatăl meu. Îmi răspunse mama. El nu era acasă.

– Ascultă-mă, mamă, trebuie să-i spui să depună mărturie. Viața mea e în joc. Ezită puțin, apoi începu să plângă.

– Întreabă-l mamă, știe că sunt nevinovat.

Apoi m-am așezat și am așteptat – să văd ce avea să se întâmple.

Am început să realizez totul în celulă. Mickey și Bobby, și Barney, și Dee. Modul oribil în care muriseră. M-am gândit la Tess, sărmana Tess. M-am gândit la Dave. Atâtea victime. Toate ucise de Gachet? Cine naiba era el? Eu eram acolo în închisoare –, iar el era afară, în libertate.

Ceva nu era corect.

Partea a cincea

ARTA ÎNFLOREȘTE

Capitolul 78

Mi-au dat o masă. Mi-au dat pături și un cearșaf. M-am așezat pe patul îngust și am petrecut o noapte singuratică într-o celulă. M-am gândit că asta era prima dintr-o lungă serie. Pe hol se auziră zgomote – ușile unei celule se trântiră, cineva vomită.

Abia în dimineața următoare veni cineva după mine. Unul dintre polițiștii din ziua anterioară – un negru bine făcut. Împreună cu alți doi.

– Presupun că sunt liber să plec? am spus zâmbind fatalist.

– Sigur ca da, chicoti el. Te așteaptă la masaj. Nu-ți uita halatul.

Mă duseră sus, într-o micuță cameră de interogatoriu. Doar o masă și trei scaune și o oglindă pe perete, prin care în mod sigur se vedea. Am așteptat singur aproximativ zece minute. Nervii începeau să îmi cedeze. Într-un târziu ușa se deschise și intrară polițiștii.

Unul din ei era detectivul înalt cu păr alb care fusese prezent când m-am predat la Stratton acasă. Lawson. De la Poliția din Palm Beach. Celălalt era un tip scund, lat în piept, care purta un costum bej și cămașă albastră. Îmi aruncă o carte de vizită, de parcă trebuia să fiu impresionat de inițiale.

Agent special șef, George Moretti. FBI.

Șeful lui Ellie.

– Așadar, domnule Kelly, începu Lawson, înghesuindu-se într-un scaun de lemn lângă mine, ce ne facem cu tine?

– Care sunt acuzațiile? am întrebat eu.

Răspunse lent, cu accent sudist.

– Tu de ce crezi că *ar trebui* să te acuzăm? Ne-ai oferit o gamă variată de infracțiuni din care să alegem. Uciderea lui Tess MacAuliffe? A prietenilor tăi? Consultă o foaie de hârtie. Michael Kelly, Robert O'Reily, Barnabas Flint, Diane Lynch?

– Nu am comis *nici una* dintre aceste crime...

– OK, atunci să trecem la planul B, spuse Lawson: spargere, trafic interstatal de bunuri furate, te-ai opus arestării... Moartea unui anumit Earl Anson, în Brockton...

– Mi-a omorât fratele, am strigat eu. Și încerca să mă omoare și pe mine. Tu ce ai fi făcut?

– Eu? Eu nu aș fi intrat în această încurcătură de la început, domnule Kelly, replică polițistul. Și dacă vrei să știi, pe cuțit erau amprentele tale, nu ale lui...

– Ai probleme foarte mari. Tipul de la FBI își trase un scaun. Ai două informații care te-ar putea salva. Prima, unde sunt tablourile? A doua, ce legătură avea Tess MacAuliffe cu toate astea?

– *Nu am tablourile,* am spus eu. Iar Tess nu avea nici o legătură. Am cunoscut-o pe plajă.

– Ba da, avea legătură, mă contrazise tipul de la FBI, dând din cap atotștiutor și apropiindu-se. Și dacă nu ne spui totul, băiete, întreaga ta viață de până acum se va transforma într-o amintire. Știi cum e într-o închisoare federală, Ned. Nu sunt plaje, nu sunt piscine de care să ai grijă.

– Sunt sincer cu voi, l-am întrerupt. Vedeți vreun avocat aici? Am cerut eu vreunul? Da, am fost implicat în furtul acelor tablouri. Am declanșat alarme prin Palm Beach. Verificați. Vi s-au raportat câteva spargeri prin oraș înainte de furt, nu-i așa? Pot să vă dau adresele. Și nu mi-am omorât prietenii. Cred că știți asta

deja. Dee m-a sunat și mi-a spus că tablourile nu erau acolo. Că cineva pusese la cale o înscenare. Cineva care se numea doctor Gachet. Mi-a spus să vin să ne întâlnim la casa din Lake Worth și până am ajuns acolo erau morți. Am fugit. Poate am făcut o greșeală. Tocmai îmi văzusem prietenii de o viață scoși din casă în saci de plastic. Ce dracu' vă așteptați să fac?

Tipul de la FBI clipi. Se încruntă la mine de parcă voia să spună: „Ajunge cu bla-blaul, băiete. Habar n-ai ce probleme ți-aș putea face".

– Pe lângă asta, am spus eu întorcându-mă spre Lawson, nici măcar nu mă întrebați ce trebuie.

Capitolul 79

– OK, spuse polițistul ridicând din umeri, atunci spune-mi tu care ar fi întrebările.

– Una ar fi, cine mai știa de furt? am spus. Și cine a mai fost în apartamentul lui Tess MacAuliffe după mine? Cine l-a trimis pe gunoiul ăla la Boston să-mi omoare fratele? *Și cine este Gachet?*

Se uitară unul la altul pentru o secundă, apoi tipul de la FBI zâmbi.

– Te-ai gândit vreodată că poate nu te întrebăm deoarece știm răspunsul la aceste întrebări, Ned?

M-am uitat la ei ceva mai dur. Am așteptat să clipească. *Știau.* Știau că nu am omorât pe nimeni. Mă aveau, mă țineau pe jăratic, deși știau că nu i-am omorât nici pe Tess, nici pe Dave. Știau și cine este Gachet. Cu cât amânau mai mult răspunsul, cu atât mai mult mă așteptam să-mi spună: „tatăl tău este doctor Gachet".

– Raporturile balistice s-au potrivit, spuse detectivul de Palm Beach rânjind. Arma pe care am găsit-o acasă la Stratton, așa cum am presupus, aparținea lui Paul Angelo, bodyguardul familiei Stratton. Aceeași armă a fost folosită la crimele din Lake Worth. Avea o relație sexuală cu Liz Stratton. Unul dintre oamenii lui Stratton a confirmat. El îi făcea treburile murdare. Ea îi înscenase asta soțului ei. Nouă ne este destul de clar. Voia

banii; voia să-l părăsească pe Dennis Stratton. Avea legături cu Tess MacAuliffe. Vrei să știi cine este Gachet, Ned? Vrei să știi cine l-a trimis pe tipul ăla la Boston? A fost Liz. Agentul special Ellie Shurtleff spune că a recunoscut asta la restaurant.

Liz... Gachet? M-am uitat la ei neîncrezător. Așteptam să izbucnească în râs.

Liz nu era Gachet. Stratton schimbase asta, i-o înscenase. Trăsese sforile astfel încât lucrurile să fie în favoarea lui. Și ei credeau!

– De fapt, mai avem o singură întrebare pentru tine, spuse Lawson, aplecându-se spre mine. *Ce dracu' s-a întâmplat cu tablourile?*

Capitolul 80

Am fost adus în fața unui judecător și acuzat de spargere, că m-am opus arestării și că am fugit în alt stat.

Pentru prima dată au nimerit-o cu capetele de acuzare. Eram vinovat de toate trei.

Avocatul din oficiu pe care mi-l dăduseră m-a sfătuit să pledez nevinovat, ceea ce am și făcut, până mi-am dat seama că pot să-l sun pe unchiul George în Watertown și să-l pun să-mi facă rost de unul dintre avocații lui spilcuiți, așa cum se oferise. Cu siguranță aveam nevoie de unul în acel moment.

Mi-au stabilit cauțiunea la 500 000 de dolari.

– Acuzatul își poate plăti cauțiunea?

Judecătorul se uită în jos de la pupitru.

– Nu, onorată instanță, nu pot.

Așa că m-au dus înapoi în celulă.

M-am uitat la pereții reci de beton, gândindu-mă că asta era prima dintr-o serie de multe zile asemănătoare.

– Ned.

Am auzit o voce cunoscută de afară. Am sărit din patul îngust.

Era Ellie.

Arăta atât de bine, într-o fustă cu imprimeu și o jachetă scurtă de in. Am fugit înspre gratii. Voiam să o ating. Dar mă simțeam atât de rușinat în salopeta portocalie, de partea cealaltă

a gratiilor. Nu sunt sigur, dar se poate ca acesta să fi fost cel mai deprimant moment dintre toate.

– O să fie în regulă, Ned. Ellie încercă să pară plină de speranță. O să le răspunzi la toate întrebările. Spune-le totul, Ned. Promit că o să fac tot ce se poate face.

– Ei cred că Liz e de vină, Ellie. Am clătinat din cap. Cred că ea era Gachet. Că ea a pus totul la cale, împreună cu bodyguardul ei. Tablourile... *N-au înțeles nimic.*

– Știu. Ellie înghiți cu greu, încleștându-și maxilarele.

– O să scape nepedepsit, am spus eu.

– Nu, a spus ea dezaprobând din cap, nu o să scape. Ascultă. Cooperează. Fii deștept, OK?

– Asta chiar ar fi ceva nou. Am zâmbit cât am putut de modest. I-am căutat privirea. Dar, spune-mi, ție cum îți merge?

Ellie ridică din umeri.

– M-ai transformat într-o eroină, Ned. Sunt încolțită de presă.

Își puse mâna pe bare lângă a mea și se uită pe hol pentru a vedea dacă ne urmărea cineva. Apoi își încolăci degetul mic în jurul degetului meu.

– Mă simt destul de rușinat să fiu aici, în felul ăsta. La fel ca tatăl meu. Presupun că totul s-a schimbat.

– Nu s-a schimbat nimic, Ned, mă contrazise Ellie.

Am aprobat-o din cap. Eu eram un condamnat pe cale să pledeze vinovat și să meargă la închisoare. Iar ea era agent FBI. *Nu s-a schimbat nimic...*

– Vreau să-ți spun ceva...

Ochii ei străluceau.

– Ce?

– O să-l prind. Pentru tine, Ned. Promit. Pentru prietenii tăi. Pentru fratele tău. Poți să te bazezi pe asta, Ned.

– Mulțumesc, am șoptit. Mi-au stabilit cauțiunea la cinci sute de mii de dolari. Cred că o să stau aici un timp.

– Cel puțin, ar putea fi și un aspect pozitiv în asta...

– Zău? Care?

Zâmbi copilăros.

– O să redevii blond.

Am zâmbit și eu. M-am uitat în ochii lui Ellie. Dumnezeule, cât voiam să o îmbrățișez! Îmi strânse încă o dată mâna și-mi făcu cu ochiul.

– Deci o să-l pun pe Champ să zdrobească peretele pe la, să zicem, zece și cinci?

Am râs.

– Ai grijă de tine, Ned. Ellie își frecă tandru degetul de mâna mea. O retrase apoi. O să ne vedem. Înainte să-ți dai tu seama.

– Știi unde mă găsești.

Se opri.

– Am vorbit serios, Ned. Se uită în ochii mei.

– În legătură cu Stratton?

– În legătură cu totul, Ned. În legătură cu tine.

Își luă la revedere ridicând un deget și dispăru pe coridor. M-am așezat și m-am uitat la locul mic și înghesuit ce avea să fie casa mea pentru un timp. Un pat mic. O toaletă de metal, prinsă cu șuruburi de podea. Mă pregăteam sufletește să-mi petrec timpul într-un mod plăcut.

Ellie plecase de câteva minute, când în fața celulei mele apăru din nou polițistul masiv și negru. Introduse o cheie.

– La masaj, corect?

M-am ridicat. Presupuneam că nu terminaseră cu mine.

– Nu de data asta, râse el. Tocmai ți s-a plătit cauțiunea.

Capitolul 81

M-au dus la Centrul de Preluare și mi-au returnat hainele și portmoneul. Am semnat câteva formulare și m-am uitat dincolo de birou spre cealaltă cameră. Nu-mi spuseseră cine mi-a plătit cauțiunea.

De cealaltă parte a geamului de sticlă, în afara zonei de preluare, stătea Sollie Roth.

Ușa se deschise cu un bâzâit și am pășit afară cu bocceluța în mână. Am întins mâna.

Sollie o strânse zâmbind.

– După cum spuneam, puștiule, despre prieteni... trebuie să fie de cea mai bună calitate, puștiule, *de cea mai bună.*

Își puse mâna pe după umerii mei și mă conduse pe scări spre garaj.

– Nu știu cum să-ți mulțumesc, am spus.

Și chiar așa era.

Apăru ultima mașină a lui Sol – un Caddie. Șoferul coborî.

– Nu mie trebuie să-mi mulțumești, spuse el dând din umeri și deschizând ușa din spate, ci *ei.*

Ellie ședea pe scaunul din spate.

– Dumnezeule, ești cea mai bună, am zis.

Am sărit lângă ea și am îmbrățișat-o. Cea mai frumoasă îmbrățișare din toată viața mea. Apoi m-am uitat la ochii aceia

albaștri și am sărutat-o pe buze. Nu-mi păsa dacă ne vedea cineva, sau dacă era bine sau rău.

– Dacă nu vă supărați, porumbeilor, interveni Sol de pe locul din față tușind, e târziu, sunt cu câteva sute de mii mai sărac din cauza voastră și avem treabă.

– Treabă?

– De ce am impresia că voiați să prindeți un criminal?

Nu mi-am putut stăpâni un zâmbet care mi se întinse pe toată fața. L-am strâns pe Sol de mână. Mi-era greu să explic de ce simțeam acea căldură interioară – acești doi oameni îmi țineau partea.

– Cred că putem scăpa de presă dacă ieșim prin spate, îi atrase Sol atenția șoferului. Te deranjează să stai în vechea ta cameră?

– Vrei să spui că pot să mă întorc la tine acasă?

– Poți să mergi unde vrei, Ned, mă asigură Ellie. Cel puțin, până la proces. Domnul Roth, aici de față, și-a asumat responsabilitatea pentru tine.

– Așa că să nu-ți vină idei. Se uită la mine serios. Pe lângă astea, îmi datorezi încă două sute de dolari. Și scopul meu este să îi recuperez.

Nu-mi venea să cred ce se întâmpla. Eram mut. Mă simțisem vânat atâta timp. Acum eram alături de oameni care credeau în mine. Care erau gata să lupte pentru mine.

În câteva minute eram înapoi la Sol acasă. Porțile domeniului se deschiseră și Cadillacul intră prin față în curtea pavată. Sol se întoarse spre mine.

– Cred că o să găsești locul la fel cum l-ai lăsat. Dimineață o să-ți căutăm un avocat bun. Ce zici?

– Da, Sol, sunt perfect de acord.

– În acest caz, mă duc să mă culc, oftă el.

Spuse noapte bună și ne făcu cu ochiul. Am rămas cu Ellie, uitându-mă la vechea mea locuință de deasupra garajului și

dându-mi seama, în acele momente minunate, că nu mă mai urmărea nimeni.

Ellie stătea acolo, privindu-mă. Briza oceanului bătea călduță printre palmierii care se mișcau în bătaia vântului. Pentru o secundă, am tras-o aproape și i-am luat fața în palme. Am vrut să-i spun ce mult apreciam ce făcuse, dar nu puteam să scot nici un cuvânt.

M-am aplecat și am sărutat-o din nou. Gura ei era caldă și umedă și de data asta nu ezită deloc. Când n-am mai putut respira, m-am retras. Am zăbovit cu mâna pe pieptul ei.

– Și acum, ce urmează, agent Shurtleff?

– Acum, spuse Ellie, poate mergem sus să mai discutăm despre caz.

– Credeam că nu e bine, am spus luând-o de mână ușor.

Am tras-o aproape, i-am simțit inima bătând, am simțit cum corpul ei mic se mulează pe al meu.

– Nu e bine deloc, zise Ellie uitându-se la mine, dar cine mai ține cont?

Capitolul 82

De data asta nu ne-am mai abținut. A fost o performanță și să urcăm scările. În secunda în care ne-am împiedicat de prag, gurile noastre s-au unit și nu ne-am mai putut lua mâinile unul de pe celălalt.

– Despre ce voiai să discutăm? am întrebat zâmbind în timp ce-i desfăceam nasturii de la jachetă.

– Nu mai știu... spuse ea.

Își ridică repede bluza. Avea un corp superb. Îl văzusem în ziua cu caiacul. De data asta îl voiam în întregime. Am tras-o aproape.

– Vreau să știi, zise ea, trăgând de curea, apoi strecurându-și mâna în blugii mei – eram tare ca granitul – că o să mergi oricum la închisoare. Indiferent cât de bine o să fie acum.

– Nu prea mă motivează asta, am spus eu.

Mâinile mele îi mângâiară șira spinării și ajunseră apoi jos, în fustă. Am tras fermoarul și am ajutat-o să scape de ea, lăsând-o să cadă pe podea.

– Poți să mă pui la încercare, șopti Ellie.

Am ridicat-o în brațe și am întins-o ușor pe pat. Mi-am dat jos pantalonii. Își arcui spatele și se eliberă grațios de chiloți, zâmbind.

M-am așezat deasupra ei privind-o în ochi. Fiecare mușchi din corpul meu, fiecare celulă exploda de dorință pentru fata asta

incredibilă. Pielea ei era moale și fină, a mea era transpirată și ardea. Era încordată; mușchii mici și fermi la brațe și șoldurile se mișcau în ritm cu mine cu o stăpânire grațioasă. Își arcui spatele din nou.

– Nu-mi vine să cred că într-adevăr facem asta, am spus eu.

– Mie-mi spui, răspunse Ellie.

M-am pierdut în ea. Ellie scoase un scâncet, un sunet minunat, și se prinse strâns de brațele mele. Era atât de mică și de ușoară, încât aproape o ridicam. Ne-am mișcat în ritmul valurilor de afară. Nu puteam să nu mă gândesc: „La asta se rezumă totul, idiot norocos ce ești. E vorba de fătuca asta minunată care a riscat totul pentru tine, care s-a uitat în interiorul tău și a văzut ceea ce nimeni nu voia să vadă. Acum ce ne facem? Cum ai de gând să o păstrezi?“

Capitolul 83

Fereastra era deschisă, luna strălucea, iar briza oceanului ne ținea loc de evantai. Ne-am încolăcit pe perne, prea obosiți să ne mai mișcăm.

Nu eram doar obosiți unul din cauza celuilalt, din cauza celor trei partide de sex, ci de stresul celor întâmplate. Eram acolo cu Ellie. Mi-am pus capul pe umărul ei pentru un minut și m-am simțit la un milion de kilometri depărtare de caz.

– Și acum ce facem? am întrebat-o pe Ellie care stătea ghemuită în brațele mele.

– Faci ceea ce ți-a spus Sol să faci, răspunse ea. Îți iei un avocat foarte bun. Nu mai faci nici o prostie, pentru început. Ai grijă de cazul tău. Ned, cu dovezile pe care le au, cu cazierul tău curat, te așteaptă poate un an – maxim optsprezece luni.

– O să mă aștepți, Ellie? am întrebat gâdilând-o și tachinând-o cu povești de așternut.

Ea ridică din umeri.

– Doar dacă nu apare alt caz și nu o să cunosc pe altcineva. Cu lucrurile de felul ăsta nu poți să știi niciodată.

Am râs și am tras-o spre mine. Dar cred că era evident că mă gândeam la altceva. Mergeam la închisoare. Iar Stratton ne manipulase pe toți. Perfect.

– Răspunde-mi la o întrebare. Ai încredere că Poliția din Palm Beach o să termine treaba? Lawson? Ce zici de propriul tău șef, Ellie? Moretti?

– S-ar putea să existe cineva în care pot să am încredere, spuse ea. Un detectiv din Palm Beach. Nu cred că e sub controlul lui Lawson. Nici al lui Stratton.

– Mai am un as în mânecă, am spus eu.

Se uită la mine cu ochii măriți.

– Tatăl meu...

– *Tatăl tău?* Nu le-ai spus polițiștilor de el?

Am clătinat din cap.

– Nu. Tu?

Ellie mă privi impasibilă. Nu răspunse, dar vedeam pe fața ei că nu le spusese.

Se uită lung în ochii mei.

– Cred că ne scapă ceva. Ce a spus Liz în mașină? „A fost furat un singur tablou." Și „Tu ești experta. De ce crezi că-și spune Gachet?"

– Dar ce e cu acest Gachet? Ce îl face atât de deosebit?

– A fost una dintre ultimele picturi pe care le-a făcut Van Gogh. În iunie 1890, cu doar o lună înainte de a se sinucide. Gachet era un doctor care obișnuia să-i facă vizite, în Auvres. Ai văzut fotografia. Stă la o masă, cu tichia pe cap și își sprijină capul în mână. Tabloul se concentrează pe ochii aceia albaștri și triști...

– Îmi amintesc, am spus. Dave mi-a lăsat o fotografie a tabloului.

– Privirea lui este atât de îndepărtată și de tulburătoare, continuă Ellie. Plină de durere și de înțelegere. Ochii pictorului. S-a presupus întotdeauna că tabloul prevestea sinuciderea lui Van Gogh. A fost cumpărat de către japonezi la o licitație în 1990 cu peste optzeci de milioane. La vremea aceea a fost cel mai mare preț plătit vreodată pentru o operă de artă.

– Tot nu înțeleg. Stratton nu avea nici un Van Gogh.

– Nu, spuse Ellie. Nu avea. Apoi am văzut o rază de siguranță în ochii ei. Decât dacă....

– Decât dacă ce, Ellie?

M-am ridicat și m-am așezat în fața ei. Își mușcă buza.

– *A fost furat doar un tablou.*

– Ai de gând să-mi împărtășești și mie gândurile tale, Ellie?

Ellie îmi zâmbi.

– Nu a câștigat încă, Ned. Nu în întregime. Încă nu și-a recuperat tabloul. Aruncă cearșafurile de pe ea. Ochii i se luminară într-un surâs. După cum spunea Sollie, avem treabă.

Capitolul 84

După două zile am obținut permisiunea de a zbura la Boston. Dar nu pentru motivul la care sperasem. Corpul lui Dave fusese în sfârșit returnat de către poliție. Îl îngropam la biserica locală, St. Ann din Brockton.

Am fost însoțit în călătorie de un reprezentant federal. Un tânăr pe nume Hector Rodriguez care abia își terminase stagiul de pregătire. Înmormântarea avea loc în afara statului, așadar în afara teritoriului stabilit pentru cauțiune. Și reprezentam un risc pentru pasagerii avionului, desigur. Hector a stat lipit de mine tot drumul.

L-am îngropat pe Dave pe o parcelă de lângă mormântul fratelui nostru John Michael. Toată lumea era adunată acolo, cu ochii în lacrimi. O țineam pe mama de mână. E așa cum se spune despre irlandezi, nu? Știm să îngropăm oameni. Știm cum să rezistăm. Ne-am obișnuit de mult să pierdem oameni.

Preotul întrebă dacă vrea cineva să rostească ultimele cuvinte. Spre surprinderea mea, tatăl meu făcu un pas înainte. Ne ceru să-l lăsăm un moment singur.

Păși spre sicriul din lemn de cireș lustruit și puse mâna pe capac. Mormăi ceva încet. Oare ce spunea? „Nu am vrut să pățești asta, fiule. Ned nu trebuia să te implice"?

M-am uitat la părintele Dolan. Acesta aprobă. Am pășit spre mormânt și m-am postat lângă Frank. Ploaia începea să se

întețească. Un vânt rece îmi sufla în față. Am rămas acolo un moment. Frank își plimbă mâna pe sicriu, fără măcar să-mi arunce o privire. Înghiți cu greu.

– Aveau nevoie de un intermediar, Ned. Tatăl meu scrâșni. Aveau nevoie de cineva care să poată organiza echipa să pună la cale spargerea.

M-am întors spre el, dar el continuă să se uite înainte.

– Cine, tată?

– Nu e vorba de soție, dacă asta vrei să spui. Și nici de celălalt tăntălău pe care l-au omorât.

Am dat din cap.

– Știm deja asta, tată.

Închise ochii.

– Trebuia să fie o treabă curată și precisă, Ned. Fără să fie nimeni rănit. Crezi că l-aș fi amestecat pe Mickey într-o treabă murdară? Bobby, Dee – Doamne, Ned, îl cunosc pe tatăl ei de treizeci de ani...

Se întoarse spre mine cu lacrimi pe fața lui slabă. Nu îl văzusem niciodată pe tata plângând. Se uită la mine, aproape furios.

– Fiule, tu crezi, chiar și pentru o secundă, că o să-i las să te ia?

Ceva s-a rupt în mine în acel moment. În coșul pieptului. În ploaie. Cu fratele meu zăcând acolo. Să spunem că era toată ura acumulată. Hotărârea mea de a-l vedea cum îl vedeam. Simțeam în ochi un șuvoi sărat și puternic. Nu știam ce să fac. M-am întins și i-am cuprins ușor mâna de pe sicriu cu propria mână. Simțeam cum îi tremură degetele osoase, îi simțeam groaza din suflet. În momentul acela am simțit cum trebuie să fie când ești speriat de moarte.

– Știu ce am făcut, spuse el îndreptându-se, și va trebui să trăiesc cu asta. Indiferent cât mai am. Oricum, Neddie, spuse cu o urmă de surâs, mă bucur că tu ai sfârșit bine.

Vocea mea se auzi spartă.

– Nu sunt bine, tată. Dave e mort. Eu mă duc la închisoare. Isuse, tată, cine e?

Strânse pumnii. Respira de parcă se lupta să țină un jurământ, un legământ pe care îl făcuse de mulți ani.

– L-am cunoscut cu ani în urmă la Boston. Dar s-a mutat. Mutarea i-a priit. De data asta aveau însă nevoie de o echipă din afara orașului.

– *Cine?*

Tata îmi spuse numele.

Am rămas acolo o secundă, cu o gheară în piept. Totul se limpezi pentru mine.

– Voia o echipă din afara orașului, repetă tatăl meu, iar eu aveam una, nu? Se uită în sfârșit la mine. Era vorba doar de o plată, Ned. Era ca și cum te duci la bancă și ei îți dau un milion. Careu de ași, Ned. Mă înțelegi?

Își frecă mâna de sicriul alunecos din cauza ploii.

– Până și Davey ar fi înțeles.

M-am apropiat și i-am pus mâna pe umăr.

– Da, tată, te înțeleg.

Capitolul 85

Detectivul Carl Breen din Palm Beach sorbea din cafeaua Starbucks pe o bancă, având vedere la portul din fața podului de lângă Flagler Drive. Ellie se întoarse spre el.

– Am nevoie de ajutorul tău, Carl.

Se uitară la iahturile elegante și albe de pe partea cealaltă a lacului – adevărate frumuseți – cu echipaje în uniforme albe, care le curățau.

– De ce eu? întrebă Breen. De ce nu te duci la Lawson? Păreți în relații strânse.

– E prieten bun, Carl. Și de-al lui Stratton. De aceea sunt aici.

– Slip e OK, spuse detectivul din Palm Beach zâmbind în timp ce vorbea de Lawson. Doar că este aici de prea mult timp.

– Sunt convinsă că e OK, spuse Ellie. În persoana pentru care lucrează el nu am încredere.

Un pescăruș țipă de lângă locul unde era legată o ambarcațiune la câțiva metri distanță. Breen clătină din cap.

– În mod cert ai evoluat în cele două săptămâni care au trecut de când ai picat la locul crimei pe care o investigam. Cel mai căutat suspect din America îți cade în brațe. Acum faci acuzații împotriva unuia dintre cei mai importanți oameni din oraș.

– Ce pot să-ți spun, Carl? Arta înflorește. Și n-aș spune chiar că „mi-a căzut în brațe". Am fost răpită, îți amintești?

Breen își ridică palmele.

– De fapt, am vrut să sune ca un compliment. Și mie ce-mi iese din asta?

– Cea mai mare promovare din cariera ta, spuse Ellie.

Breen izbucni în râs amuzat. Luă o ultimă înghițitură de cafea și mototoli paharul, transformându-l într-o minge.

– OK, te ascult.

– Stratton a pus pe cineva s-o omoare pe Tess MacAuliffe, spuse ea fără să-l scape din ochi.

– Știam că o să spui asta, pufni Breen.

– Zău? Ei bine, ceea ce probabil nu știai este că numele ei real nu era Tess MacAuliffe. Și nu ai reușit să afli nimic despre ea deoarece este din Australia. Acolo era prostituată. A fost angajată pentru a-și face meseria. *Cu Stratton.*

– Și tu de unde ai informația asta? întrebă Breen privind-o în față.

– Nu contează, spuse Ellie. Poți să intri și tu în posesia ei. Ceea ce *contează* este că Dennis Stratton întreținea o relație cu ea, și că cei din *propriul tău departament* știu asta și n-au mișcat un deget. Și mai știu și că și-a ucis soția ca să se răzbune, după care le-a pus totul în spate ei și bodyguardului.

– A ucis-o? Ochii lui Breen străluciră. Ca să se răzbune pentru ce?

– Ca să se răzbune pentru conspirația cu Tess. Liz voia să termine. Ne spusese totul. Stratton a făcut-o. Ca să scape de ea și să distragă atenția de la el.

– Tot nu înțeleg ceva, zise Breen dând din cap precaut. Ai spus că departamentul meu știa deja de această relație dintre Tess și Stratton. Vrei să te explici?

– Dennis Stratton a fost acolo, la Brazilian Court, împreună cu Tess, în câteva împrejurări. Am văzut la el acasă un reper de golf care se potrivea cu cel găsit la locul crimei. Am arătat eu însămi poza lui personalului hotelului. Iar Poliția din Palm Beach știe toate astea.

Expresia impasibilă a lui Breen o surprinse pe Ellie.

– Nu ar trebui să fii surprins de asta, Carl. Nu a ajuns la voi informația asta?

– Crezi că dacă ar fi ajuns n-am fi mers pe fir? Nu crezi că am fi tăbărât pe Stratton? Chiar și Lawson. Te asigur că îl urăște pe nenorocit la fel de mult ca tine. Breen se uită dezaprobator la ea. Cine a fost cel care se presupune că a dat această informație?

Ellie nu răspunse. Se uită la el la fel de impasibilă. Un sentiment sinistru, bolnav îi goli pieptul. Totul se schimbase. Avea senzația că aluneca împotriva voinței ei, la început încet, apoi din ce în ce mai repede.

– Las-o baltă, Carl, spuse ea, recapitulând tot ce știa despre caz, începând cu primele momente.

Tocmai se schimbase totul.

Capitolul 86

Zborul înapoi la Florida a fost lung și liniștit. Abia dacă am schimbat o vorbă cu agentul Rodriguez. Îmi îngropasem fratele. Poate îl văzusem pe tata pentru ultima dată. Și aduceam și un bagaj cu mine. Ceva de dimensiunile unui cutremur: numele celui răspunzător de moartea fratelui meu și a celor mai apropiați prieteni.

Când am intrat prin pasaj în aeroportul din Palm Beach, am recunoscut-o pe Ellie care mă aștepta. Nu se amesteca în mulțimea de familiști ametiți din Palm Beach, care își întâmpinau rudele venite să stea în soarele Floridei. Am presupus că era încă în timpul serviciului, îmbrăcată într-un costum negru cu pantaloni și cu părul prins în coadă. Când mă văzu, zâmbi, dar se putea observa că este la finalul unei zile stresante.

Hector Rodriguez se aplecă și îmi desfăcu dispozitivul de urmărire de la gleznă. Îmi strânse mâna și îmi ură noroc.

– Acum ești din nou problema FBI-ului, spuse el.

Și eu și Ellie ne-am oprit acolo pentru o secundă. O vedeam cum îmi citește privirea stresată.

– Ești OK?

– Sunt OK, am mințit eu. M-am asigurat că nu ne urmărește nimeni, după care am luat-o în brațe. Am vești.

I-am simțit fața atingându-mi pieptul. Pentru o clipă, nu am mai fost sigur cine pe cine ținea în brațe.

– Și eu am vești, Ned.

– Ellie, știu cine este Gachet.

Ochii ei se umeziră și aprobă din cap.

– Haide, te conduc acasă.

Presupun că mă așteptam să fie complet uimită când, în drum spre casa lui Sollie, i-am spus numele pe care mi-l dăduse tata. Dar ea nu făcu decât să dea din cap aprobator întorcând pe Okeechobee.

– Poliția din Palm Beach nu a mers pe firul care ducea la Stratton, afirmă ea, parcând mașina.

– Credeam că i-ai informat, am spus puțin zăpăcit.

– I-am informat, zise Ellie. Sau cel puțin așa am crezut.

Mi-a luat o secundă s-o înțeleg.

Cred că până în acel moment nu mi-am dat niciodată seama de cât de furios eram, ocupat fiind să mă ascund de lege sau să-mi dovedesc nevinovăția. Dar acum simțeam că furia mă năpădește ca o furtună care nu putea fi stăvilită. Stratton avusese întotdeauna pe cineva în interior. El avea toate cărțile.

– Cum rezolvăm asta? am întrebat-o pe Ellie în timp ce mașinile treceau pe lângă noi.

– Putem să-i luăm o depoziție tatălui tău, dar vorbim de oameni ai legii, Ned. O să fie nevoie de mai mult decât de o acuzație venită de la unul care le poartă pică și al cărui trecut nu este tocmai ireproșabil. Asta nu este cu adevărat o *dovadă*.

– Dar *tu* ai dovezi.

– Nu, tot ce știu eu este că cineva a mușamalizat cazul lui Tess MacAuliffe. Dacă m-aș duce cu asta la șeful meu, abia ar ridica din sprâncene.

– Ellie, tocmai mi-am îngropat fratele. Doar nu te aștepți să stau aici și să-i las pe Stratton și pe jigodiile alea să scape?

– Nu, Ned, nu mă aștept la asta.

Am văzut o privire hotărâtă în ochii ei blânzi și albaștri. Privirea spunea: „Am nevoie să mă ajuți să dovedesc asta, Ned".

Nu am spus decât:

– Contează pe mine.

Capitolul 87

După două zile, Ellie obținu dovada.

Era ca și cum te-ai uita la un tablou din alt unghi, cu o prismă întoarsă cu capul în jos. Fiecare imagine și rază de lumină se refracta altfel. Știa că totul depindea de ceea ce putea să obțină, indiferent ce ar fi fost.

Întâi căută prin dosarul Poliției din Palm Beach despre crima-sinucidere ce o avuse ca victimă pe Liz Stratton. Acolo era un raport al NIBIN[1] în care se găsea întregul istoric al armei. După cum spusese Lawson, reieșea că era una dintre armele folosite la masacrarea prietenilor lui Ned de la Lake Worth. Era, de asemenea, în favoarea cazului construit împotriva lui Liz și a bodyguardului.

Dădu pagina.

Pistolul Beretta .32 fusese confiscat la arestarea unor traficanți, ce avusese loc cu doi ani în urmă și fusese o acțiune comună a Departamentului de Poliție Miami–Dade și a FBI-ului. Fusese păstrat în custodia Poliției din Miami și făcuse parte dintre armele misterios dispărute cu un an în urmă.

Paul Angelo, bodyguardul ucis, era un fost polițist din Miami. De ce ar purta unul dintre angajații lui Stratton o armă furată?

---

[1] National Integrated Ballistic Information Network (Sistemul Național Integrat de Identificare Balistică)

Ellie se uită înapoi, la lista de ofițeri care lucraseră la cazul din Miami. Credea că o să dea peste numele lui Angelo, dar îngheță când văzu numele care apărea în josul paginii.

Putea fi o coincidență fericită, își spuse ea. Avea nevoie de dovezi *concrete.*

Apoi începu să sape în trecutul lui Earl Anson, tipul care îl omorâse pe fratele lui Ned în Brockton. Cum ar fi putut să îl cunoască pe Stratton?

Încă din Florida, Anson fusese un criminal inveterat. Jaf armat, extorcare, trafic de droguri. Fusese în închisorile Tampa și Glades. Ceea ce o puse pe gânduri era faptul că, în ciuda cazierului încărcat, ambele perioade de pușcărie se terminaseră cu eliberări condiționate. Un jaf pentru care se lua patru până la șase ani fusese negociat la paisprezece luni. O altă infracțiune majoră fusese redusă la anii deja petrecuți în pușcărie.

Anson cunoștea pe cineva din interior.

Ellie îl sună pe directorul de la Glades, o instituție de maximă spre medie securitate aflată la șaptezeci de kilometri de Palm Beach în partea de vest. Reuși să primească legătura la asistentul directorului, Kevin Fletcher. Îl întrebă cum de Earl Anson fusese de două ori ales pentru a fi eliberat înainte de termen.

– Anson, spuse Fletcher, uitându-se pe cazier, oare nu am citit că i s-a făcut felul în Boston?

– Nu o să-l mai vedeți a treia oară, dacă la asta vă referiți, confirmă Ellie.

– Nici o pierdere, oftă celălalt. Dar se pare că cineva era destul de apropiat de el. Avea un tătic.

– Tătic? întrebă Ellie.

– Cineva care îl proteja, agent Shurtleff. Și nu pentru ceea ce făcea aici înăuntru. Prespun că era informatorul cuiva.

Informatorul cuiva.

Ellie îi mulțumi lui Fletcher, dar acum se simțea într-o fundătură. Dacă încercai să afli cine avea un informator, era ca și cum ai da alarma.

Încercă așadar o altă direcție. O sună pe Gail Silver, o prietenă care lucra la Procuratura din Miami.

– Îl verific pe un fost condamnat pe care îl cheamă Earl Anson. A fost ucigaș plătit în furtul unor tablouri de care mă ocup. Speram că poți să-mi obții o listă cu procesele la care a depus mărturie.

– Da' ce, e un fel de martor-de-închiriat? glumi Gail.

– Informator, spuse Ellie. Vreau să văd dacă a avut legătură cu dealeri sau bande care se ocupă de comercializarea de obiecte de artă furate și prin care să pot localiza picturile de care-ți spuneam.

Nu era întru totul o minciună.

– Ce cauți? întrebă avocata, de parcă Ellie îi cerea ceva de rutină.

– Acuzații, condamnări... spuse Ellie pe un ton firesc. Își ținu respirația. Agenții care au lucrat la cazuri, Gail... dacă poți să obții și asta.

Capitolul 88

După-amiaza următoare, Ellie bătea la ușa biroului lui Moretti. Șeful ei răsfoia un dosar și îi făcu morocănos semn să intre.

– Ai ceva de raportat?

Lucrurile merseseră din rău în mai rău cu agentul special șef Moretti. În mod cert, după arestarea lui Ned, se simțise eclipsat, lăsat în urmă de micuța agentă care se ocupa de opere de artă și care acum, dintr-odată, avea parte de toată publicitatea.

– Am cercetat ceva, spuse Ellie de la ușă. A apărut ceva și nu știu exact ce să fac cu informația. E vorba de obiectele de artă.

– OK. Moretti se lăsă pe spate, schimbând locul unui dosar.

– Ned Kelly a menționat ceva, spuse Ellie, așezându-se cu un dosar în poală. Știți că a fost la Boston la înmormântarea fratelui său.

– Așa. Chiar voiam să vorbesc cu tine despre el.

Moretti își încrucișă picioarele.

– Acolo a vorbit cu tatăl lui. E puțin cam din senin, dar tatăl lui a spus că știe cine este acest doctor Gachet.

– Cine a spus? Șeful ei se ridică în picioare.

– Tatăl lui Kelly, zise Ellie. Mai mult de atât, se pare că a sugerat că e vorba de un om al legii. *De cineva de aici.*

Moretti se încruntă.

– De unde ar putea să știe tatăl lui Ned Kelly cine a fost în spatele spargerii?

– Nu știu, domnule, spuse Ellie, asta vreau să aflu. Dar am început să mă întreb de ce polițiștii din Palm Beach nu au luat nici o măsură în afacerea cu Stratton și cu Tess MacAuliffe, pe care v-am expus-o și dumneavoastră. Le-ați transmis-o, nu?

Moretti aprobă din cap.

– Desigur...

– Îl știți pe Lawson, șeful detectivilor de aici? Întotdeauna m-am îndoit de el.

– Lawson?

– L-am văzut acasă la Stratton în fiecare dintre cele trei ocazii în care am fost acolo, continuă Ellie.

– Nu te oprești niciodată, nu-i așa, agent Shurtleff? Vrei să știi cât fac doi plus doi.

– Așa că am făcut niște verificări asupra pistolului pe care l-a folosit Liz, continuă ea, ignorându-l. Știți ce am descoperit? A fost furat dintr-un depozit de dovezi al poliției.

– Crezi că nu știu unde bați cu asta? Parcă înțelegerea noastră a fost că faci o mare plecăciune în fața presei pentru că l-ai arestat pe Ned Kelly, apoi îți iei adio de la joaca de-a doamna Kojak. Din punctul de vedere al Biroului, aceste crime sunt rezolvate. Balistică. Motive. Incontestabil.

– Eu vorbesc despre tablouri. Ellie îi înfruntă privirea. Cred că aș putea să mă duc până acolo să aud ce are de spus bătrânul. Dacă sunteți de acord?

Moretti ridică din umeri.

– Aș putea să trimit o echipă locală...

– Echipele locale nu sunt obișnuite cu vânzările de opere de artă și nici nu știu ce să întrebe despre acestea, îl contrazise Ellie.

Moretti nu răspunse. Își ascunse fața după degetele împreunate.

– Când intenționezi să pleci?

– Mâine-dimineață, spuse Ellie. La ora șase. Dacă tipul e pe atât de bolnav pe cât am auzit, s-ar putea să fie o idee bună să mă duc acolo acum.

– Mâine-dimineață. Moretti dădu din cap oarecum sumbru, de parcă se gândea la ceva. Apoi, după o secundă, ridică din umeri, ca și cum s-ar fi hotărât. Încearcă să fii atentă de data asta, spuse el zâmbind. Îți amintești ce s-a întâmplat ultima dată când ai fost acolo?

– Nu vă faceți griji, replică Ellie. Ce șanse sunt să mi se întâmple așa ceva de două ori la rând?

Capitolul 89

În acea noapte, Ellie îmbrăcă un tricou vechi și șifonat, se demachie și se băgă în pat pe la unsprezece.

Era obosită, dar agitată în continuare. Nu dădu drumul la televizor. Răsfoi un timp o carte despre Van der Heyden, un pictor olandez din secolul al XVII-lea, dar descoperi că nu făcea decât să se uite în gol.

Aflase ceea ce voia; acum singura problemă era ce o să facă în continuare. În sfârșit, stinse lumina și rămase întinsă pe întuneric. Nu putea adormi cu nici un chip.

Ellie își trase cuvertura pe umeri. Se uită la ceas. Trecuseră douăzeci de minute. Ascultă liniștea din casă.

Dintr-odată auzi un scârțâit dinspre sufragerie. Ellie îngheță. *Era podeaua care trosnea sau cineva care intra pe fereastră.* Obișnuia să o lase deschisă ca să intre briza.

Mai ascultă un timp cu ochii larg deschiși, fără a mișca vreun mușchi. Așteptă un al doilea zgomot.

Nimic.

Apoi auzi din nou scârțâitul.

De această dată, Ellie rămase complet nemișcată timp de douăzeci de secunde întregi. Nu își imagina. Era de neconfundat.

Era cineva în casă.

Doamne Dumnezeule! Ellie își ținu respirația. Inima îi galopa. Băgă mâna sub pernă și își încolăci degetele pe arma pe

care o ținea de obicei în cuier. În noaptea aceea o luase lângă ea pentru a fi în siguranță. Ellie lăsă încet piedica și scoase pistolul de sub pernă. Își impuse să-și păstreze calmul, dar gura îi era complet uscată.

Nu citise greșit semnele. Se întâmpla în seara asta!

Scârțâitul se apropie. Ellie simți cum cineva avansează în întuneric spre dormitor.

„Poți să faci asta, îi spuse o voce din interior. Știai că o să se întâmple. Mai așteaptă numai puțin. Haide, Ellie."

Aruncă o privire printre cearșafuri la ușa prin care aluneca o umbră.

Apoi un sunet care-i dădu un fior pe șira spinării. Zgomotul unei arme.

„Rahat!" Inima lui Ellie aproape se opri. „Nenorocitul o să mă împuște."

„Acum... Ned!"

Luminile dormitorului se aprinseră brusc. În partea cealaltă a dormitorului era Ned cu o armă îndreptată asupra intrusului.

– Las-o jos, nenorocitule! Acum!

Ellie sări în poziție verticală cu propria armă îndreptată cu ambele mîini spre pieptul individului.

Acesta rămase acolo, orbit de lumina neașteptată, cu arma suspendată undeva între Ellie și Ned.

– *Moretti.*

– Las-o jos, spuse Ellie din nou. Dacă nu te împușcă el, te împușc eu.

Capitolul 90

Nu aveam nici cea mai vagă idee ce avea să se întâmple. Ce o să facă Moretti? Nu exista cale de compromis. Nu împuşcasem pe nimeni până atunci. Nici Ellie.

– Pentru ultima dată. Ellie se îndreptă pe pat. *Lasă arma! O să te împuşc!*

– OK, spuse Moretti privindu-ne pe amândoi.

Era calm, ca şi cum mai fusese în situaţia asta. Lăsă arma jos încet, până când atinse un unghi inofensiv, apoi o puse încet pe patul lui Ellie.

– Supravegheam casa, Ellie. L-am văzut pe Kelly intrând. Ne gândeam că poate pune ceva la cale. Eram îngrijoraţi. Ştiu că pare altceva, dar m-am gândit că ar fi cel mai bine dacă eu...

– Nu mai ieşi basma curată, Moretti. Ellie clătină din cap în timp ce se dădea jos din pat. Ţi-am spus, am urmărit arma lui Liz. Ştiu de unde provine. De la o arestare de care te-ai ocupat *tu*. Cu asta ce e? Tot de la biroul din Miami ai furat-o?

– Isuse, spuse agentul FBI, doar nu crezi că...

– Ba exact asta cred, nenorocit dezgustător ce eşti. *Ştiu!* Ştiu de tine şi de Earl Anson. Ştiu că era informatorul tău. E prea târziu să te mai scoţi cu minciuni. Nu trebuie să merg la Boston. Tatăl lui Ned a vorbit deja. I-a spus lui Ned că te cunoaşte de când stăteai în Boston.

Moretti înghiţi cu greutate.

– Mă supravegheai? Şi unde-ţi sunt ajutoarele, Moretti? Poftim! Cheamă-i înăuntru.

Fața agentului FBI deveni încordată. Apoi ridică din umeri resemnat.

– Așa ai omorât-o pe Tess MacAuliffe? Ellie ridică arma. Te-ai furișat peste ea la baie și i-ai împins capul sub apă?

– N-am de unde să știu, spuse Moretti. Nu eu am omorât-o pe Tess MacAuliffe. Omul lui Stratton a făcut-o.

Am strâns pistolul în pumn.

– Dar prietenii mei, la Lake Worth... Tu ai făcut-o, nenorocitule.

– Anson a făcut-o, ridică Moretti din umeri calm. Îmi pare rău, Neddie, dar mama ta trebuia să-ți spună ce se întâmplă când iei ceva ce nu îți aparține.

Am început să mă apropii de Moretti. Nimic nu m-ar fi făcut mai fericit decât să-i rup maxilarul.

Ellie mă ținu.

– Nu scapi așa de ușor, Moretti. La Lake Worth s-au folosit *două* arme. .32-ul și o pușcă. Una dintre persoane nu a comis acele crime.

– De ce? M-am uitat la el în timp ce mâna mi se încleșta pe pistol. De ce a trebuit să-i omorâți? Nu am luat tablourile.

– Nu, nu ați luat tablourile. Asta a făcut-o Stratton. De fapt, le-a vândut înainte ca voi să fi auzit de lovitură.

– Le-a vândut?

M-am uitat la Ellie. Speram ca ea să înțeleagă mai mult.

Moretti zâmbi.

– Ai înțeles exact care-i treaba de la început, nu-i așa, Ellie? Marea lovitură a lui Ned. A fost doar o acoperire. Cum te simți știind că prietenii tăi au fost uciși pentru o înșelătorie?

Moretti îmi zâmbea răutăcios, ca și cum știa că răspunsul la următoarea întrebare o să fie și mai dureros.

– Pe cine să înșelați? De ce mai aveați nevoie să ne urmăriți dacă tablourile erau deja vândute? De ce Dave?

– Tu încă nu știi, nu-i așa?

Moretti clătină din cap.

Lacrimile îmi ardeau ochii.

– A mai fost furat ceva, zise Moretti, ceva ce nu fusese menționat în înțelegerea inițială.

Acum Ellie se uita fix la mine.

– Gaume-ul, spuse ea.

Capitolul 91

– Felicitări! Moretti aplaudă. Știam eu că dacă vom petrece destul de mult timp aici cineva va spune o chestie inteligentă.

Ochii lui Ellie își schimbară direcția de la Moretti spre mine.

– Operele lui Gaume nu sunt de colecție. Nu ar omorî nimeni pentru așa ceva.

Moretti ridică din umeri.

– Mi-e teamă că a venit vremea avocaților, Ellie. Pe fața agentului FBI reveni zâmbetul disprețuitor. Nimic din ce am spus nu va fi admis la proces. Va trebui să dovedești totul, dacă poți, lucru de care mă îndoiesc. Arma, Anson... toate lucrurile despre care ai vorbit înainte sunt circumstanțiale. Stratton mă va proteja. Îmi pare rău că-ți stric arestarea, dar, în timp ce eu o să beau Marguerita, tu o să completezi în continuare formulare despre caz ca să-ți iei pensia.

– Ce zici de circumstanța asta, Moretti?

L-am pocnit în figură cu toată puterea. Aproape a căzut, cu buza sângerând.

– Asta e pentru Mickey și prietenii mei, am spus. L-am lovit din nou pe Moretti și de data asta căzu. Asta a fost pentru Dave.

Dură cam cinci minute până când două mașini de poliție parcară în fața casei în urma apelului la 911. Patru polițiști intrară rapid, iar Ellie le explică tot ce se întâmplase și despre cine era vorba. Deja discuta la telefon cu FBI-ul. Peste tot se vedeau

lumini. Polițiștii îl conduseră pe Moretti pe treptele din față. Un moment atât de plăcut!

– Hei, Moretti, strigă Ellie. Acesta se întoarse. Nu-i așa de rău pentru un agent de la Arte, nu? întrebă ea făcându-i cu ochiul.

Mă uitam la ei cum îl ridică, gândindu-mă că toată povestea trebuia să iasă la suprafață acum. Nu mai avea cum să reziste. Moretti avea să vorbească. Trebuia să facă asta.

În acel moment, în fața ochilor mi se derulă o cu totul altă scenă de groază.

Un om care-și ținea mâna în jachetă coborî dintr-o mașină în josul străzii, pășind spre casa lui Ellie.

Vedeam ce se întâmplă. Omul trecu pur și simplu pe lângă mașinile de poliție cu girofarurile aprinse; mâna lui se ivi din jacheta sport. Se apropie de Moretti, care era în mâinile polițiștilor.

Două împușcături zgomotoase în pieptul agentului FBI.

– Nu! am strigat eu alergând.

Apoi, în momentul în care m-am oprit terifiat, vocea mea deveni mai moale.

– *Nu,* tată...

Îl privisem pe tatăl meu cum îl ucide pe agentul special șef George Moretti.

Partea a șasea

ÎN AȘTEPTARE

Capitolul 92

Supervizorul Hank Cole de la FBI se uita pe geamul biroului la priveliștea oferită de clădirile din Miami. În spatele lor nu era decât minunata, albastra mare. Era în mod cert mai bine decât la Detroit, își reaminti el. Sau decât la Fairbanks! Se întrebă dacă aveau măcar terenuri de golf în Alaska. Cole știa că trebuia să salveze ceva din mizeria asta. Și repede. Dacă voia să-și păstreze titlul acela pompos în fața numelui, dacă voia să vadă priveliștea asta genială în fiecare zi.

Mai întâi, agenția sa condusese o vânătoare generală, la nivel național, a cărei țintă nu era persoana potrivită. OK, se mai întâmplă. Oricine putea înțelege de ce Kelly păruse omul potrivit. Dar apoi, principalul agent FBI din respectivul caz își acuză propriul șef că încercase să o ucidă în propria casă *pentru a nu demasca faptul că el fusese omul care se aflase în spatele întregii tărășenii*. Apoi Moretti este împușcat în timp ce era ridicat de poliție.

Și de către cine? Cole mototoli o bucată de hârtie strângând-o în pumn. De tatăl suspectului inițial!

Era în cădere liberă! Directorul adjunct Cole își încleștă maxilarul. Presa avea să-i mănânce de vii. Trebuia să aibă loc o anchetă internă. Biroul o să-i mănânce ficații. Cole simți o durere în piept și se gândi că poate e un atac de cord. *Un atac de cord... dacă aș avea norocul ăsta.*

– Director adjunct Cole?

Cole se întoarse de la fereastră înapoi la întâlnirea din biroul lui.

La masa de conferințe ședeau James Harpering, consilierul-șef al biroului local, Mary Rappaport, procuroarea din Palm Beach, și Art Ficke, noul agent special șef.

De asemenea, mai era și cea care îi subminase cariera, agentul Shurtleff.

– Deci cum putem, încercă Cole să spună cu calm, să susținem acuzațiile agentului special Shurtleff împotriva lui Moretti?

– E vorba de istoricul armei, interveni Ficke. Și de legătura anterioară dintre Moretti și Earl Anson. Cercetările au fost bune. Înclină capul spre Ellie Shurtleff în timp ce spuse asta. Dar totul este cât se poate de circumstanțial.

– Mai e și mărturia lui Frank Kelly, spuse Ellie.

– Mărturisirea unui infractor de profesie? Care îi purta pică decedatului? Harpering, avocatul, ridică din umeri. Ar sta în picioare dacă am putea stabili că cei doi aveau o legătură anterioară.

– Avem aproximativ patruzeci și opt de ore, pufni Cole, înainte ca ancheta să fie preluată de cineva de la Washington. Așadar, sprijinind presupunerea agentului special Shurtleff, ce avem despre Stratton? Putem să facem vreo legătură între el și Moretti?

– Contactele dintre Stratton și Moretti ar fi explicabile, interveni Harpering. El era agentul responsabil în acest caz.

– Și înainte de furtul tablourilor?

– Moretti era un profesionist, domnule, spuse Ficke.

– La naiba! Cole își împinse scaunul în spate. Dacă Moretti era mânjit, vreau ca asta să iasă la iveală. La fel și cu Stratton. Așa că, agent special Shurtleff, de dragul acestui grup și al carierei tale, spuse el uitându-se la Ellie, vrei, te rog, să ne spui din nou cum se face că agentul special șef Moretti era la tine acasă?

Capitolul 93

Ellie își drese glasul. Era emoționată. Nu, de fapt emoționată nu era îndeajuns pentru a descrie ceea ce simțea. Le povesti din nou despre cum se întorsese Ned de la înmormântarea tatălui său și despre ceea ce spusese acesta. De asemenea, le povesti și ce le mărturisise Liz Stratton. Cum ea și Ned îl atrăseseră în cursă pe Moretti după ce ea verificase arma.

Oricât de nebunește suna, sentimentul ei era că o credeau. Cel puțin, parțial.

– Și cam de cât timp *cooperezi* tu cu acest Kelly la caz? întrebă Cole.

– De când s-a predat. Ellie înghiți în sec. Capul i se înclină în piept. Poate cu puțin timp înainte.

– *Cu puțin timp înainte.*

Fața lui Cole se încordă și acesta se uită în jurul mesei de parcă ar fi căutat un fel de explicație.

Ellie tuși din nou.

– Pot să îl arestez, spuse ea nervoasă. Pe Stratton.

– Deja ești atât de aproape de prăpastie, încât cred că simți abisul, spuse Cole uitându-se furios la ea.

– Pot să-l arestez, domnule, insistă ea, mai încrezătoare.

Cole o privi concentrat. Ea se uită la Harpering și la Ficke să vadă dacă zâmbeau ironic. Nu făceau asta.

– În regulă, oftă directorul adjunct. Cum?

– Crede că suntem în posesia unui lucru pe care și-l dorește, spuse Ellie.

– Acest tablou, zise Cole aprobând din cap. Gaume-ul... Ce e cu tabloul ăsta?

– Nu știu încă, spuse Ellie, dar nici Stratton nu știe că noi nu știm.

Cole se uită la Harpering și la Ficke. Peste oamenii de la masă se lăsă o tăcere sobră, evaluatoare.

– Pregătirea ta este aceea de anchetator de furturi de opere de artă, nu-i așa, agent special Shurtleff? o întrebă Cole.

– Da, domnule.

Ellie aprobă. El știa că așa era.

– Așa că s-ar putea considera, spuse Cole împreunându-și degetele, că, știind asta, ar fi un gest sinucigaș să te las să faci ceea ce propui, după tot ce ai făcut deja. Dacă o dăm în bară, poți să mături rămășițele carierei mele și să le arunci la gunoi.

– Și pe ale mele, domnule.

Ellie se uită în ochii lui.

– Mda, spuse directorul adjunct.

Le aruncă o privire lui Ficke și lui Harpering.

– După cum stau lucrurile acum, spuse avocatul, Stratton rămâne în libertate, iar noi o să avem de curățat cea mai mare mizerie de la accidentul petrolierului Exxon încoace.

Cole își masă tâmplele insistent.

– Doar de dragul conversației, agent Shurtleff, de ce ai avea nevoie să faci asta?

– Aș avea nevoie să lăsați să se „scurgă" informația că Moretti nu a vorbit. Că nu a spus un cuvânt despre Stratton. Și că mie mi s-a luat cazul. Că sunt anchetată.

– Asta nu ar fi greu, spuse Cole.

– Și încă ceva, continuă Ellie dacă tot era pe val.

– Ce? întrebă directorul adjunct dându-și nerăbdător ochii peste cap.

– Asta s-ar putea să iasă puțin din rutină, domnule...

– Ca și cum până la acest punct totul s-ar fi desfășurat „ca la carte". Cole nu-și putu stăpâni un zâmbet.

Ellie își ținu respirația.

– O să am nevoie de Kelly, domnule.

Capitolul 94

Jucam gin cu Sollie la el acasă.

Eram în curte, în căsuța de lângă piscină. Eram într-un fel de arest la domiciliu la Sollie până când rolul meu în cele întâmplate acasă la Ellie era elucidat în totalitate.

Era o mică problemă legată de încălcarea cauțiunii – posesia unei arme de foc.

Știam că Ellie are probleme. Știam că putea să-și piardă slujba pentru ceea ce făcusem. Acum totul ieșise la iveală: faptul că tatăl meu era implicat, ceea ce descoperise Ellie despre Moretti, conversațiile noastre cu Liz. *Eu.*

Acum, că Liz și Moretti erau morți, nu prea aveam dovezi împotriva lui Stratton. Orchestrase totul perfect. Asta mă enerva mai mult decât toate. Asta, și tata. Frank credea că-și încheie socotelile cu Omul, dar ironia era că atunci când apăsase pe trăgaci, îl pusese pe Stratton în libertate.

– Îmi tot arunci cărți de inimă roșie, spuse Sol oftând, și eu tot le iau.

– Nu prea sunt în formă azi, am spus eu trăgând o carte.

– În formă? E vorba de reabilitare aici, Ned. I-am promis judecătorului. În plus, la ritmul ăsta, până mâine după-amiază o să-mi câștig înapoi cauțiunea. După aia poți să te cari.

I-am zâmbit bătrânului.

– Sol, sunt îngrijorat pentru Ellie.

– Văd asta, puștiule, dar să știi că eu cred că o să fie bine. Fata știe să-și poarte de grijă.

– A încercat să mă ajute, și eu i-am cauzat probleme. Vreau să pun mâna pe Stratton, Sollie. Eram sigur că l-am prins în laț.

– Știu, puștiule. Sol își etală cărțile. Și eu cred că o să mai ai șansa asta. Dă-mi voie să-ți spun ceva despre tipii de felul lui Dennis Stratton. Știi care e slăbiciunea lor? Se cred întotdeauna cei mai importanți din lume. Și, crede-mă, Ned, întotdeauna e cineva mai important. Se uită direct la mine. Dar mai întâi ai altceva de făcut, Ned...

– Ce? am rânjit eu. Să fac cărțile?

– Nu, mă refer la tatăl tău, puștiule...

– Ilustrul meu tată a provocat toată această încurcătură, am spus eu, ridicând din nou o carte. Dacă nu era el, aveam un om care să depună mărturie împotriva lui Stratton. Să nu crezi o secundă că a făcut-o din noblețe.

– Cred că a rezolvat problemele în singura manieră cunoscută de el. Omul e bolnav, Ned. Isuse, puștiule, *un patru*...

– Ce?

– Mi-ai dat un patru de inimă neagră. Nu gândești, Ned.

M-am uitat la cărțile din mână și mi-am dat seama ce dezordine și haos era acolo. Mi-am dat seama că mintea mea era la un milion de kilometri depărtare.

– Rezolvă-ți propriile probleme, fiule, zise Sol încă referindu-se la tatăl meu. Chestia asta cu Stratton se va rezolva de la sine. Dar, dacă tot am ajuns la asta, spuse el făcându-și vânt cu cărțile și captându-mi privirea, aș putea să te ajut puțin.

– Despre ce vorbești, Sol?

– Decartează puștiule... e vorba despre pești. Vorbim mai târziu.

Am aruncat un zece de romb.

– Ritm! Ochii lui Sollie se luminară când așeză cărțile pe masă. E prea ușor, puștiule.

Trase mai aproape foaia pe care țineam scorurile. Era al treilea gin complet.

– Dacă așa o să stea lucrurile, te trimit înapoi la pușcărie.

Winnie, menajera lui Sollie Roth, ieși anunțând un musafir.

Ellie o urma la câțiva pași în spate.

Am sărit de pe scaun.

– Cred că ai sughițat, dragă. Sollie Roth zâmbi. Uită-te la iubitul tău. E atât de îngrijorat pentru tine, că nu poate nici să țină scorul.

– Și are dreptate, am spus eu, îmbrățișând-o. Deci, cum a mers?

Ridică din umeri, așezându-se la masă.

– Dacă pui la socoteală faptul că din cauza mea a murit Moretti și că îmi petrec timpul cu tine, pot fi dată exemplu la capitolul dezastru din manualul agentului. Directorul adjunct a luat măsurile cuvenite. Până terminăm treaba, sunt cercetată disciplinar.

– O să-ți păstrezi slujba? am întrebat optimist.

– Poate, spuse Ellie ridicând din umeri. Depinde de un lucru...

– Care ar fi? am întrebat eu, înghițind în sec, cu gândul că era vorba de vreo investigație procedurală.

– De noi, spuse ea. Dacă îl arestăm pe Dennis Stratton.

Nu eram sigur că auzisem bine. Stăteam acolo și mă uitam la ea întrebător.

– Ai spus *noi?*

– Da, Ned, spuse Ellie în timp ce un zâmbet discret i se așternea pe față. Eu și cu tine. Adică noi.

Capitolul 95

Mai întâi, Ellie trebui să facă niște săpături. Prin lumea artiștilor de peste tot. Ce naiba avea pictura asta? Gaume-ul?

Erau nenumărate moduri de a afla lucruri despre un pictor, chiar și despre unul de care abia auzisem, care murise acum o sută de ani.

Se uită pe internet, dar nu găsi aproape nimic despre Henri Gaume. Viața pictorului fusese una cu totul insignifiantă. Nu existau biografii. Apoi îl căută în Benezit, vasta enciclopedie de pictori și sculptori francezi, traducând ea însăși din franceză. Nu era mai nimic. Era născut în Clamart în 1836. Pentru un timp pictase în Montmartre, și între 1866 și 1870 expusese la prestigiosul Salon de Paris. Apoi dispăruse de pe harta artiștilor. Pictura care fusese furată – pe care Stratton nici măcar nu o asigurase – se numea *Faire le Ménage* sau *Curățenia.* O menajeră care se uita într-o oglindă de deasupra unei chiuvete. Ellie nu îi putu determina proveniența; nu apărea.

Ellie sună la galeria din Franța de unde Stratton pretindea că o cumpărase. Proprietarul abia își aminti exponatul. Spuse că provenea de la un domeniu, din câte credea. Al unei femei în vârstă din Provence.

Nu e vorba de pictură; Gaume-urile nu au nimic ieșit din comun.

Oare conținea ceva? Un mesaj? De ce și-o dorea Stratton atât de mult? Pentru ce ai omorî șase oameni?

Începu să o doară capul.

Împinse cărțile mari despre pictorii secolului al XIX-lea la o parte. Răspunsul nu era acolo. Era altundeva. *Ce avea acest Gaume fără valoare?*

Ce este, Ellie?

Apoi înțelese. Nu era o revelație bruscă, era ceva ce se insinua încet în creierul ei.

Liz Stratton îi spusese în timp ce oamenii lui Stratton o îndepărtau. Cu resemnarea aceea pe față, de parcă nu aveau să o mai vadă niciodată. *Tu ești experta. De ce crezi că-și spune Gachet?*

Desigur, *numele* era cheia.

Doctorul Gachet.

Circulaseră dintotdeauna zvonuri, legende, desigur. Nimic nu apăruse. Nimic din proprietățile lui Van Gogh. Nici când fratele său îi vânduse opera. Sau patronii artistului, Tanguy sau Bonger.

Una dintre cărțile de artă de pe biroul ei avea portretul lui Van Gogh pe copertă. Ellie o trase în fața ei și se uită la doctorul de la țară – acei ochi albaștri și melancolici.

„Pentru așa ceva, se gândi ea, ar merita să ucizi."

Dintr-odată Ellie își dădu seama că nu vorbea cu oamenii potriviți și nu studia cărțile potrivite.

Se uită la faimosul portret al lui Van Gogh.

Nu acesta era pictorul a cărui viață trebuia s-o studieze.

Capitolul 96

– Ești pregătit? se asigură Ellie întinzându-mi telefonul.

Am încuviințat, luându-l de parcă era o armă cu care aveam de gând să omor pe cineva. Gura îmi era uscată precum iasca, dar asta nu mai conta. Visam la asta de când mă sunase Dee și, o oră mai târziu, îi găsisem pe Tess și pe prietenii mei morți.

M-am cufundat într-unul dintre scaunele de pe terasa lui Sollie.

– Da, sunt pregătit.

Știam că Stratton va vorbi cu mine. Mi-am imaginat că inima o să îi bată puternic atunci când va auzi cine este. Era convins că am acest tablou. Omorâse pentru el și era în mod cert o persoană care acționa plecând de la premisa că instinctele sale sunt bune. Am tastat numărul. Telefonul începu să sune. M-am lăsat pe spate și am tras cu putere aer în piept. Răspunse o menajeră de origine latină.

– Cu Dennis Stratton, vă rog.

I-am spus cum mă cheamă și se duse să îl caute. Mi-am spus că totul se va termina în curând. Promisesem asta. Lui Dave. Lui Mickey și Bobby, și Barney, și Dee.

– Deci vorbesc cu faimosul Ned Kelly, spuse Stratton venind în sfârșit la telefon. Avem ocazia să vorbim. Cu ce te pot ajuta?

Nu vorbisem niciodată direct cu el. Nu voiam prefăcătorii ieftine. Tot ce am spus a fost:

– E la mine, Stratton.

– *Ce* e la tine, domnule Kelly?

– Am ceea ce cauți, Stratton. Ai avut dreptate de la început. Am Gaume-ul.

Urmă o pauză. Se gândea exact cum să reacționeze. Dacă spuneam adevărul sau dacă mă jucam cu el. Îi întindeam o cursă.

– Unde ești, domnule Kelly? întrebă Stratton.

– Unde sunt?

Am făcut o pauză. Nu mă așteptam la asta.

– Te întreb de unde suni, domnule Kelly. E o întrebare prea dificilă pentru dumneata?

– Sunt destul de aproape, am răspuns eu. Tot ce contează este că am tabloul tău.

– Destul de aproape? Hai să verificăm asta. Știi unde e Chuck and Harrod's?

– Desigur, am răspuns uitându-mă agitat la Ellie.

Ne abăteam de la plan. Chuck and Harrod's era unul dintre localurile aglomerate și pline de curioși din Palm Beach.

– Acolo e un telefon public. Lângă toaleta bărbaților. O să sun la el peste, să spunem, patru minute. Dar exact patru, domnule Kelly... Ești destul de aproape pentru asta? Asigură-te că o să fii acolo să răspunzi când sună. Doar noi doi.

– Nu știu dacă o să ajung, am spus, uitându-mă la ceas.

– Atunci eu aș pleca repede, domnule Kelly. Ai trei minute și cincizeci de secunde din acest moment. În locul dumitale nu aș rata acest apel dacă aș dori să mai vorbesc vreodată de această chestiune.

Am închis telefonul. M-am uitat la Ellie pentru o fracțiune de secundă.

– Du-te! mă îndemnă ea.

Am alergat prin casă până în curtea din față. Am sărit în mașina de serviciu a lui Ellie. Ea alergă în spate împreună cu doi agenți FBI și se urcară în altă mașină. Am băgat-o în viteză și am

zburat prin poarta deschisă, cu roțile scârțâind în timp ce făceam un arc larg pe County. Am accelerat cât am putut până la Poinciana. Am luat colțul cu optzeci de kilometri la oră și am oprit zgomotos în fața localului.

M-am uitat la ceas. Patru minute fix. Știam drumul spre toaleta bărbaților. Obișnuiam să vin pe la bar.

Când am ajuns acolo telefonul tocmai începu să sune.

– *Stratton!* am răspuns eu.

– Văd că ești plin de resurse, spuse el ca și cum toate astea îl amuzau teribil. Așadar, domnule Kelly, doar tu și eu. Nu are rost să asculte și alții convorbirea. Spuneai ceva despre un tablou de Henri Gaume. Spune-mi, la ce te gândești?

Capitolul 97

– Mă gândeam să-l predau polițiștilor, am spus eu. Sunt sigur că ar fi interesați să se uite la el. La celălalt capăt al firului se așternu tăcerea. Sau am putea cădea la o înțelegere.

– Din păcate, nu fac înțelegeri cu suspecți de crimă, domnule Kelly.

– Deja avem ceva în comun, Stratton. Nici eu.

– Drăguț, chicoti Stratton. De unde această bruscă schimbare de atitudine?

– Nu știu. Cred că e ceva sentimental. Am auzit undeva că era tabloul preferat al soției tale.

De această dată, Stratton nu scoase nici un sunet.

– Caut un tablou de Henri Gaume. De unde știu eu că ce ai dumneata este ceea ce caut?

– Este ceea ce cauți. O spălătoreasă care se uită într-o oglindă de deasupra chiuvetei. Poartă un șorț alb, simplu. Știam că oricine ar fi putut să vadă asta în raportul poliției. Descrierea nu era cea mai bună dovadă. Era în holul care duce spre dormitorul tău în noaptea în care ai ordonat uciderea prietenilor mei.

– În noaptea în care m-au jefuit, domnule Kelly. Descrie rama.

– E aurie, am spus eu. Veche, cu filigran pe margine.

– Întoarce-l, scrie ceva pe spate?

– Nu îl am în față, am spus eu. Sunt la Chuck and Harrod's, dacă îți aduci bine aminte.

– Mișcarea asta nu a fost foarte inteligentă, domnule Kelly, zise Stratton, mai ales dacă ne gândim la subiectul discuției.

– E scris ceva pe el, am spus. Știam că sunt pe cale să dezvălui ceva important. „Pentru Liz, cu drag, Dennis." Ce emoționant, Stratton! Cât de fals!

– Nu ți-am cerut să și comentezi, domnule Kelly...

– De ce nu? E inclus în prețul tabloului.

– Nu e o tactică prea înțeleaptă, domnule Kelly. Să-l enervezi pe cel căruia vrei să-i vinzi. Doar de curiozitate, la ce preț te gândești?

– Vorbim de cinci milioane de dolari.

– Cinci milioane de dolari? Nici mama lui Gaume n-ar cumpăra tabloul ăla pe mai mult de treizeci de mii.

– Cinci milioane de dolari, domnule Stratton. Sau îl dau polițiștilor. Dacă îmi amintesc bine, asta a fost suma inițială la care te-ai înțeles cu Mickey.

Se făcu liniște. Nu era o liniște care să sugereze că se gândea. Era o liniște care spunea că vrea să-mi rupă gâtul.

– Nu știu exact despre ce vorbești, domnule Kelly, dar ai noroc. Există o recompensă pentru acel tablou. Dar ca să fiu absolut sigur, mai trebuie să fie ceva pe spatele lui. În colțul din dreapta al ramei.

Am închis ochii o secundă încercând să-mi amintesc tot ce mi se spusese despre acest tablou. Avea dreptate. Mai era ceva pe ramă. Eram pe cale să dezvălui ceva ce mă făcea să mă simt murdar. Ca și cum aș fi trădat pe cineva. Pe o persoană iubită.

– Este un număr, am șoptit în telefon. *Patru-trei-șase-unu-zero.*

Urmă o pauză lungă.

– Bine făcut, Ned. Meriți acea recompensă pentru modul cum i-ai manevrat pe toți. Inclusiv pe cei de la poliție. În seara asta o să fiu la un bal de caritate. La Breakers. Fundația Pune-ți

o Dorință. Una dintre cauzele preferate ale lui Liz. O să închiriez un apartament pe numele meu. O să mă scuz și o să plec de la petrecere pe la un nouă. Ce părere ai?

– O să fiu acolo.

Am pus receptorul în furcă, simțind o bătaie lentă și puternică în piept. Când am ieșit din restaurant, o mașină neagră aștepta lângă trotuar. Ellie și cei doi agenți FBI se uitau la mine în expectativă.

– Am bătut palma, am spus eu. Diseară la ora nouă.

– Până atunci mai avem niște treabă, spuse unul din agenți.

– Poate mai târziu, am zis eu. Mai întâi am ceva de făcut.

Capitolul 98

Un gardian mă percheziționă și mă conduse înapoi la celulele de detenție ale închisorii din Palm Beach.

– Ce-o fi cu voi, cei din familia Kelly, întrebă el dezaprobator, aveți asta în sânge?

Tatăl meu stătea într-o celulă pe un mic pat și privea în gol.

M-am uitat la el o vreme.

În lumina slabă aproape distingeam conturul ofilit al feței unui om mai tânăr. Îmi fulgeră prin minte o scenă din copilărie: Frank sosise acasă și intrase cu pompă, cu o cutie mare în brațe. Mama era la chiuvetă. Eu, Dave și JM stăteam la masa din bucătărie după o zi de școală și mâncam. Aveam în jur de nouă ani.

Tata o învârtise pe mama și, vorbind ca prezentatorul de la jocul TV, spusese:

– *Evelyn Kelly... coboară!*

Îi întinsese cutia. Nu o să uit niciodată privirea mamei când o deschisese. Din ea apăruse o fantastică haină de blană. Frank o pusese pe ea și o învârtise de parcă dansau. Mama se înroșise și avea o privire șocată, ceva între entuziasm și neîncredere.

Tata o lăsase pe spate asemenea unui dansator profesionist și ne făcuse cu ochiul.

– Așteptați să vedeți ce este în spatele ușii numărul trei!

Tata putea să-l covingă și pe un polițist să-i predea arma dacă își punea mintea.

– Salut, tată, am spus, stând în picioare lângă celula lui.

Tata se rostogoli într-o parte.

– Neddie, spuse el clipind.

– N-am știut ce să-ți aduc, așa că am adus astea...

I-am arătat o plasă plină cu batoane de ciocolată KitKat și cu dropsuri de tuse Luden cu aromă de cireșe amare. Mama i le ducea de fiecare dată când îl vizitam la închisoare.

Frank se ridică rânjind.

– I-am spus de fiecare dată mamei tale că mi-ar fi mai util un fierăstrău.

– Am încercat, dar detectoarele alea de metale îmi îngreunează misiunea.

Își netezi părul.

– Ce vremuri...

M-am uitat la el. Era slab și destul de palid, dar părea calm, relaxat.

– Ai nevoie de ceva? Cred că pot să-l rog pe Sollie să te pună în legătură cu un avocat.

– A rezolvat George asta. Dădu aprobator din cap. Știu că ai impresia c-am dat-o în bară din nou, spuse tatăl meu, dar trebuia s-o fac, Ned. Chiar și între scursuri ca mine există un cod. Moretti l-a încălcat. Cei pe care i-a ucis erau carne din carnea mea și sânge din sângele meu. Unele lucruri trebuie ținute sub control. Înțelegi?

– Dacă voiai să faci ceva pentru Dave, trebuia să-l împuști pe Dennis Stratton. El a ordonat să fie ucis. Tu nu ai făcut decât să ne strici cea mai bună ocazie pe care o aveam de a pune mâna pe el.

– Și atunci, de ce mă simt ca și cum am făcut în sfârșit un lucru bun? Tatăl meu zâmbi. Oricum, nu am văzut niciodată

imaginea de ansamblu. Totuși, mă bucur că ești aici, Ned. Am de vorbit cu tine.

– Și eu, am spus punând palmele pe gratii.

Frank își turnă un pahar de apă.

– Niciodată nu am știut cum să te cunosc cu adevărat, nu-i așa, fiule? Nu ți-am oferit niciodată ce meritai, nici după ce ai fost absolvit de problema aceea de la școala la care ai predat. Nu trebuia decât să-ți spun că-mi pare rău, Ned, că m-am îndoit de tine. Ești un copil bun – un om bun.

– Ascultă, tată. Nu trebuie să vorbim despre asta acum...

– Ba da, trebuie, spuse tatăl meu. Se ridică cu greu în picioare. Presupun că după ce a murit John Michael nu am putut să admit faptul că a murit din cauza mea. O parte din mine voia să spună: „Vezi, băieții tăi sunt la fel ca tine. Ăsta e felul de a fi al celor din familia Kelly". Adevărul este că, atunci când ai primit slujba de la Stoughton, am fost al naibii de mândru.

Am dat din cap în semn că am înțeles.

– În ziua aceea, acasă... a fost cea mai urâtă zi din viața mea.

Tata se uită în ochii mei.

– Când l-am îngropat pe Dave. Am clătinat din cap și am oftat. Și a mea.

– Da, spuse el cu ochii plini de tristețe. Dar eu vorbesc de acea zi de la Fenway. Când te-am lăsat să pleci știind că vei fi pedepsit pentru ceva ce eu am făcut. Atunci cred că mi-am dat seama în ce hal mi-am distrus viața. Cât de mare erai tu și cât de mic devenisem eu. Că fusesem întotdeauna un infractor. Am fost întotdeauna un zero, Neddie. Dar *tu* nu ești.

Frank se apropie de gratii cu genunchii tremurând.

– Trebuia să spun de mult asta, fiule. Îmi pare rău. Îmi pare rău pentru cum v-am dezamăgit pe toți. Își încleștă mâna pe a mea. Știu că nu este suficient să o spui. Știu că nu așa se îndreaptă lucrurile. Dar asta e tot ce pot să fac.

Am simțit că ochii mi se umplu de lacrimi.

– Dacă Dave ne privește, am spus eu încercând să râd, sunt sigur că-și spune: „Băiete, aș fi avut cu siguranță nevoie de acest strop de înțelepciune acum câțiva ani..."

Frank râse grohăit.

– Asta a fost problema mea dintotdeauna: idei mărețe în momente nepotrivite. Dar am lăsat lucrurile în ordine. Pentru mama ta. Și pentru tine, Ned.

– O să-l prindem pe tipul ăsta, tată.

I-am strâns și eu mâna. Acum eu eram cel care plângea.

– Da, fiule, să-i arăți tu!

Ochii noștri se întâlniră într-o îmbrățișare mută și strălucitoare. Și Sol avusese dreptate. L-am iertat. Pentru tot. Nu a trebuit nici măcar să spun vreun cuvânt.

– Trebuie să plec, tată. I-am strâns degetele osoase. S-ar putea să nu mă mai vezi un timp.

– Sper din toată inima că nu, fiule, chicoti el. Cel puțin nu acolo unde merg eu. Îmi dădu drumul la mână.

Am făcut un pas înapoi pe holul cu celule.

– Tată... am zis eu întorcându-mă.

Frank stătea încă în dreptul barelor.

– Spune-mi... Haina de blană a mamei. Cea pe care ai adus-o acasă în ziua aceea. Era furată, nu?

Se uită la mine un moment, iar ochii înfundați în orbite îmi aruncară o privire dură care spunea: „Cum poți să mă întrebi așa ceva?" Apoi buzele i se curbară într-un surâs:

– Sigur că era furată, puștiule.

Am mers cu spatele pe hol, zâmbindu-i tatălui meu pentru o ultimă dată.

Capitolul 99

Agentul FBI îmi potrivi microfonul.

– O să te auzim tot timpul, spuse Ellie. Aveam baza acasă la Sol. Oamenii noștri vor fi aproape. Nu trebuie decât să spui ceva, Ned, și tăbărâm pe Dennis Stratton.

Acum lucram cu o întreagă echipă de agenți. Înlocuitorul lui Moretti era un tip cu buze subțiri, cu păr negru și gelat și ochelari cu ramă de corn, care dădea ordine – agent special șef Ficke.

– Astea sunt regulile de bază, spuse Ficke. În primul rând, nu faci nimic dacă nu apare Stratton. Fără intermediari. Nu aduci vorba de Moretti. Nu vreau să creadă că s-ar putea să fi divulgat ceva. Nu uita, probabil Stratton nu l-a întâlnit niciodată pe Anson. Nici pe tatăl tău. Fă-l să vorbească despre spargere dacă poți. Cine a pus-o la cale? Spune-i să-ți arate cecul. Asta ne e îndeajuns să-l prindem. Poți să faci asta?

– Pot să o fac, agent special șef Ficke. Cum facem cu tabloul?

– Iată... Verifică-l.

O agentă aduse un pachet învelit cu multă hârtie și lipit peste tot.

– Ce conține? am întrebat.

– Dacă ajunge să-l deschidă, o să intri la apă, replică Ficke. Așa că spune-i că vrei să vezi cecul înainte să o facă. Dacă îți face probleme, intrăm și te luăm.

M-am uitat la Ellie.

– O să fii acolo?

– Sigur că o să fiu acolo.

– O să avem întăriri la toate nivelurile, spuse Ficke. De îndată ce obții lucrul de care avem nevoie, sau dacă deschide pachetul, spargem ușa. N-o să pățești nimic.

N-o să pățesc nimic. M-am uitat la el. Parcă eram o ființă care pleca să testeze un câmp minat. *Du-te, n-o să pățești nimic.* Toată lumea din cameră știa un lucru: Stratton nu intenționa să mă lase să ies viu din acea cameră.

– Vreau să vorbesc cu Ellie, am spus eu.

– Nu ea e șeful, replică el destul de sever. Dacă ai vreo întrebare, mi-o adresezi mie.

– Nu am nici o întrebare. Trebuie să vorbesc cu Ellie. Și nu aici. Singuri. Afară.

Capitolul 100

Am ieșit pe terasa de lângă piscină. L-am văzut pe Ficke cum ne privea prin jaluzele, așa că am condus-o pe trepte în jos spre plajă, *la biroul meu,* cât se putea de departe de el.

Ellie își suflecă pantalonii și își lăsă pantofii pe trepte. Apoi ne-am plimbat pe nisip. Soarele începea să coboare. Se apropia ora șase.

Am luat-o pe Ellie de mână.

– Nu-i așa că e frumos aici? Mă face să-mi fie dor de vremurile când eram salvamar. Atunci nu știam ce bine îmi mergea.

Am luat-o de umeri și i-am dat la o parte o șuviță de păr care îi intra în ochi.

– Ellie, tu ai încredere în mine, nu-i așa?

– Nu crezi că e cam târziu să-mi pui întrebarea asta, Ned? Nu te-am arestat când am avut ocazia. Am furat o mașină, am ascuns informații, am luat ostatic un martor... În dicționarul meu, asta se numește încredere...

Am zâmbit.

– Trebuia să cobori din Runner atunci când ți-am spus. Lucrurile ar fi stat cu totul altfel.

– Da, probabil ai fi la închisoare. Sau mort. Și eu aș avea încă o slujbă sigură. Oricum, din câte îmi amintesc, nu aveam foarte mari șanse să o fac în acel moment. Tu aveai totuși o armă.

– Și din câte-mi amintesc, avea siguranța pusă.

Am tras-o aproape și i-am simțit la piept inima care bătea cu putere. Nu știam nici unul ce avea să se întâmple în acea seară. Și după aceea, lumea avea să fie alta. Mă așteptau acuzații de infracțiune. Trebuia să petrec un timp în închisoare. După care eu voi fi un infractor, iar ea va fi în continuare agent FBI.

– Ellie, ceea ce-ți cer este să ai în continuare încredere în mine. Pentru încă o perioadă doar.

Se desprinse din îmbrățișare și încercă să-mi citească privirea.

– Ned, mă sperii. Putem să-l prindem. Toată povestea se va termina. Te rog, măcar de data asta fă lucrurile ca la carte.

Am zâmbit.

– O să mă pot baza pe tine, Ellie?

– Ți-am spus, răspunse ea uitându-se la mine cu hotărâre în ochi, o să fiu afară. Nu te-aș lăsa să mergi acolo singur.

Știu că nu ai face-o. Am tras-o lângă mine și m-am uitat peste ea la apusul de soare.

Nu m-am încumetat să-i spun că mă refeream la ceea ce va fi *după*.

Capitolul 101

Doar când întorceai pe aleea lungă care ducea la Breakers te simțeai în altă lume.

Maiestuoasele turnuri gemene scăldate în lumina strălucitoare erau probabil cea mai cunoscută priveliște din Palm Beach. Splendida arcadă care îi întâmpina pe vizitatori în hol, rândurile de palmieri răsfățați de lumină. Într-o vreme, familiile Flagler, Mellon și Rockefeler mergeau acolo în mașini particulare decadent de luxoase. Acum mergeau oameni care încercau să-i imite.

În seara asta aveam să merg și eu pentru un timp.

Am parcat Crown Vicul lui Ellie în fața scuarului de cărămidă roșie care ducea la ușile holului, în spatele unui Mercedes SL500 și al unui Rolls. Ieșeau cupluri îmbrăcate în smochinguri și rochii elegante, cu bijuterii strălucitoare. Eu purtam o pereche de blugi peste care atârna un tricou Lacoste verde. Până și valetul de la parcare se uită la mine de parcă nu eram la locul potrivit.

Auzisem de galele înaltei societăți, fusesem și ospătar la câteva la începutul ședерii mele aici. Erau aproape de centrul vieții sociale a celor din vechea gardă. Pe invitații scria pentru evenimentul caritabil x sau y. Dar erau mai mult niște ocazii create pentru ca anumite matroane să-și etaleze bijuteriile și să facă paradă în rochii stilate, în timp ce mâncau caviar și sorbeau

șampanie. Cine știe care era de fapt suma care chiar ajungea „cauzei" pentru care era donația.

„N-ai nimic de pierdut, Ned..."

Am luat pachetul gros pe care mi-l dăduseră cei de la FBI și am intrat în hol. Mulți oameni forfoteau, unii îmbrăcați formal, alții în jachete roșii de angajați ai hotelului și câțiva în haine de zi cu zi. Mă gândeam că oricare dintre ei ar putea să facă parte dintre oamenii lui Stratton, care mă urmăreau. Sau FBI-ul.

Cei de la FBI probabil erau nervoși deja, întrebându-se ce naiba se întâmpla.

M-am uitat la ceas – 20.40. Ajunsesem cu douăzeci de minute mai devreme.

M-am dus direct la recepție. Mă salută o recepționeră atrăgătoare pe care o chema Jennifer.

– Cred că aveți un mesaj pentru mine, am spus. Pe numele Stratton.

– Domnule Kelly, spuse ea zâmbind, ca și cum mă aștepta. Se întoarse cu un plic al hotelului sigilat. I-am arătat cartea de identitate și am rupt plicul. Pe o foaie cu antetul hotelului erau scrise doar două cuvinte: *Camera 601.*

„OK, Ned. Hai să o facem." Pentru o secundă mi-am ținut respirația, încercând să-mi calmez nervii.

Am întrebat-o pe Jennifer unde avea loc dineul Fundației Pune-ți o Dorință și îmi arătă Sala Rondă care era în capătul coridorului împodobit pe partea stângă.

Am luat pachetul învelit, „Gaume-ul", sub braț și m-am luat după două cupluri îmbrăcate formal de care eram sigur că merg înspre sală.

Dintr-odată o voce îmi zgârie timpanul.

– *La dracu', Kelly, ce faci? Ai ajuns cu douăzeci de minute mai devreme.*

– Îmi pare rău, Ficke. *Planul s-a schimbat.*

Capitolul 102

Mi-am iuțit pasul până am văzut Sala Rondă în susul unor scări, în spatele barului din hol.

La ușă era un mic grup de oameni în smochinguri și în rochii de seară, care-și dădeau numele și prezentau invitațiile. Nu era tocmai ca la filtrele de la aeroport. Din sală se auzea genul de muzică instrumentală pe care ai jura că nu o să dansezi niciodată. M-am amestecat și eu cu cei din spate.

O femeie căruntă se uită la mine de parcă eram SpongeBobSquarePants[1]. Cerceii cu diamant din urechile ei erau mari cât globurile de Crăciun.

– Domnule! am auzit pe cineva strigând, dar l-am ignorat.

„Sper că o să funcționeze, Neddie."

Sala îți tăia respirația, plină de flori proaspete și cu un candelabru incredibil care atârna de tavanul boltit. Orchestra cânta *Bad, Bad Leroy Brown* în stil cha-cha. Toate femeile pe lângă care treceam erau pline de diamante – coliere, inele, tiare. Bărbații purtau smochinguri scrobite, cu batiste albe împăturite perfect. Unul dintre bărbați purta un kilt.

Îl căutam febril pe Stratton. Știam că arăt la fel de neobișnuit ca un băștinaș din Maori la un ceai dansant dat de regină.

---

[1] Personaj comic din serialul de desene animate cu același nume, reprezentat de un burete care adoră meduzele. (n.tr.)

Dintr-odată cineva mă luă de braț din spate și mă încolți într-un loc ferit de mulțime.

– Livrările se fac în spate, domnule Kelly, îmi scuipă în ureche personajul.

M-am învârtit. Era Champ, care rânjea.

– Te-am avut o secundă, nu-i așa, amice?

Era îmbrăcat exact ca un ospătar și ținea în mână o tavă de biscuiți cu caviar. Se potrivea perfect dacă făceai abstracție de părul portocaliu.

– Unde e Stratton? l-am întrebat.

– În spate. Unde altundeva ar putea fi nenorocitul? Champ îmi dădu un ghiont. E cel care poartă smoching... Relaxează-te, amice – își ridică palma în semn de scuză – încercam doar să te destind.

L-am zărit pentru o clipă pe Stratton în mulțime. Apoi m-am uitat după gorilele lui.

– Ned, spuse Champ lăsând tava jos și strângându-mă de umăr, o să funcționeze. Desigur, spun asta înainte de fiecare săritură, dar am câteva vertebre dislocate permanent, care s-ar putea să nu fie de acord. Îmi făcu cu ochiul și mă lovi în semn de îmbărbătare. Nu-ți face griji, amice... Prietenii sunt cu tine. Îți acopăr spatele.

– Ned! croncăni o voce în receptorul meu. *Ellie*. Ned, ce faci? *Te rog...*

– Îmi pare rău, Ellie, am spus știind că de acum trebuie să fi intrat în panică. Stați conectați. *Vă rog*. O să-l aveți.

Am identificat câteva fețe cunoscute în mulțime. Henry Kissinger. Sollie Roth discutând cu câțiva oameni de afaceri notabili. Lawson.

Apoi l-am zărit pe Stratton în spate. Ținea în mână un pahar de șampanie și sporovăia cu o blondă într-o rochie decoltată. Câțiva oameni din jurul lui râdeau. Gluma era că nici nu o

îngropase bine pe Liz și acum era cel mai elogiat burlac din Palm Beach.

M-am îndreptat spre el umil.

Stratton făcu ochii mari când mă văzu că mă apropii. Urmă un moment de surpriză, după care redeveni calm, cu un discret zâmbet încrezut pe față. Prietenii lui Stratton se uitară la mine de parcă eram băiatul cu ziarele.

– Ai venit cam devreme, domnule Kelly. Nu trebuia să ne întâlnim în cameră?

– Ba am venit la timp, Stratton. Planul s-a schimbat. M-am gândit că nu pot să ratez un asemenea eveniment. M-am gândit că ar fi interesant pentru prietenii tăi să ne vadă cum facem afaceri chiar aici.

Capitolul 103

Ellie stătea panicată într-unul dintre apartamentele de sus. Striga în microfon:

– Ce faci, Ned?

Dar Ned nu răspundea.

– Renunțăm, spuse Ficke. Punem capăt acestui fiasco.

– Nu putem face asta, zise Ellie. Se retrase de la locul de unde asculta. Ned este în sală. Se întâlnește cu Stratton. Pune planul în aplicare chiar acum.

– Dacă mergem acolo, agent special Shurtleff, spuse Ficke uitându-se mânios la ea, poți să fii al naibii de sigură că mergem să-l arestăm, nu să-l ajutăm. Spectacolul a luat sfârșit. Își smulse căștile. Nu-l las pe cowboy-ul ăsta să ne conducă Biroul. Îi făcu semn din cap agentului operațional: Pune-i capăt.

– Nu. Ellie clătină din cap. Lasă-mi doi oameni. Nu putem să-l părăsim pur și simplu. I-am promis. O să aibă în continuare nevoie de întăriri. Continuă conform planului. Se întâlnește cu Stratton.

– Atunci să nu cumva să nu asculți, agent special Shurtleff, rosti agentul șef de la ușă. Banda merge.

Lui Ellie nu îi venea să creadă. Punea capăt misiunii. Iar Ned era acolo. Fără întăriri.

– A spus că o să ni-l aducă pe Stratton și asta face, spuse Ellie. I-am promis. Nu putem să-l părăsim pur și simplu. O să fie omorât din cauza noastră.

– Poți să-l iei pe Downing, cedă Ficke. Și ia-l pe Finch din hol. Se uită la ea cu un fel de indiferență. E achiziția ta, agent special Shurtleff. E problema ta.

Capitolul 104

– Să facem afaceri aici? întrebă Stratton, zâmbind ca de obicei, satisfăcut și stăpânit.

Deși cred că se întreba ce naiba se întâmpla.

I-am răspuns la zâmbet.

– Mi-ai omorât fratele, Stratton. Credeai că o să te las să scapi fără să-ți provoc nici cea mai mică durere?

Câteva capete se întoarseră. Stratton se uită în jur, evident descumpănit.

– Nu știu despre ce vorbești, domnule Kelly, dar având în vederea că în prezent ești arestat și că te așteaptă acuzații federale, nu înțeleg ce drept ai să-mi arunci mie acuzații.

– Tot el a omorât-o și pe Liz, am spus eu, destul de tare, încât toți cei din apropiere s-au întors să audă mai bine. Și a camuflat totul inventând acea aventură ridicolă. Pentru că ea era pe cale să mărturisească adevărul poliției. Și-a furat propriile opere de artă și le-a revândut, iar apoi a plătit pe cineva să-i omoare pe oamenii aceia din Lake Worth pentru ca totul să pară un jaf nereușit. Dar caută ceva. Ceva ce nu trebuia să fie furat. Nu-i așa, domnule Stratton?

Am întins coletul împachetat.

Ochii lui Stratton erau cât cepele.

– O, domnule Kelly, dar ce ai acolo?

Îl aveam. Îl prinsesem. Vedeam cum masca sa de om care are totul sub control începea să se crape și cum fruntea începea să îi transpire.

L-am văzut pe Lawson cum se apropie din mulțime. Și, mai rău, pe trepădușul lui Stratton, Coadă.

– Atunci e păcat că propriul tău tată l-a ucis pe Moretti, afirmă Stratton. De ce nu le spui asta oamenilor? Cred că tu ești cel care vrea să camuflezi ceva. *Tu ești cel care a ieșit pe cauțiune.* Și nu ai nici cea mai mică dovadă.

– Dovada... M-am uitat la el și am zâmbit. Tabloul este dovada. Am întins pachetul. Cel pe care mi-ai cerut să-l aduc aici în seara asta, domnule Stratton. Gaume-ul.

Stratton se uită la pachet, umezindu-și buzele, în timp ce pe fruntea lui se forma o peliculă umedă cauzată de enervare.

În mulțimea care se aduna se auzeau șoapte. Oamenii se apropiau, încercând să audă ce se vorbea.

– Este... este absurd, începu el să se bâlbâie, căutând o față prietenoasă.

Oamenii așteptau un răspuns. Eu aproape radiam.

Apoi se întoarse spre mine, dar în loc să se deconspire, fața lui își recăpătă obișnuita siguranță.

– Jocul tău patetic ar putea să funcționeze, spuse el în timp ce ochii i se aprindeau, dacă într-adevăr ai avea tabloul în cutie. Nu-i așa, domnule Kelly?

În sală se așternu tăcerea. Simțeam cum toți ochii se întorseseră spre mine. *Stratton știa. Știa că nu am ceea ce* promisesem. *Cum?*

– Haide, deschide-o. Arată lumii dovada. Nu știu de ce, dar nu cred că asta o să arate foarte bine când o să i se pronunțe sentința.

Cum de știa? În acel moment am investigat rapid toate posibilitățile. Ellie... În nici un caz. Lawson... nu fusese pus la curent. Stratton mai avea un sobolan. Mai avea pe cineva în FBI.

– Nu poți să spui că nu te-am avertizat, domnule Kelly, continuă Stratton cu un zâmbet de gheață, să nu-mi irosești timpul.

Coadă mă prinse de mână. L-am observat pe Champ împingându-se prin mulțime în timp ce se întreba ce ar putea să facă.

M-am uitat mânios la Stratton. Nu am putut decât să scuip o întrebare neajutorată:

– *Cum ai știut?*

– Pentru că i-am spus eu, Ned, spuse o voce din mulțime.

Am recunoscut-o pe loc. Și inima mi se făcu aproape cât un purice. Tot ce crezusem până atunci, toate certitudinile m-au părăsit.

– Ned Kelly, spuse Stratton rânjind, cred că îl cunoști pe Sol Roth.

Capitolul 105

– Îmi pare rău, Neddie, spuse Sol desprinzându-se încet de mulțime.

Mă simțeam de parcă mă pălmuise cineva. Știu că fața îmi devenise albă ca varul, eram uimit, complet luat prin surprindere. Sol era arma mea secretă, asul meu din mânecă din seara asta.

Nu puteam decât să mă holbez la bătrân, mut de uimire, ametit – simțeam cum o greutate imensă îmi strivește treptat inima. Cei mai buni prieteni ai mei fuseseră omorâți cu brutalitate. Dar până în acel moment nu îmi dădusem seama cu ce mă lupt. Bogătașii își țineau partea. Era un club, iar eu eram un intrus. Simțeam cum lacrimile îmi năpădesc ochii.

– Ai avut dreptate, oftă Sol vinovat, am intermediat o vânzare secretă între Stratton și un colecționar foarte răbdător din Orientul Mijlociu. Ține tablourile într-un seif unde vor sta în liniște timp de douăzeci de ani. Foarte lucrativ, să spunem așa...

Nu-mi venea să cred ce auzeam. Fiecare cuvânt ce-i ieșea din gură era ca o lamă care se înfigea mai adânc. „Sper că îi apreciezi, Sol. Și că i-ai cheltuit pe ce trebuie. Banii aceia au dus la moartea fratelui meu și a prietenilor mei cei mai buni."

Stratton îi făcu semn lui Coadă. Am simțit cum mi se împinge în coaste un obiect bont. O armă.

– Dar ceea ce n-am prevăzut, lacom nenorocit ce ești, spuse Sol cu tonul schimbându-i-se brusc în timp ce se întorcea spre Stratton, era că o să moară toți acei oameni.

Stratton clipi, iar surâsul arogant îi dispăru de pe față.

– Sau că ești capabil să o omori pe Liz, pe a cărei familie o cunosc de patruzeci de ani, jigodie bolnavă capabilă doar de conspirații.

Maxilarele lui Stratton se încleștară. Părea că nu înțelege.

– Am stat și ne-am uitat cum i-ai distrus viața, monstrule. Ne-am uitat doar, așa că suntem cu toții vinovați. Dacă mi-e rușine de ceva din toată încurcătura asta blestemată, de asta mi-e rușine. Liz era o persoană bună.

Sollie căută în buzunarul jachetei. Scoase o pungă mică. În ea era un fel de cheie. O cheie de hotel. De la Brazilian Court. Așa cum plănuiserăm. Cheia lui Tess. Se întoarse spre Coadă, care îmi ținea încă arma înfiptă în coaste.

– Ți-ai uitat asta în buzunar, uriașule. Data viitoare fii mai atent la cine îți caută prin hainele murdare.

Stratton se holba, hipnotizat de cheie, în timp ce fața îi devenea pământie. Toată lumea din Sala Rondă văzu cum pe chipul lui apare o expresie de om care înțelege totul.

Liz.

Liz găsise cheia de la camera lui Tess. I-o plătise din mormânt.

Nu știu ce era mai plăcut, să-l privesc pe Stratton cum începe să se clatine în fața prietenilor săi din înalta societate sau să mă gândesc câtă plăcere le-ar fi făcut lui Mickey și lui Dave modul în care i-am înscenat totul. Sol îmi făcu cu ochiul de parcă mă întreba „Ce părere ai, Ned?" Dar eu mă gândeam la un singur lucru: „Isuse, Dave, sper că te uiți. Sper că savurezi asta".

Apoi Sollie se întoarse. Nu spre mine, ci spre Lawson.

– Cred că ai dovezile de care aveai nevoie...

Detectivul păși în față și îl luă pe Stratton de braț. Eram cel mai șocat din cameră. Eram sigur, ca și Ellie, că e omul lui Stratton.

– Dennis Stratton, ești arestat pentru uciderea lui Tess MacAuliffe și a lui Liz Stratton.

Stratton stătea acolo, cu buzele tremurând și uitându-se la Sollie, lovit din plin de șoc.

Apoi totul o luă razna. Coadă îmi luă arma din spate și, folosindu-mă pe post de scut, o îndreptă spre polițistul din Palm Beach. Champ ieși din mulțime și se izbi în el, aruncându-l pe nenorocit în cealaltă parte a camerei. Se luptară o secundă, iar Geoff îl rostogoli pe spate.

– Îmi displace să-ți fac asta amice, dar îmi ești dator o bară laterală din crom pentru Ducati.

Champ îl lovi pe Coadă cu capul în frunte. Capul criminalului se dădu pe spate, trosnind zgomotos.

În acel moment arma i se descărcă.

La început se auziră țipete, iar oamenii se împinseră în dezordine spre ușă. „Trage cineva!"

M-am uitat la Stratton, la Lawson, la Sollie... ultimul spre care mi-au alunecat ochii a fost Champ. Stătea acolo, călare pe Coadă. Pe buze i se formă încet un zâmbet de neîncredere. La început am crezut că vrea să spună: „Vezi, ți-am zis că îți păzesc spatele, amice". Dar apoi am văzut că aducea mai mult a șoc. Sângele începu să-i șiroiască prin cămașa albă.

– Geoff! am urlat.

Începu să se împleticească. M-am repezit și l-am prins, lăsându-l încet pe podea.

– La dracu', Neddie, spuse el uitându-se la mine. Nenorocitul îmi datorează o motocicletă nou-nouță pentru asta.

Se auzi o altă împușcătură, după care se dezlănțui infernul. Trăgea celălalt bodyguard al lui Stratton. L-am văzut pe Lawson căzând. Toți ceilalți se întinseră pe podea.

Pieptul bodyguardului fu străpuns de un glonț și acesta căzu pe o fereastră, trăgând la podea perdelele brodate de pe suporturile uriașe. Apoi l-am văzut pe Stratton, scăpat din mâna lui Lawson. Dădea înapoi, furișându-se spre ușa de la bucătărie.

Strigam la Ellie în microfon.

– *Champ e rănit!*

Dar nu răspundea. Schimbasem planul tuturor. Acum ce era de făcut?

– Isuse, du-te, amice, spuse Champ. Își umezi buzele. Pentru numele lui Dumnezeu, totul e sub control aici.

– Ține-te bine. I-am strâns mâna. Poliția o să fie aici în curând. Prefă-te că aștepți o nenorocită de bere.

– Da, mi-ar prinde bine una în momentul ăsta.

Am luat arma lui Coadă. Apoi am început să alerg după omul care ordonase asasinarea fratelui meu.

Capitolul 106

Schimbul de focuri luase sfârșit când Ellie și ceilalți doi agenți ajunseră jos în sală. Oameni șocați în smochinguri și rochii forfoteau afară. La vederea uniformelor FBI, toată lumea arătă spre interiorul sălii.

– A avut loc un schimb de focuri. Cineva a fost rănit.

Ellie alergă în sală cu arma scoasă. Cei de la serviciile de pază ale hotelului erau deja acolo. Camera era în mare parte goală. Scaunele și mesele erau dărâmate, florile pe podea.

Era de rău.

Îl văzu pe Lawson sprijinit de perete, cu o pată roșie pe umăr. Carl Breen îngenuncheat lângă el, striga într-un emițător. Mai erau trei alte corpuri întinse. Două dintre ele păreau a fi oamenii lui Stratton. Unul era înfășurat într-o draperie și părea mort. Celălalt era Coadă, porcul care îl urmărise pe Ned. Era rece și nu pleca nicăieri.

Pe al treilea, Ellie îl recunoscu după părul potocaliu.

Champ!

– Dumnezeule!

Ellie alergă la el. Geoff stătea întins pe spate, cu un genunchi ridicat. Partea stângă îi era acoperită de sânge, fața îi era albă, ochii puțin sticloși.

– Oh, Isuse, Champ... Ellie îngenunche.

Un tip de la pază lătra într-un emițător chemându-i pe cei de la ambulanță. Ellie se aplecă și se uită în ochii lui Geoff.

– Rezistă. O să te faci bine.

Își puse mâna pe fața lui. Era rece și transpirată. Simți că ochii i se umplu de lacrimi.

– Știu că avem multe de plătit, spuse Geoff reușind să zâmbească, cum m-am dat eu drept chelner și tot restul.

Ellie îi zâmbi și ea. Îl strânse ușor de mână. Apoi se uită prin sală.

– S-a dus după el, Ellie, șopti Geoff. Își mută privirea spre bucătărie. Ned a luat arma lui Coadă.

– La dracu'! făcu Ellie.

– Trebuia să o facă, Ellie.

Neozeelandezul își umezi buzele.

– Nu la asta mă refeream, spuse Ellie. Își verifică pistolul, apoi îl strânse pe Champ de mână încă o dată. L-am văzut pe Ned cum mânuiește o armă.

Capitolul 107

M-am năpustit prin ușile de la bucătărie. Personalul era înspăimântat după ce auzise focuri de armă. Stăteau pe lângă pereți și se holbau la mine, neștiind sigur cine urmărește pe cine.

M-am uitat la bărbatul cu bonetă de bucătar:

– A trecut un bărbat în smoching pe aici. În ce parte a luat-o?

– E o ușă în spate. Bucătarul îmi indică unde într-un târziu. Duce la hol. Și în sus, la holul principal.

Camera 601, mi-am amintit eu.

Am găsit scările și am luat-o în sus. Merita să încerc. Apărură doi adolescenți care coborau.

– Ați văzut un om în smoching alergând? am întrebat.

Amândoi arătară în sus.

– Tipul are o armă!

După cinci etaje, am împins o ușă grea și am ajuns într-un hol luxos, cu covor roșu. Am ascultat pașii lui Stratton. Nimic. Camera 601 era la stânga, înspre lifturi. Am luat-o în direcția aceea.

Am luat-o la stânga și l-am văzut pe Stratton cu ochii mei. Era în capătul holului luptându-se să bage un card de plastic într-o ușă. Nu știam ce se află înăuntru. Poate mai multe ajutoare.

– Stratton! am urlat țintind spre el.

Se întoarse și mă privi în față.

Atitudinea lui calmă, de om care are mereu totul sub control, se transformase într-o privire mânioasă și speriată – asta aproape m-a făcut să zâmbesc. Mâna lui Stratton se smuci în sus și apăsă pe trăgaci. De pe perete sări scântei aproape de capul meu. Am ațintit arma, dar nu am tras. Oricât de mult îl uram, nu voiam să-l omor.

Dar Stratton îmi văzu arma și fugi pe alt coridor.

M-am dus după el.

Ca o pradă încolțită, Stratton începu să încerce ușile din jurul liftului. Erau încuiate. Mai era un balcon acolo, dar nu ducea nicăieri, doar afară.

Apoi, într-un final, se deschise o ușă – și dispăru.

Capitolul 108

În timp ce îl urmăream pe Dennis Stratton pe niște scări întunecoase de beton, îmi trecu prin minte cel mai ciudat gând.

Cu ani în urmă, în Brockton, mă luptam corp la corp cu Dave.

Cred că aveam cincisprezece ani, el trebuie să fi avut zece. El și unul dintre tovarășii lui prostuți făcuseră zgomote idioate ce imitau un cimpanzeu în timp ce eu încercam să mă giugiulesc cu o fată, Roxanne Petrocelli, în Buckley Park, aproape de casa noastră. L-am fugărit pe lângă sala de gimnastică și l-am chelfănit bine – fusese poate ultima dată când am putut să-l învinge pe Dave. Îi prinsesem mâinile și gâtul într-o poziție complicată. Tot repetam, „Unchi? Unchi?" sperând că o să se predea. Dar durul nu voia să se clintească. Am împins din ce în ce mai tare uitându-mă cum i se înroșește fața. Mă gândeam că dacă mai împing o să-l omor. Într-un târziu Dave a țipat, „OK, unchiule...", și i-am dat drumul.

Pentru o secundă a stat pur și simplu respirând greu, în timp ce obrajii îi reveneau la culoarea normală; apoi s-a repezit la mine cu toată puterea și m-a trântit pe spate. În timp ce se urca pe mine, Dave rânjea satisfăcut: „Unchiul Al crede că ești un prost".

Nu știu de ce mi-a venit asta în minte în timp ce urcam după Stratton. Una dintre conexiunile acelea stupide care se produc în creier atunci când te simți în pericol.

Scările urcau direct într-unul dintre uriașele turnuri ale hotelului. Scările erau întunecate, dar afară bezna era străpunsă de raze imense de lumină strălucitoare. Nu-l vedeam pe Stratton nicăieri –, dar știam că era acolo sus.

În cap îmi bubuia încontinuu: „Unchiul Al crede că ești un prost".

Am împins o ușă de metal care s-a deschis și am ajuns pe plafonul de beton al hotelului. Scena era aproape suprarealistă. Panorama Palm Beachului oriunde te uitai. Luminile de la Bitmore, podul Flagler, clădirile de apartamente din West Palm. Reflectoare uriașe, așezate ca niște mortiere, trimiteau raze uriașe de lumină orbitoare spre turnuri și spre fațada hotelului.

M-am uitat în jur după Stratton. Unde dracu' era? Prelate și cămărute de depozitare și antene TV, toate în umbră. Simțeam un fior pe șira spinării, mă simțeam expus.

Dintr-odată se auzi un foc de armă și un glonț ricoșă din perete pe deasupra capului meu. Mă ratase cu câțiva centimetri.

– Așadar, ce este, domnule Kelly? Ai venit să te răzbuni? E plăcut?

Un alt glonț intră în peretele turnului. M-am uitat cu ochii mijiți printre razele de lumină. Nu-l găseam nicăieri.

– Ar fi trebuit să faci ce ai promis. Ne-ar fi fost mult mai bine acum. Dar mai este și acea poveste cu fratele tău, nu? Se pare că voi, cei din familia Kelly, aveți asta din plin. Mândria voastră prostească.

M-am ghemuit încercând în continuare să-l găsesc. Răsună o altă împușcătură care găuri pânza de deasupra capului meu.

– Din ce în ce mai aproape de final, croncăni Stratton, aproape râzând. Până la urmă se pare că totuși avem ceva în comun, nu-i așa, Ned? Curios că n-am ajuns niciodată să vorbim despre ea.

Sângele începu să-mi fiarbă. *Tess.*

– Era delicioasă. Cât despre prietenii aceia ai tăi și despre fratele tău – au fost doar afaceri. *Dar Tess*... pe ea o regret. Fac pariu că și tu. Ah, dar nu era decât o târfă la fel ca toate celelalte.

Dacă încerca să mă scoată din sărite, reușea. Am sărit din spatele pânzei și am tras nervos de două ori în direcția vocii lui Stratton. Un reflector se făcu țăndări.

Se auzi un foc de ripostă. Am simțit o durere extremă care îmi sfâșie umărul. Mi-am dus mâna la rană. Arma îmi alunecă din mână.

– Isuse, Ned, spuse Stratton apărând de după suportul unui reflector, ai grijă, amice.

M-am uitat la nenorocit. Afișa acel zâmbet superior pe care ajunsesem să-l detest, iar chelia îi strălucea.

În acel moment am auzit ceva. În depărtare se auzea un *vrm-vrm-vrm* discret. Se apropia, devenea din ce în ce mai puternic.

Apoi pe cer se văzu o pereche de lumini care se apropiau destul de repede. Un elicopter.

– Greșești din nou, domnule Kelly, zâmbi Stratton. Se apropie taxiul meu.

Capitolul 109

Ellie urcă pe scara ce pornea de la ușile bucătăriei.

Se lovi de un chelner care se grăbea să ajungă jos, în timp ce bolborosea ceva despre un tip care îl urmărea pe un nebun care se îndrepta spre etajul șase. *Ned.* Ellie îi spuse să-i oprească pe primii polițiști sau agenți FBI pe care îi întâlnește și să-i trimită după ea. La ieșirea de la șase dădu peste un portar care urla după pază într-un telefon. Îi spuse că pe acoperiș erau doi oameni cu arme!

Ellie își verifică încă o dată pistolul și păși în casa scărilor.

„Ce dracu' faci, Ned?"

Ellie își șterse broboanele de sudoare de pe obraz. Auzi voci pe acoperiș. Strânse Glockul cu ambele mâini.

Ajunse repede la capătul scărilor. Privi în jur. Reflectoarele luminau tavanul turnului. Dedesubt se întindeau luminile Palm Beachului. Se sprijini de ușa grea. Ce e de făcut acum? Știa că Stratton și Ned sunt afară. „Păstrează-ți calmul, Ellie, se autoconvinse ea. E ca la antrenament. Te ferești din bătaia focului. Cântărești situația. Aștepți întăriri."

Cu excepția faptului că la antrenamente nu era nici un tip, pe care probabil îl iubeai, care să încurce totul.

Își spuse că știe cum să procedeze. Apăsă pe clanță și trase adânc aer în piept.

Apoi auzi ecoul a două bubuituri ascuțite dinspre acoperiș. Asta schimbă totul.

Se trăgea.

Capitolul 110

O dăduserăm în bară ca un amator ce eram. Gândul că Stratton avea să scape după ce îi omorâse pe Mickey, pe Dave, pe soția lui, mă ucidea.

– Nu fi atât de mohorât, Ned, spuse Stratton expansiv. Plecăm amândoi într-o excursie. Din păcate, a ta va fi ceva mai scurtă.

Se uită la elicopterul care se apropia și îmi făcu semn cu arma să mă mișc pe acoperiș. Nu voiam să cedez, să-i dau satisfacția de a mă vedea speriat –, dar știam că singura mea șansă era să fac ce îmi spune. FBI-ul *era* în clădire. Cineva trebuia să ajungă în curând sus. Nu trebuia decât să trag cumva de timp.

În fața mea era o mică margine de piatră – dacă treceam de ea însemna să cădem amândoi de la etajul șase.

– Haide, domnule Kelly, rosti Stratton batjocoritor. E timpul să-ți faci marea plecăciune. Toți își vor aminti de tine așa cum ești acum.

Vântul se întețea și eu începeam să mă sperii de-a binelea. Elicopterul lui Stratton se învârtea în cercuri din ce în ce mai strânse, apropiindu-se de acoperiș. Luminile Palm Beachului se întindeau sub mine.

Stratton stătea la doi metri în spate, cu arma ațintită spre mine.

– Cum te simți, Ned, știind că tu o să fii mort, iar eu o să beau Mai-Tai în Costa Rica, citind acel tratat care nu permite extrădarea? Aproape că nu e corect, nu-i așa?

– Du-te dracului, Stratton!

Am înghețat la auzul declicului armei.

Mi-am încleștat pumnii. „Nu se poate. Nu se poate să cazi pentru el." Dacă voia să mă omoare, trebuia să apese pe trăgaci. Dacă putea.

– Haide, Neddie, fii bărbat.

Stratton se apropie. Zgomotul asurzitor al elicopterului se lovea cu ecou de pereții hotelului. Am auzit vocea lui Stratton batjocorindu-mă:

– Dacă asta te face să te simți mai bine, Ned, să știi că, la influența pe care o am, aș fi câștigat procesul oricum.

Se apropie încă un pas. „Nu-i ușura misiunea, Ned."

Acum!

Mi-am încleștat pumnii și eram pe cale să mă rotesc când am auzit o voce care răzbătu peste huruitul elicopterului.

Vocea lui Ellie.

– Stratton!

Capitolul 111

Amândoi ne-am întors. Ellie era la doisprezece metri distanță, parțial ascunsă de reflectoarele de pe acoperiș. Avea ambele mâini întinse în poziție de tir.

– O să lași arma jos în acest moment, Stratton. Apoi vreau să pleci de lângă Ned. Dacă nu o faci, îți trag un glonț în cap. Așa să-mi ajute Dumnezeu!

Stratton ezită. Arma lui era în continuare îndreptată spre mine. Pe tâmplele mele începu să se scurgă o dâră de transpirație.

Stăteam nemișcat. Știam că voia să mă omoare. Nu trebuia decât să mă înghiontească și cădeam.

Se uită într-o parte la elicopter. Plana la aproximativ cincisprezece metri distanță. Se deschise o ușă laterală și cineva aruncă o scară de funie.

– Nu cred, strigă el spre Ellie. Mă prinse de spatele gulerului și îmi împinse arma în tâmplă. Nu cred că vrei ca prietenul tău s-o pățească. Și oricum, Ellie, tu te ocupi de opere de artă. Mă-ndoiesc că ai fi capabilă să nimerești *Cina cea de taină* dacă ar fi desenată pe un hambar.

– *Stratton, am spus să lași arma!*

– Din păcate, eu dau ordine, zise Stratton cu o mișcare a capului. Și acum o să mergem amândoi spre acea scară. Tu o să ne permiți asta, pentru că este singura ta șansă de a-l ține în viață. Și vreau să fii foarte atentă, Ellie, ca nu cumva, în timp ce

se întâmplă toate astea, cineva din elicopterul de acolo să tragă în tine.

– Ellie, dă-te în spate! am strigat eu.

– Nu merge nicăieri, spuse Ellie. În secunda în care te îndepărtezi de el măcar cu un pas – indiferent de motiv – o să-ți trag un glonț în cap. Și, Stratton, pentru informația ta, în ciuda diplomei mele, pot să nimeresc ochiul unuia dintre discipolii din *Cina cea de taină* de la distanța asta.

Pentru prima dată am simțit că Stratton este agitat. Se uită în jur evaluându-și șansele de reușită.

– Pe aici, Ned, îmi lătră în ureche apăsând arma în craniul meu, și să nu faci vreo prostie. Singura ta șansă este să mă lași să ajung la scară.

Am făcut doi pași în spate, mergând pe marginea terasei. Elicopterul vira și se apropie cu un huruit asurzitor și cu scara legănându-se la patru metri deasupra capetelor noastre.

Mă uitam la Ellie, încercând să-i citesc în priviri ce se aștepta să fac. Puteam să încerc să-l răstorn. Să-i dau lui Ellie spațiu pentru a putea trage. Dar eram foarte aproape de margine.

Stratton se uita fix la scara ce se mișca. Era doar la câțiva metri.

– Ellie, am strigat uitându-mă la ea în timp ce mă gândeam: „Dumnezeule, sper că înțelegi ce fac acum".

Am făcut un pas spre stânga, și Stratton trebui să se miște și el. Dintr-odată era în bătaia unuia dintre puternicele reflectoare. Încercă să prindă scara ce acum era doar la câțiva centimetri distanță.

– Acum, Ellie!

L-am împins, și Stratton se învârti cu arma întinsă și orbit de lumina reflectorului. Urlă:

– Aaaahhh...!

Ellie trase. O scânteie portocalie în noapte. O bubuitură în pieptul lui Stratton. Ah! Stratton păși înapoi clătinându-se.

Impactul îl trimise lângă marginea acoperișului. Pentru un minut se uită în jos și părea că o să cadă. Apoi își reveni cumva și se prinse. Găsi scara, iar degetele lui se prinseră de ultima treaptă.

Elicopterul se ridică.

Stratton se bălăngăni în acea poziție pentru o secundă. Apoi, în mod miraculos, începu să se țină bine. Pe fața lui era un rânjet satisfăcut ce parcă voia să spună: „Vezi, Ned, ți-am spus, nu-i așa?" Ridică mâna liberă. Eram atât de hipnotizat de tot ce se întâmpla, încât abia mi-am dat seama ce se petrecea.

Își îndrepta arma spre mine. Nenorocitul avea să mă omoare totuși.

Răsună o împușcătură. Cămașa albă de sub fracul lui Stratton explodă într-un roșu aprins. Apoi degetele îi alunecară în timp ce încercau cu disperare să se prindă de frânghie și se agitau în întuneric.

Stratton căzu. Strigătul său neclar, terifiant, dispăru în noapte. Nu sunt mândru să recunosc asta, dar mi-a plăcut mult acel strigăt.

Am fugit spre margine. Stratton căzuse pe spate în parcarea de la intrarea din față a hotelului. O mulțime de oameni în smochinguri și uniforme de hotel se năpustiră spre el.

M-am uitat înapoi la Ellie. Nu îmi dădeam seama dacă îi era bine. Parcă încremenise acolo, cu mâinile întinse.

– Ellie, ești OK?

Aprobă din cap impasibilă.

– Nu am mai omorât pe nimeni până acum.

Mi-am pus mâna sănătoasă pe umerii ei și am simțit cum se sprijină ușor pe pieptul meu. O secundă am stat amândoi nemișcați pe acoperișul de la The Breakers. Nu am spus nici un cuvânt. Presupun că eram într-o stare pe care majoritatea oamenilor nu au ocazia să o experimenteze.

– Ai schimbat planul fără să-mi spui, Ned. Nenorocitule.

– Știu. O țineam aproape. Îmi pare rău.

– Te iubesc, spuse ea.

– Și eu te iubesc, am răspuns.

Am rămas acolo încă o secundă în noaptea care devenise dintr-odată liniștită. Apoi Ellie îmi spuse încet:

– O să intri la închisoare, Ned. Asta e înțelegerea.

– Știu, am răspuns eu ștergându-i o lacrimă de pe obraz.

Partea a șaptea

DOCTOR GACHET

Capitolul 112

După optsprezece luni...

Poarta Centrului Federal de Detenție din Coleman se deschise cu un bâzâit, iar eu am ieșit ca oricare om liber în soarele Floridei.

Nu duceam cu mine decât geanta în care-mi erau lucrurile și o geantă de computer agățată neglijent pe umăr. Am pășit în curtea din fața închisorii și mi-am pus palma streașină la ochi. Și, la fel ca în filme, nu eram foarte sigur de ce urma să se întâmple.

Petrecusem ultimele șaisprezece luni în aripa de minimă securitate de la Coleman (pedeapsa mi se redusese cu cinci luni pentru bună purtare) împreună cu alți vinovați de fraudă fiscală, înșelătorii financiare și câțiva dintre băieții bogați care făcuseră trafic cu droguri. Pe parcurs reușisem să mă înscriu la un master în Educație Socială la Universitatea din Florida de Sud. Se pare că aveam acest talent. Puteam să vorbesc unui grup de infractori juvenili și neadaptați despre cum să urmeze același drum ca mine, iar ei chiar mă ascultau. Se pare că asta câștigi după pierderea unui frate și după șaisprezece luni într-o închisoare federală. Lecții de viață. Și acum, ce naiba planuri aveam? Să mă întorc la „cariera" de salvamar?

M-am uitat la fețele câtorva oameni care așteptau. În acel moment îmi doream răspunsul la o singură întrebare.

Ea era acolo?

Ellie mă vizitase în mod regulat la începutul perioadei de detenție. Venea cu mașina aproape în fiecare duminică, aducând cărți și DVD-uri, și bilețele drăguțe, numărând săptămânile. Coleman era doar la câteva ore distanță de Delray. Stabilisem această dată: 19 septembrie 2005. Ziua în care eram pus în libertate. *Astăzi.*

Glumea întotdeauna că o să vină să mă ia într-un microbuz, la fel ca în ziua în care ne-am cunoscut. Nu conta că eu o să am cazier, iar ea va lucra pentru FBI. Asta o să o diferențieze de ceilalți, spusese Ellie râzând. Avea să fie diferită de adunătura din organizație. Avea să fie singurul agent care iese cu un tip pe care l-a arestat.

– Poți să fii sigur de asta, spusese ea.

Apoi FBI-ul îi oferise o promovare. O transferară înapoi la New York. Era șefa Biroului de Furturi Internaționale de Artă. O mare ascensiune. Multe călătorii peste hotare. Vizitele ei săptămânale deveniră lunare. Apoi, primăvara trecută, încetaseră pur și simplu.

Da, ne-am scris de câteva ori e-mailuri și am vorbit la telefon. Mi-a spus că încă mai credea în mine și că era mândră de ce făceam. Că a știut dintotdeauna că o să fiu cineva. Dar se putea simți o schimbare în vocea ei. Ellie era deșteaptă și era o învingătoare, și apăruse și la știrile de dimineață după caz. Aproape de luna septembrie am primit un e-mail care spunea că s-ar putea să fie plecată din țară. Nu voiam să forțez nota. Visele se schimbă. Asta-ți face închisoarea. Pe măsură ce treceau zilele, am hotărât că, dacă era acolo, atunci, de acolo vom continua. Aș fi fost cel mai fericit bărbat din Floria de Sud. Dacă nu... ei bine, eram doi oameni diferiți acum.

În zona de așteptare din fața închisorii erau un taxi și câteva mașini. O tânără familie de sud-americani înaintau fericiți așteptând pe altcineva.

Ellie nu era. Nu vedeam nicăieri nici un microbuz.

Dar, în afara gardului, la capătul aleii lungi, era parcată o mașină care îmi aduse zâmbetul pe buze.

Un Caddie verde-deschis pe care îl cunoșteam. Una dintre mașinile lui Sollie.

Sprijinită de capotă era o figură familiară, cu picioarele întinse și încrucișate, purtând blugi și un blazer în dungi.

Păr portocaliu.

– Știu că sperai să fie altcineva, amice, spuse Champ zâmbind cu regret, dar arăți ca unul care are nevoie de o mașină să-l ducă acasă.

Stăteam și mă uitam la el acolo, pe trotuarul fierbinte din care ieșeau aburi, când lacrimile începură să îmi șiroiască pe obraji. Nu-l văzusem pe Champ de când intrasem la închisoare. Petrecuse șase săptămâni la spital. Splina și un plămân perforat, un singur rinichi. Glonțul ricoșase pe lângă coloana vertebrală. Ellie îmi spusese că nu va mai putea să participe la curse niciodată.

Mi-am luat genții și am mers spre el. L-am întrebat:

– Și cam pe unde este această acasă?

– Neozeelandezii au o expresie – acasă e locul unde femeile sforăie și berea e gratis. În seara asta, acasă este canapeaua mea.

Ne-am îmbrățișat lung.

– Arăți bine, Champ. Am spus întotdeauna că ești arătos când te aranjezi.

– Acum lucrez pentru domnul Roth. Și-a cumpărat o reprezentanță Kawasaki în Okeechobee.

Îmi înmână o carte de vizită.

GEOFF HUNTER. FOST CAMPION MONDIAL WSB[1]. ASOCIAT VÂNZĂRI.

---

[1] World Super Bike Championship – competiție mondială de motociclism (n.tr.)

– Dacă nu poți să le conduci, poți măcar să le vinzi.

Geoff îmi luă gențile.

– Ce zici să tragem un dans, amice? Vechitura asta de autobuz mă provoacă. Nu m-am simțit niciodată sigur conducând un vehicul cu acoperiș și pe patru roți.

M-am urcat pe locul din dreapta șoferului, în timp ce Geoff îmi aruncă gențile în portbagaj. Apoi își făcu loc la volan cu corpul încă amorțit.

– Ia să vedem, spuse el învârtind cheia în contact, îmi amintesc vag cum se face asta.

Ambală cu putere motorul și luă curba în viteză. M-am întors să mă uit pentru o ultimă dată prin lunetă sperând la ceva ce nu avea să se întâmple. Turnurile Centrului de Detenție Coleman se îndepărtară și împreună cu ele, o parte dintre visele și speranțele mele.

Champ apăsă pe accelerație și Caddie-ul de douăzeci de ani intră într-o nouă viteză care probabil nu mai fusese folosită de mult timp. Se uită la mine și îmi făcu cu ochiul impresionat:

– Ce zici amice, o luăm pe autostradă? Să vedem de ce e cu adevărat în stare frumusețea asta.

Capitolul 113

În dimineața următoare, Sollie trimise pe cineva după mine.

Când am ajuns la el, se uita la CNN pe terasa închisă de lângă piscină. Arăta ceva mai bătrân, ceva mai palid, dacă asta era cu putință, dar ochii lui se luminară când mă văzu.

– Neddie... Mă bucur să te văd, băiatule.

Deși nu mă vizitase niciodată la Coleman, Sollie avusese grijă de mine. El mă pusese în legătură cu directorul de programe pentru absolvenți, îmi trimisese cărți și computerul și îi asigurase pe cei din consiliu că atunci când voi fi eliberat voi avea un loc de muncă la el, dacă doream. Îmi trimisese și o frumoasă scrisoare cu condoleanțe la moartea tatălui meu.

– Arăți bine, puștiule. Îmi strânse mâna și mă bătu pe spate. Cred că închisorile astea arată acum ca Ritz Carltonul.

– Tenis, Mahjong, canastă... am spus eu. Mi-am atins spatele. Am urme de la toboganele cu apă, am spus zâmbind.

– Mai joci gin?

– În ultimul timp n-am mai jucat decât pe coca-cola și pe bonuri.

– E în regulă. Mă luă de braț. O să începem o nouă listă de datorii. Haide, vino cu mine.

Am ieșit. Sol avea o cămașă albă băgată cu atenție în pantalonii bleu de golf. Ne-am așezat la una dintre mesele de joc de lângă piscină. Luă un pachet și începu să amestece.

– M-am întristat când am auzit de tatăl tău, Ned. Mi-a părut bine că ai apucat să-l vezi înainte să moară.

– Mulțumesc, Sol, i-am spus, mi-ai dat un sfat bun.

– Întotdeauna ți-am dat sfaturi bune, puștiule. Tăie cărțile. Și le-ai ascultat întotdeauna. Cu excepția micii tale escapade pe acoperișul hotelului Beakers. Dar presupun că totul s-a terminat cu bine. În final, toată lumea a primit ce merita.

– Și tu ce ai primit, Sol? am întrebat uitându-mă la el.

– Dreptate, puștiule, la fel ca tine.

Împărți încet cărțile.

Nu mi-am luat cărțile. Stăteam acolo și îl priveam. Apoi mi-am pus mâna pe a lui în timp ce el voia să-și ia cartea.

– Sol, vreau să știi că nu am spus niciodată nimănui. Nici măcar lui Ellie.

Sollie se opri. Lovi ușor cărțile și le apăsă cu fața în jos.

– Te referi la Gaume? Cum de am știut ce scrie pe spate? Asta e bine, Ned. Presupun că acum suntem chit, nu?

– Nu, Sol, am spus uitându-mă la el de aproape, nu suntem chit deloc. Mă gândeam la Dave. Și la Mickey, și la Barney, și la Bobby, și la Dee. Omorâți pentru ceva ce nu avuseseră niciodată. Tu ești Gachet, nu-i așa? Tu ai furat Gaume-ul.

Sol se uită cu ochii lui cenușii pe sub pleoapele căzute, apoi umerii îi căzură, ca unui copil vinovat.

– Presupun că îți datorez niște explicații, nu-i așa, fiule?

Mi-am dat seama pentru prima dată că îl subestimasem complet pe Sollie. Îmi aminteam de remarca pe care o făcuse odată, că Stratton credea că e cel mai mare pește din baltă, dar exista întotdeauna unul mai mare.

Stăteam și mă uitam la el.

– La un moment dat, o să-ți arăt ceva, Ned, spuse Sol lăsând cărțile, și pentru asta o să-ți cumpăr tăcerea cu o grămadă de bani. O să recuperezi fiecare bănuț din suma pe care credeai că o să o câștigi în ziua în care te-ai dus să te întâlnești cu prietenii tăi.

Am încercat să-mi păstrez calmul.

– E vorba de un milion de dolari, Ned, dacă nu mă înșală memoria. Și dacă tot vorbim de asta, ce zici de încă un milion pentru prietenii tăi și unul pentru Dave? Adică trei milioane, Ned. Nu pot să te despăgubesc pentru ceea ce li s-a întâmplat. Nu pot să schimb lucrurile acum. Sunt om bătrân. Mi-au mai rămas doar banii... Și încă ceva...

În ochii lui Sol apăru o scânteie. Se ridică de la masa de cărți.

– Haide.

M-am ridicat, și Sol mă conduse spre o parte a casei unde nu mai fusesem înainte. Într-un birou din aripa cu dormitorul. Deschise o ușă simplă de lemn despre care puteam să jur că e un simplu dulap. Dar dădea spre o altă ușă. Pe perete era o tastatură.

Cu degetele lui slăbănoage, Sol introduse un cod. Cea de-a doua ușă se deschise dintr-odată. Era un lift. Sol mă îndemnă să intru. Apoi introduse alt cod. Ușile liftului se închiseră și am început să coborâm.

După câteva secunde, liftul se opri și ușile se deschiseră automat. Urmă o cameră mică cu oglinzi pe pereți și o altă ușă din oțel. Sol apăsă un buton și un capac de metal glisă, lăsând să se vadă un mic ecran. Își puse mâna pe ecran. Mâna îi fu scanată, după care se aprinse o lumină verde și ușa de metal se deschise cu un bâzâit.

Sol mă prinse de mână.

– Ține-ți respirația, Ned, ești pe cale să vezi una dintre marile minuni ale lumii.

Capitolul 114

Am pășit într-o cameră mare, superb iluminată. Covor moale, ornamente splendide pe tavan, toate înconjurând un dom ascuns de ochii lumii. Singurele obiecte de mobilier erau patru scaune înalte din piele neagră, fiecare cu fața la un perete.

Nu-mi credeam ochilor.

Pe pereți erau picturi. Opt. *Capodopere.* Nu eram expert, dar recunoșteam artiștii fără să mă uit în carte. Rembrandt. Monet.

Nașterea lui Isus. Michelangelo.

Imagini ce nu-mi puteau fi șterse din creier. Toate neprețuite.

Una dintre ultimele mari minuni ale lumii!

– Isuse, Sol, am spus eu uitându-mă în jur cu ochii cât cepele, n-ai stat degeaba.

– Hai încoace..., mă îndemnă Sol, prinzându-mă de mână.

Pe un trepied de lemn, așezat în centrul camerei, am văzut ceva despre care doar auzisem înainte. Era o ramă aurie. O spălătoreasă într-o rochie gri, simplă. La chiuvetă. Cu spatele la privitori. Iluminată de o rază blândă de lumină în timp ce lucra. Am observat semnătura din josul tabloului.

Henri Gaume.

Oriunde te uitai erau capodopere. Un alt Rembrandt. Un Chagall. M-am uitat nedumerit la Sol.

– De ce?

Sol se îndreptă spre tablou. Ridică încet pânza. Spre marea mea uimire, sub ea era alt tablou. Ceva ce am recunoscut imediat. Un om care ședea la o masă în grădină. Părul roșu și dezordonat îi ieșea de sub tichia albă; ochi limpezi, albaștri. Pe față avea o expresie înțeleaptă, dar ochii îi erau sumbri și melancolici. Ai mei erau cât se poate de larg deschiși.

– Ned, spuse Sol făcând un pas înapoi, vreau să ți-l prezint pe doctorul Gachet.

Capitolul 115

Am clipit, uitându-mă fix la omul trist, adus de umeri. Era puțin diferit de cel pe care îl văzusem în cartea pe care mi-o lăsase Dave. Dar era incontestabil un Van Gogh. Tot acest timp fusese ascuns sub Gaume.

– Portretul doctorului Gachet care lipsea, anunță Sol mândru. Van Gogh a pictat două portrete ale lui Gachet în ultima lună de viață. Pe acesta, l-a făcut cadou proprietarului său și a petrecut o sută de ani într-un pod în Auvres. Așa a ajuns în atenția lui Stratton.

– Am avut dreptate, am bombănit eu, simțind cum mă cotropește mânia.

Fratele și prietenii mei muriseră pentru asta. Și în tot acest timp, Sollie îl avea.

– Nu, spuse Sol, Liz a furat tabloul, Ned. Aflase de înscenarea spargerii și a venit la mine. Îi cunosc familia de mult timp. Avea de gând să îl șantajeze. Nu sunt sigur dacă știa exact care este importanța lui. Știa doar că era proprietatea cea mai de preț a lui Dennis și voia să îl rănească.

– Liz?

– Cu ajutorul lui Lawson. Atunci când poliția a venit după prima alarmă.

Acum se lega totul. M-am gândit la detectivul din Palm Beach despre care Ellie credea că e omul lui Stratton.

– Lawson? Adică Lawson lucrează pentru tine?

– Detectivul Vern Lawson lucrează pentru orașul Palm Beach, Ned, afirmă Sol. Să spunem doar că mă mai informează și pe mine din când în când.

M-am uitat la Sollie cu alți ochi. Ca la cineva pe care credeai că îl cunoști, dar îl vedeai în acel moment într-o altă lumină.

– Uită-te în jur, Ned. Vezi acel Vermeer? *Țesătorii.* Se presupune că a dispărut de prin 1700. Doar că nu a dispărut. A devenit doar proprietate particulară. Și acel Rembrandt, *Moartea lui Isaac.* A fost menționat doar în scrisorile lui. Nimeni nu știe sigur dacă există măcar. A stat nedescoperit într-o capelă din Anvers trei sute de ani. Asta e frumusețea supremă a acestor comori. Nimeni nu știe nici măcar că există.

Nu puteam decât să stau și să mă holbez uimit.

– Apoi acel Michelangelo de acolo... arătă Sol din cap, *acela* a fost greu de găsit.

Între Rembrandt și Vermeer era un loc gol pe perete.

– Aici, ajută-mă, spuse Sol, ridicând tabloul lui Gaume.

I l-am luat din mâini și l-am agățat pe perete între celelalte două capodopere. Ne-am dat amândoi câțiva pași în spate.

– Știu că nu o să înțelegi asta, fiule, dar mie asta îmi face viața completă. Pot să-ți dau înapoi vechea ta slujbă, dar acum, că ești înstărit, presupun că vrei să faci altceva cu viața ta. Pot să-ți dau un sfat?

– De ce nu? am spus eu ridicând din umeri.

– Dacă aș fi în locul tău, aș merge în stațiunea Camille Bay în Insulele Cayman. Acolo te așteaptă un cec cu primul milion de dolari. Dacă toate astea rămân micul nostru secret, o să primești alte cecuri în fiecare lună. Câte 35 000 de dolari vor fi transferați lunar în același cont timp de cinci ani. Eu nu cred că mai trăiesc atâta. Desigur, dacă te răzgândești, și poliția o să afle din întâmplare despre asta, atunci considerăm afacerea încheiată.

Apoi se așternu tăcerea pentru un timp. Ne uitam pur și simplu la tabloul dispărut. Vârtejurile de acuarelă, ochii aceia albaștri, triști

și atotcunoscători. Dintr-odată mi s-a părut că văd ceva în ei, ca și cum bătrânul doctor îmi zâmbea.

– Deci, ce părere ai, Neddie? întrebă Sol uitându-se la Gachet cu mâinile la spate.

– Nu știu... Mi-am înclinat capul atent. E puțin strâmb. Spre stânga.

– Asta ziceam și eu, puștiule.

Sollie Roth zâmbi.

Capitolul 116

Ziua următoare am luat un avion spre George Town de pe insula Grand Cayman. Un taxi albastru de pe insulă mă duse de-a lungul coastei de pe care vedeai plaja până la stațiunea Camille Bay.

După cum îmi spusese Sollie, mă aștepta o cameră rezervată pe numele meu. Nu era tocmai o cameră – un bungalow incredibil cu acoperiș din ramuri de palmier, situat pe plajă și umbrit de palmieri mari care se legănau în bătaia vântului. Aveam și mica mea piscină.

Am lăsat geanta de voiaj și m-am uitat la marea de un turcoaz perfect.

Apoi îmi căzură ochii pe două plicuri sigilate și așezate lângă telefonul de pe birou, pe care scria numele meu.

Primul conținea o scrisoare de bun venit din partea managerului, George McWilliams, însoțită de un coș de fructe. Îmi spunea că, în calitate de oaspete al domnului Sol Roth, puteam să-l sun oricând.

Al doilea era dovada unui depozit pe numele meu de la Royal Cayman Bank, în valoare de un milion de dolari.

Un milion de dolari.

M-am așezat. M-am uitat la hârtie și am verificat încă o dată numele, ca și când voiam să mă asigur că nu visez. Ned Kelly.

Un cont la bancă pe numele meu. Toate zerourile acelea frumoase.

Isuse, eram bogat.

M-am uitat în jur la priveliștea care îți tăia respirația și la camera din care nu lipsea nimic, la coșul cu banane și mango, și struguri, la podeaua cu pardoseală scumpă, și am avut un fel de revelație – acum îmi puteam permite asta. Nu eram acolo pentru a curăța piscina. Nu visam.

De ce nu săream în sus de fericire?

Mintea îmi zbură cu doi ani în urmă, când conduceam Boneville-ul, după ce declanșasem alarmele. Eram pe cale să dau lovitura vieții, corect? Visam că o să beau martini împreună cu Tess pe un iaht luxos. Un milion de dolari în bancă.

Și acum îi aveam. Aveam milionul de dolari dorit. Mai mult. Aveam palmierii și ascunzișul. Puteam să-mi cumpăr un iaht sau cel puțin să închiriez unul. Toate deveniseră realitate într-un mod ironic și încurcat. Puteam să fac ce voiam cu viața mea.

Și nu simțeam nimic.

Stăteam acolo la birou, când ochii îmi căzură pe altceva ce se afla chiar în fața mea.

Ceva la care mă uitasem, de fapt *prin care* mă uitasem, care era lângă plicurile deschise. L-am luat în mână ezitând.

Era una dintre vechile jucării Matchbox, o mașină în miniatură. În afară de faptul că nu era de fapt o mașină.

Era un microbuz Dodge.

Capitolul 117

– Știi cât de greu se găsește una reală aici? se auzi vocea lui Ellie din spatele meu.

M-am întors repede. Stătea acolo, bronzată frumos și purtând o fustă de blugi și un maiou roz. Se uita cu ochii mijiți din cauza soarelui care apunea în spatele meu, cu pistruii care parcă îi săltau pe obraji. Inima mi se aprinse, de parcă era un motor turat.

– Ultima dată când m-am simțit așa, am spus eu, toată viața mi s-a spulberat.

– Și a mea, spuse Ellie.

– Nu ai venit, am zis, prefăcându-mă că sufăr.

– Ți-am spus că nu o să fiu în țară, spuse Ellie. Și iată-mă!

Făcu un pas spre mine.

– A trebuit să merg două ore până la Palm Beach, iar Charm făcea cascadorii într-un Caddie clasic de douăzeci de ani. Înțelegi prin ce tortură am trecut? Mai rea decât închisoarea.

Mai făcu un pas.

– Sărăcuțul.

Țineam miniatura microbuzului în mână.

– M-ai impresionat, am spus. Dar nu merge nicăieri.

– Ba da, Ned, merge, spuse Ellie cu ochii mari și umezi. Își puse mâinile pe inimă. Merge exact aici.

– Isuse, Ellie.

Nu am mai putut să stau pe loc. M-am întins și am îmbrățișat-o. Am strâns-o pe Ellie cu toată puterea. Inima îi bătea ca a unei păsări. M-am aplecat și am sărutat-o.

– Asta nu o să le placă celor de la FBI, am spus când ne-am despărțit.

– La dracu' cu FBI-ul, făcu Ellie. Mi-am dat demisia.

Am sărutat-o din nou. I-am mângâiat părul și am strâns-o la piept. Voiam să îi spun de Sol. De ceea ce văzusem la el acasă. De capodoperele lui. De tabloul dispărut. Tăcerea mă omora. Dacă merita cineva de pe acest pământ să știe, aceea era Ellie.

Dar, după cum spusese Sol, îi ascultam sfaturile.

– Și acum ce facem? am întrebat-o. Trăim din masterul meu?

– Acum? Acum o să ne plimbăm pe plajă și sper că o să faci ceva romantic, cum ar fi să mă ceri în căsătorie.

– Vrei să te căsătorești cu mine, Ellie?

– Nu aici. Acolo. Și apoi poate o să vorbim puțin despre cum o să ne petrecem viața. Cărțile pe față, Ned. Fără jocuri, nu mai vreau jocuri.

Așa că ne-am plimbat pe plajă. Și am cerut-o. Și ea a spus da. Și pentru un timp foarte lung nu am mai spus nici un cuvânt. Ne-am plimbat pe țărm și am privit cum apune soarele în paradis.

Apoi mi-a încolțit în minte gândul că ar fi o chestiune destul de dată naibii pentru unul ca mine să fie căsătorit cu un fost agent special FBI...

Desigur, mă gândeam că și Ellie putea să gândească la fel, despre Ned Kelly... *proscrisul.*

EPILOG

Capitolul 118

Doi ani mai târziu...

Chiar în momentul în care ieșeam în grabă pe ușă, sună telefonul. Îl țineam în brațe pe Davey care acum avea zece luni și nouă kilograme și eram pe cale să-l plasez în mâinile babysitterei noastre Beth.

Ellie era deja la serviciu. Își deschisese o galerie. Lucra în Delray, unde și locuiam într-o căsuță pitorească la câteva străzi de plajă. Se specializase în picturi franceze din secolul al XIX-lea, pe care le vindea în New York și în Palm Beach. Aveam chiar și un Henri Gaume în sufragerie, deasupra șemineului.

– Ned Kelly, am răspuns eu, susținând receptorul cu umărul.

Întârziasem la serviciu. Aveam în continuare grijă de piscine. Doar că de data asta cumpărasem cea mai mare companie din zonă – Tropic Pools. Acum mă ocupam de cele mai elegante piscine de la Boca la Palm Beach.

– Domnul Kelly, răspunse o voce necunoscută, sunt Donna Jordan Cullity. Sunt parteneră la Rust, Simons și Cullity. Suntem o firmă de avocatură din Palm Beach.

I-am spus lui Beth că Ellie se întoarce pe la 16.30.

– Mda, am spus în receptor.

– Îl cunoașteți pe domnul Sol Roth? întrebă avocata.

– Mda, am răspuns din nou.

– Atunci vă informez cu regret că domnul Sol Roth a decedat.

Am simțit că mi se urcă sângele în cap și am un gol în stomac. M-am așezat. Știam că Sol fusese bolnav, dar nu lua niciodată lucrurile astea în serios. Îl vizitasem cu mai puțin de o lună în urmă. Făcea glume. Spunea că el și Champ aveau să facă o tură cu un Harley în jurul Marelui Canion. Mă simțeam la fel de șocat și mi se înmuiaseră picioarele ca în ziua în care murise tatăl meu.

– *Când?*

– Cam acum o săptămână, spuse doamna Cullity. Știa că are cancer de mult. A murit liniștit în somn. Nu a aflat nimeni, decât familia, conform dorințelor sale.

– Vă mulțumesc că m-ați anunțat, am spus, simțindu-mă pustiit.

Mi-a trecut prin fața ochilor imaginea cu noi doi în camera lui secretă, uitându-ne la acele tablouri. Dumnezeule, o să-mi fie dor de Sol.

– De fapt, nu de asta v-am sunat, domnule Kelly, spuse avocata. Noi ducem la îndeplinire ultimele dorințe ale domnului Roth în legătură cu averea sa. Sunt câteva lucruri pe care nu voia să le facă publice. A spus că veți înțelege.

– Vă referiți la plățile pe care le făcea într-un cont din Insulele Cayman? Înțelegeam de ce Sol nu voia ca asta să iasă la iveală. Acum, că murise, presupuneam că mi se va achita ce rămăsese în întregime. Puteți să o rezolvați cum doriți, doamnă Cullity. O să-i fiu recunoscător lui Sol pentru eternitate.

– De fapt, spuse Cullity făcând o pauză, cred că ar trebui să ne întâlnim, domnule Kelly.

– Să ne întâlnim? am întrebat sprijinindu-mă de perete. De ce?

– Nu cred că înțelegeți, domnule Kelly. Nu vă sun în legătură cu plățile. E vorba de averea domnului Roth. Există un anumit obiect care a dorit să vă rămână dumneavoastră.

Capitolul 119

Careu de aşi, cred că aşa îi spuneam cu patru ani în urmă.

Nu, e mult mai mult decât un careu de aşi... e ca şi cum ai câştiga la loterie, amice, cum ar spune Champ. E ca lovitura cu care câştigi Super Bowlul în ultimul moment. Loveşti încontinuu. Mingea sare. Nu ai cum să ratezi.

Ce faci când îţi cade în mâini cea mai valoroasă operă de artă din lume?

Păi, prima dată te tot uiţi la ea. Poate de un milion de ori. Un bărbat cu tichie albă care stă la masă cu capul înclinat şi cu privirea melancolică.

Te uiţi la el până recunoşti fiecare nuanţă, fiecare contur al feţei obosite. Încerci să înţelegi cum poate ceva atât de simplu să fie atât de minunat. Şi cum a ajuns la tine.

Sau dacă ţi-ai dorit vreodată să ai atâţia bani.

Cam o sută de milioane de dolari, estimase avocata.

Apoi îi spui soţiei. Îi spui totul. Tot ce ai jurat să nu spui. La naiba, secretul lui Sollie era oricum în siguranţă.

Şi după ce urlă la tine un timp şi vrea să te lovească, o aduci în faţa lui şi îi priveşti reacţia când îl vede pentru prima dată. Vezi cum, pe lângă uimire şi veneraţie, se aşterne ceva frumos pe faţa ei.

– Dumnezeule, Neddie...

Era ca și cum priveam un orb care vede pentru prima dată culoarea. Mângâierea magică a ochilor ei. Respectul. Și asta îți taie respirația.

Apoi îți iei bebelușul de zece luni și îl ții în fața tabloului, spunându-i:

– Într-o zi o să ai o poveste grozavă de spus, Davey.

Pur și simplu nu o să ai o sută de milioane de dolari, tipule.

Așa că se revine mereu la aceeași întrebare. Ce faci cu el? În fond, e furat, nu?

Să faci o mare recepție ca la Palm Beach? Să-ți apară poza în *Shiny Sheet*[1]*?* Sau la *Today Show*[2]*?* Să ajungi în galeria cu persoane faimoase de la *Artnews*[3]*?*

Te uiți lung la fața lui Gachet. Și observi. În unghiul format de capul înclinat. Ochii înțelepți și melancolici.

Nu erau ochii unui doctor, care ședea acolo în soarele puternic de iunie. Erau ochii celui care îl picta.

Și te întrebi: Ce știa el? Cui îi aparține asta, de fapt?

Stratton? Sollie? Liz?

În mod sigur nu mie.

Nu, nu era al meu.

Vreau să spun, eu nu sunt decât un salvamar, nu?

---

[1] Publicație locală din Palm Beach care tratează subiecte precum politică, life-style, artă și timp liber. (n.tr.)

[2] Talk-show celebru al televiziunii NBC (n.tr.)

[3] Revistă cunoscută despre lumea artistică internațională (n.tr.)

Capitolul 120

Anul următor...

– Gata? Eu și Ellie îl duceam pe Dave să vadă marea.

Plaja era minunată în ziua aceea. Goală și liniștită. Valurile loveau ușor. Câțiva turiști se plimbau cu picioarele în apă. O femeie bătrână îmbrăcată complet în alb, cu o pălărie albă de paie, căuta scoici. Eu l-am luat pe Davey de o mână, și Ellie de cealaltă, și l-am lăsat să sară în valurile de la mal.

– Gata, spuse fiul meu hotărât, cu smocul de păr blond, de culoarea soarelui.

– Uite. Așa se face.

Am rulat o bucată de hârtie și am introdus-o într-o sticlă de bere Coors Light. Coors fusese întotdeauna berea preferată a fratelui meu. Apoi am apăsat capacul la loc și l-am lovit cu palma.

Am zâmbit spre Ellie.

– Ar trebui să țină.

– Nu l-am cunoscut niciodată, Ned, dar cred că lui Dave i-ar fi plăcut asta.

Ellie se uită la mine aprobator.

I-am făcut cu ochiul.

– Uite. I-am dat sticla lui Davey. Am mers spre apa ondulată în reflux. Așteaptă până curenții se retrag înspre mare. I-am arătat un vârtej înspumat. Vezi ce e acolo?

Davey dădu din cap că da.

– Acum, am spus lăsându-l mai aproape de apă, aruncă!

Fiul meu de douăzeci de luni fugi lipa-lipa spre mal și aruncă sticla cu toată puterea. Se îndepărtă doar un metru, însă prinse creasta unui val și fu dusă încet de curentul de fund. Un nou val lovi sticla și o ridică, însă aceasta alunecă pe coamă, mai departe, de parcă își știa drumul. Am ovaționat cu toții. După câteva secunde, naviga victorioasă pe valuri înspre mare, ca o ambarcațiune care își găsise cursul.

– Unde merge, tăticule? întrebă micul Davey, stând în aerul strălucitor al oceanului cu mâna streașină la ochi.

– Poate în rai, spuse Ellie, în timp ce o privea cum plutește.

– Ce e înăuntru?

Am încercat să răspund, dar cuvintele mi se opriră în gât și ochii mi se strânseră.

– E un cadou, răspunse Ellie în locul meu. Mă luă de mână. Pentru unchiul tău, Dave.

De fapt îndesasem în sticlă un articol dintr-un ziar. Din *New York Times*. În ultimele câteva zile, fusese republicat în aproape toate ziarele importante din lume.

> Lumea artistică a fost șocată în după-amiaza zilei de marți când s-a descoperit cu uimire că o pictură donată unei licitații cu scopuri caritabile din Palm Beach, Florida, despre care se credea că este o reproducere a unui Van Gogh dispărut, este de fapt un original.
>
> Un consiliu de experți în artă alcătuit din istorici și curatori de la principalele case de licitații, care au studiat pânza timp de câteva zile, au autentificat faptul că pictura este cel de-al doilea *Portret al doctorului Gachet*, pictat cu două săptămâni înainte de moartea renumitului pictor. Doctorul Ronald Suckling de la Universitatea Columbia, care a condus consiliul, a numit această apariție neașteptată „irefutabilă" și „un eveniment uimitor și

miraculos pentru lumea artei și pentru lume în general". A mai adăugat că nimeni nu are „nici cea mai vagă idee" unde a fost tabloul în ultimii 120 de ani.

Mai surprinzător este faptul că tabloul a apărut dintr-odată ca o donație anonimă făcută Fundației Liz Stratton, o organizație caritabilă din Palm Beach pentru protecția copiilor abuzați, un proiect al răposatei soții a finanțistului din Palm Beach, care a fost omorâtă într-o serie de crime tragice care au lovit moderna stațiune cu cinci ani în urmă.

Pictura a participat la o licitație de la evenimentul inaugural al organizației caritabile. După cum a declarat Lee Hufty, purtătoarea de cuvânt a organizației, tabloul a fost „donat și livrat anonim. Nu ne-am imaginat nici o secundă că ar putea fi real".

Valoarea picturii, estimată până la 100 de milioane de dolari, o transformă într-una dintre cele mai mari donații din istorie spre o asemenea organizație.

„Motivul pentru care acest lucru este cu totul incredibil, a explicat Hufty, este scrisoarea care a însoțit tabloul": „Pentru Liz. Să contribuie în sfârșit la un scop bun". Nota a fost semnată *Ned Kelly,* probabil o referire subtilă la legendarul bandit australian din secolul al XIX-lea, recunoscut pentru faptele sale bune.

„E ca o glumă nebunească, generoasă, inexplicabilă, a spus Hufty. Dar oricine ar fi, are dreptate. Cadoul o să facă mai mult bine decât ne-am putea imagina vreodată."

– Acolo e raiul? întrebă micuțul Dave arătând spre orizont.

– Nu știu, am spus eu, uitându-mă pentru o ultimă dată la sticla ce strălucea în timp ce se contopea cu oceanul. Dar cred că e pe aproape....

În curând
va apărea

CAMERON WEST

PUMNALUL MEDICI

„Fie ca acela care va găsi Pumnalul să-l folosească pentru scopuri nobile." Acestea sunt cuvintele lui Leonardo da Vinci. Iar acum, reprezintă scopul vieții lui Reb Barnett.

Cascadorul Reb Barnett își pune în permanență viața în pericol pe platourile de filmare, numai ca să scape de coșmarurile trecutului – până când un telefon anonim îl scoate din lumea lui de iluzii cinematografice și îl trimite în Italia, într-o cursă disperată, în care pericolul și violența sunt înfiorător de reale. Reb caută Cercurile Adevărului, o hartă codificată de Leonardo da Vinci datând din secolul al XV-lea, care îl va conduce la Pumnalul Medici. Această armă dintr-o aliaj indestructibil și extrem de ușor, creată de geniul lui da Vinci, valorează o avere pentru producătorii de armament. Pentru Reb, Pumnalul este singura sa legătură cu moartea suspectă a părinților săi, cu mulți ani în urmă. Însă dezlegarea codului înseamnă măsurarea inteligenței cu cea a lui Leonardo.

După o copilărie plină de dificultăți, viața salvamarului Ned Kelly pare să o fi luat pe un drum fericit: este îndrăgostit de Tess, cea mai frumoasă femeie din lume, și un milion de dolari pot să fie ai lui cât se poate de ușor. Banii reprezintă partea ce i se cuvine din furtul unor opere de artă, și tot ce trebuie să facă este să pună poliția pe o pistă falsă. Însă când Tess este ucisă cu brutalitate și prietenii implicați în jaf sunt masacrați, Ned devine suspectul principal. Mult prea târziu își dă seama că totul a fost o înscenare și tot ce poate să facă este să fugă cât mai departe, ca să-și salveze viața, în același timp încercând să descâlcească ițele misterului.

Pe urmele lui se află însă nu numai FBI-ul, ci și cei care se găsesc în spatele organizării jafului...

Scris cu un ritm alert și răsturnări de situație neașteptate, pe care James Patterson este capabil să le mânuiască la perfecție, Salvamarul *este un thriller șocant scris de unul dintre cei mai influenți autori americani din toate timpurile.*

NEW YORK TIMES

ISBN 978-973-103-904-6

9 789731 039046

www.rao.ro
www.raobooks.com

rao international publishing company